

Влад ПАШОВ
НЕОБИКНОВЕНИИЯТ
учителя
на учитеља
ДЪНОВ
живот
ПЕТЪР

500

ВЛАД ПАШОВ

**НЕОБИКНОВЕНИЯТ
ЖИВОТ
НА УЧИТЕЛЯ
ПЕТЪР ДЪНОВ**

София, 1992

© Агенция за авторско право

**Издателска къща „5Ф“
Библиотека „5Ф“. No. 8**

© ВЛАД ПАШОВ
НЕОБИКНОВЕНИЯТ ЖИВОТ
НА УЧИТЕЛЯ ПЕТЪР ДЪНОВ

Свидетелства на очевидци

Първо издание

© Агенция за авторско право
ИЗДАТЕЛСКА КЪЩА "5Ф"

ВЛАД ПАШОВ

**НЕОБИКНОВЕНИЯТ
ЖИВОТ
НА УЧИТЕЛЯ
ПЕТЪР ДЪНОВ
Свидетелства
на очевидци**

ПРЕДГОВОР

Когато говорим за окултната страна на живота и явленията, подразбираме онова, което произтича от свръхсъзнанието. В природата има две същности: външна - обусловена от съзнанието и самосъзнанието; и вътрешна, скрита - определена от подсъзнанието и свръхсъзнанието. Съзнанието и самосъзнанието са полюси в обикновения живот на съвременния човек, а подсъзнанието и свръхсъзнанието са присъщи на Божествения живот. Учителят свързваше съзнанието със сърцето, а самосъзнанието - с ума; подсъзнанието - с душата, а свръхсъзнанието - с духа. Всяко едно съзнание е във връзка с известни сили или е техен източник. Свръхсъзнанието е космично и взаимодейства с мощни сили. За човека на самосъзнанието връзката с тях се намира в спящо състояние, а се проявява в човека с космично съзнание.

Космичното съзнание е стъпката след развитие-то на самосъзнанието. Каквато е разликата между съзнанието, в което битуват животните, и самосъзнанието, в което живее човекът, такава е и отликата между самосъзнанието, в което съществува съвременният човек и свръхсъзнанието. Каквито са възможностите на животните в сравнение с човека, такива са възможностите на човека по отношение на едно същество с космично съзнание. Онова, което е възможно за космичното съзнание, а е недостъпно за самосъзнанието, съставлява областта на окултните явления. Когато Учителят проявяваше сили, произтичащи от свръхсъзнанието, за него бяха

възможни неща, които ние смятаме за чудеса. А за силата на космичното съзнание те всъщност са обективни, реални и естествени явления.

Учителят казваше: „Когато съм с хората, аз се проявявам като тях. Но когато съм сам сред природата, само като направя едно движение и произнеса няколко особени думи, пред мен се явява каквото пожела, каквото ми е нужно. Аз искам да отида и пред мен се явява палатка с легло и маса, на която е сервиран пресен пшеничен хляб и хубави плодове, каквито пожела. Като се нахраня и си почина, пак направя определени движения и кажа известни думи - палатката изчезва с всичко в нея.“

Това са естествени действия за космичното съзнание, защото всичко в нашия свят е само сянка на онова, което съществува в четириизмерния свят, където се проявяват космичните възможности. Човекът на космичното съзнание може да се пренася на далечно разстояние, да се явява едновременно на много места в най-различни области на Земята. Той може да е тук и в същото време да е в Америка, Русия, Индия и пр. Учителят казваше: „Аз не съм в тялото, тялото ми е само една катедра, от която говоря.“ Учителят казваше още: „Аз мога да ставам видим и невидим, когато пожела. Мога да излизам от тялото, когато пожела и да влизам пак. Аз искам да науча и вас на това изкуство.“ Има много такива примери от неговия живот. Учителят припомняше, че и Христос владееше това изкуство: „Когато положи Христос в гроба, той разчлени тялото си и изчезна, а после, когато се яви на учениците си, пак го сглобяваше.“

Човек, който може да става видим и невидим, е господар на смъртта. И ако все пак минава през нейната врата, прави го, за да не съблазни хората около себе си и да не злепостави окръжаващите го близки пред властта и обществото. Най-после, минавайки през вратата на смъртта, той облекчава пътя на обикновените хора, понеже възпитава и самата смърт. Защото и смъртта е живо същество. Нали Христос, като мина през дверите на

смъртта, слезе в ада, отвори вратата му и извади оттам всички грешници. Така казва писанието. С това той даде урок на смъртта, като ѝ показа, че е по-силен от нея. Учителят твърдеше още, че един светия и един Учител не стоят в гроба. Когато пръстта покрие ковчега, те дематериализират тялото си, което не е като на обикновения човек. Тялото им само изглежда обикновено, а всъщност е една кондензирана сила на духа. Учителят казваше следното: „Да направим опит: ще ме положите в гроба и след известно време, ако ме намерите там, аз не съм никакъв Учител. Ако аз пък ви положа в гроба и след време ви намеря там - и вие не сте никакви ученици.“ Той беше господар и на живота, и на смъртта.

Учителят повтаряше: „Моето учение е без форма и без догма. Моето учение е наука и религия.“ Фактите сочат, че той не беше „книжен“ философ, а личност на реалния живот, който функционира в целия Космос, твори и вечно обновява. За Учителя може да се каже: „Да знаеш, значи да можеш.“ Сведенията, които ви предлагам в тази книга, ясно говорят, че той не само знаеше, което доказва чрез словото си, но и можеше. А може онзи, който притежава преживяното, живото знание.

Всички факти, случки и явления в следващите страници са ми разказани от онези, които са ги наблюдавали и преживели. Всичко е реално и действително, няма нищо измислено. Явленията и случките от живота на Учителя ни показват, че стоим пред възвишено духовно същество от ранга на Христа, което е свалило Божествения свят на Земята. Учителят нямаше личен живот, животът му сред нас беше израз на космичното битие. Той твърдеше: „Зад мене стои цялото Небе. И словото, което ви говоря не е мое, то е на съществата, които стоят зад мене, а те не са едно и две, а хиляди и милиони. Това са идеите на Бога, който прониква цялото Битие.“

Много са случаите и фактите от живота на Учителя, които говорят за неговите възможности на

велик просветен, на човек, за когото няма невъзможни неща. Окоето на Учителя беше будно за всички нещастия и радости, за всички човешки действия. Той проникваше целия човешки живот и го носеше, така да се каже, в себе си, преживяваше го и това помагаше на онези, които страдат. Учителят предупреждаваше и помагаше там, където кармичният закон позволяваше това. Защото има случаи, когато е нужно човек да преживее определено страдание, да премине през някакъв изпит. Тогава той не се намесваше, дори ако някой можеше да плати с живота си, понеже това е опит, от който човек трябва да научи нещо, да придобие известно знание. А за Учителя и за ученика в неговата школа опитът беше основа на знанието.

Както за слънцето е естествено да свети и да топли, така и за Учителя беше естествено да помага, когато трябва - например, да лекува по най-различен начин. За него не беше необходимо да види болния, за да определи диагнозата, защото космичното му съзнание проникваше и владееше цялото пространство. Ето защо той само с една дума, с един поглед, с един жест можеше да лекува болести, за които лекарите са се произнесли, че са неизлечими.

Учителят можеше да заповядва на стихии, да променя природните явления и да ги насочва в друга посока, влизайки във връзка със същества, които стоят зад тях. Природните явления като дъжд, буря, град, сняг, суша, земетресения, вулканична дейност и пр. не са механични процеси, а са резултат от работата на известни разумни същества и онзи, който може да се свързва с тях, умеє да отменя или отлага някои събития. Но той учеше, че и всеки човек със своята мисъл, със своя живот въздейства на природните стихии. Учителят беше маг от най-висш разряд, защото разполагаше със силите на природата за изпълнение на Божията воля и за благо то както на отделни хора, така и на цялото човечество. Той беше ясновидец от най-висока степен и виждаше всичко не само около себе си, но и всичко, което става по цялата Земя и в целия Космос,

виждаше в миналото и в бъдещето.

Когато събирах тези спомени за явления и случки, се натъкнах на факта, че всички хора, които са били в контакт с Учителя, са изпитали по най-различен начин неговата сила, неговото знание, неговата любов, неговата връзка с небето, неговото ясновидство, неговата магична мощ. Болните са ги изпитали, като им е помогнал да се излекуват; объркалите пътя в живота са ги изпитали, като са намерили вярната посока; хората със съмнение по отношение реалността на духовния свят са ги изпитали чрез някакъв духовен опит; изпадналите в опасност за физическия си живот са ги изпитали чрез светкавична помощ, след като са отправяли мисълта си към него. И ако можеха да бъдат събрани всички свидетелства, явления и случки от окултния живот на Учителя, бих казал като апостол Йоана: „И още много чудеса направи Исус, които ако се събереха всички, не биха стигнали книгите на целия свят.“

ВЛАД ПАШОВ

МАГ

Когато човек е свързан с добрите същества от трите свята - физическия, духовния и Божествения, той става маг. Достатъчно е да удари с пръчицата си, за да постигне всичко, което желае. Той е свързан с живата природа и тя го слуша и изпълнява неговите желания. Затова той може да лекува всички болести, да възкресява мъртви, да вижда в миналото и в бъдещето, да увеличава и намалява плодородието и т.н. Както мъглите се движат постепенно и разкриват хоризонта, така и магът отваря затворените тайни врати на природата и се ползва от всички нейни сили и блага.

УЧИТЕЛЯТ

УЧИТЕЛЯТ бил в един провинциален град. И както обикновено, в къщата, където гостувал, се събрали почти всички братя и сестри. След като разговаряли дълго, Учителят се отделил в друга стая малко да си почине, а братята и сестрите продължили приказката си по различни окултни и духовни теми. Дошли и до въпроса кой е Учителят и какви са неговите възможности? Доста от братята били чели някои окултни книги и знаели нещо за окултизма. Но това били първите години от живота на Братството и учениците още не познавали Учителя. В разговора стигнали до мнението, че и той е човек като тях, но е много по-умен, понеже повече е чел. В този момент в стаята отново влязъл Учителят и ги попитал за какво приказват. Без да дочака отговора, се усмихнал и

казал: „Вие разговаряхте за това кой съм аз и дойдохте до заключението, че съм човек като вас, само дето съм по-умен.“ След това добавил: „Сега ще направим един опит, за да видите, че не съм като вас.“ Казал им да заключат вратата и те го направили. Както стоял пред учениците, Учителят изведнъж изчезнал и им се обадил отвън, от коридора. Стаята била все още заключена. В следния миг той се появил пак вътре при тях, без да отключват вратата. Този опит се повторил няколко пъти.

Брат Тодор Чернев разказва друг подобен случай. Една година на събора на Братството, група ръководители искали да се срещнат с Учителя и да си поговорят. Той бил в горната стая и им се обадил да почакаят долу при стълбата. Чакали дълго и все гледали нагоре кога ще се появи Учителят. По едно време чули, че се отваря вратата на долната стая, до тях, Учителят се показал оттам и ги поканил да влязат. Никой не го е видял да слиза, а стълбището било единственият път надолу. Тогава разбрали, че е слязъл при тях по невидим път.

Такова преживяване имал и един друг брат. Той също чакал пред стълбата, около два часа, след като Учителят му се обадил отгоре да има търпение. По едно време чул стъпки зад себе си и видял, че Учителят идва от градината. Не го е забелязал да слиза, а бил до самите стъпала.

Към края на Първата световна война Учителят бил интерниран във Варна и живеел в хотел „Лондон“, на най-горния етаж. Една ранна утрин брат Манол Иванов и брат Борис Желев отишли при него. Брат Манол разказа: „Като стигнахме, Учителят се обади от прозореца, че ще слезе. Вратата на хотела все още не беше отключена. След малко ние видяхме Учителя при нас, а вратата не беше отваряна. Приблжих я - тя беше все още заключена. Учителят дойде при нас през затворената врата.“

Също по време на Първата световна война при Учителя пристигнали гости от провинцията и той ги извел на разходка в боровата гора, към Обсерваторията. На една

полянка ненадейно ги обградила полицията и поускали да арестуват Учителя. В същия миг той изчезнал сред гостите и полицаите. Нашите приятели го търсили опоглед, но него го нямало. Полицаите си отишли, а гостите се върнали в квартирата на Учителя на „Опълченска“ 66. Намерили го седнал в столовата до масата да пие чай. Като ги видял, Учителят само се поусмихнал, без да им каже нищо.

Нещо подобно се случило с Учителя, когато веднъж бил задържан в полицията. Един брат отишъл да го търси и началникът му казал, че е под арест и веди-коя си стая го пази полицаи. Началникът отишъл с нашия брат до стаята и отворил заключената врата, за да извика Учителя отвътре. Но за голяма изненада на началника и на полицаия, който пазел вратата, не намерили никого в стаята. Полицейският началник се развикал, че ще накаже полицаия, защото не бил внимателен и задържаният избягал. Полицаият се оправдавал, че е стоял на поста си неотлъчно и никой не е излизал: „Нали видяхте, че вратата беше заключена?“ Братът отишъл на улица „Опълченска“ 66 и намерил Учителя, който пиел чай в столовата. И в този случай той само се усмихнал, без да каже дума.

Още една история в същата квартира на Учителя в София. В сутерена на къщата, срещу кухнята имаше друга стая. Разделяше ги коридор, в който бяха печката за готвене и чешмата. В стаичката срещу кухнята живееше сестра Василка. Една вечер при нея дошла сестра от провинцията и дълго си приказвали за учението и за Учителя. Увлечени, не усещали как времето тече. Ненадейно пред тях застанал Учителят, който живееше в стая на горния етаж. Носел им чиния с някакви плодове. Те се смутили, но Учителят ги успокоил и ги поканил да похапнат от плодовете. Поговорили малко и без да забележат, Учителят изчезнал. Тогава едната сестра упрекнала другата, че е оставила вратата на стаята незаклучена. Но Василка казала: „Иди и провери - ще видиш, че и сега вратата е заключена. Учителят е дошъл по друг начин.“ Под впечатление от това посещение те били възбудени и неспокойни. След половин час Учителят отново

се появил при тях по този тайнствен начин и пак им донесъл нещо за ядене. Това се повторило още веднъж. Примерът показва, че Учителят не само може да преминава през стени и затворени врати, но може да пренася и предмети.

Брат Захария Желев бил свидетел на следното. В София при Учителя дошла група ръководители. След като разговаряли и свършили работата си, Учителят им казал: „Искате ли сега да ви почерпя с баница?“ Те отговорили, че не биха имали нищо против, ако се намери някъде хубава баница. След малко видели, че една тава се носи от пространството, влиза през прозореца на стаята и слиза на масата пред Учителя. Всички останали изумени. Учителят разрязал баницата на толкова парчета, колкото били хората и раздал на всеки. След като изiali баницата, Учителят се усмихнал: „Сега трябва да я платим.“ Извадил пари от джоба си, поставил ги в тавата, тя се вдигнала и излязла през прозореца, откъдето дошла.

Брат от провинцията решил да поиска една книга от Учителя. Мислено той изразил това желание. Един ден дошъл в София и отишъл при него. Още като го посрещнал, Учителят му подал книгата и му казал: „Ти търсеше тази книга и ми я поиска. Ето я.“

Брат Ламбо от Ямбол искал да види Учителя. Дошъл на Изгрева, но му казали, че днес той не приема никого. Братът много се разочаровал, защото дотогава не бил се срещал с него. Помолил мислено: „Учителю, ако е възможно, приеми ме, ако не - да си вървя.“ След малко Учителят се показал на вратата и го повикал с ръка. Братът помислил, че вика други от многото хора там, но Учителят посочил към него. Брат Ламбо приближил и чул от Учителя: „Нали ме викахте, нали искахте да се срещнете с мене, елате.“

Един случай разказва сестра В. И.: „През време на войната след 9.IX. моят син замина за фронта и дълго време не се обаждаше. Аз отидох при Учителя, който по това време беше в село Симеоново и му разправих, че момчето ми е на фронта и от дълго време нямам никакво съобщение от не-

го. Попитах го какво е станало със сина ми. Учителят се наведе към земята и започна да чертае някаква окръжност, писа нещо, а после вдигна глава и ми каза: „Като си отидеш вкъщи, момчето ти ще бъде там.“ Аз се зачудих, но повярвах на думите и му благодарих. Взех си сбогом и се запътих към дома. Когато стигнах, действително намерих момчето си там, току-що беше пристигнало и баща му поливаше да се умие. Значи Учителят е видял, че момчето си е дошло и ми го съобщи.“

Същата сестра В. И. разправя и следната случка: „Момчето ми замина в Италия на екскурзия и цял месец не ми се обади. Разтревожих се, отидох при Учителя и го попитах: „Учителю, момчето ми замина за Италия на екскурзия и ето вече месец не се е обаждал с писмо, какво става с него, да не му се е случило нещо лошо?“ Учителят помълча малко, загледа се в пространството и след това ми рече: „Не се безпокой, момчето ти е добре, трън няма да го убодее.“ И наистина синът ми се завърна жив и здрав и като го попитах защо не се е обадил, та ни разтревожи с мълчанието си, той ме погледна: „Какво ще се тревожиш, с трън не се убодох.“ При тези думи аз трепнах. Той ме видя и попита: „Защо трепна така?“ Казах му за думите на Учителя.

Един брат се интересувал от някакъв въпрос, записал го на листче и отишъл на „Опълченска“ 66 при Учителя с намерението да му го прочете и да иска отговор. Но като влязъл се смутил и се срамувал да извади листчето и да го прочете пред Учителя. Братът разказва: „Аз мълчах и Учителят също, никакъв разговор не водехме. Но докато стоях пред него, всички въпроси, които ме интересуваха, ми станаха ясни - беше ми отговорено мислено на тях. Това беше един мисловен разговор с Учителя.

С неразрешен въпрос отишъл при Учителя и друг брат. Той пък си спомня: „Аз знаех, че Учителят чете мислите на хората и затова не исках да му задавам въпроса устно. Хранехме се на масата. Учителят разговаряше с всички наоколо, а аз го гледах и мислено го попитах: „Учителю, ти

знаеш моя въпрос, какво би ми казал по него?“ Изведнъж той се обърна към мен и започна да ми отговаря. Отговорът, който ми даде, беше буква по буква по онова, което го питах наум.“

Към края на Първата световна война един брат се запознал с идеите в учението на Учителя. Веднъж получил отпуск и на връщане от фронта, преди да замине за родното място, минал през София, за да се види с Учителя. Решил, че като се срещне с него няма да му проговори, докато Учителят не го назове по име. Отишъл в дома на Учителя, казал, че желае да се срещне с него и той го приел. Братът седнал на един стол в стаята, а Учителят срещу него. Учителят го заговорил, попитал го откъде иде, за какво е дошъл, как се казва, но той все мълчал. Учителят станал и излязъл от стаята. След десетина минути се върнал и отново го заговорил. Братът пак мълчал. Учителят излязъл повторно и се бавил пет минути. След това се върнал в стаята и доста строго му казал: „Симеоне, защо мълчиш?“ След като Учителят споменал името на непознатия му човек, Симеон започнал да разказва защо е дошъл при него.

За една група младежи разправя сестра Куна Христова от Шумен. Когато Учителят бил интерниран във Варна, няколко ученици чули, че той гледа на ръка и решили да отидат при него, за да им гледа. Но си наумили, че ако излъже, ще го набият. Между тях е бил Елиезер Коен. Още като отишли при него, Учителят ги посрещнал смеейки се: „Вие се заканвате да ме биете, ако не ви кажа истината.“ Те се смутили от прочитането на мислите им. Учителят започнал да разказва на всеки поотделно за живота му, за работата в училище. На двама от тях казал, че само си губят времето и ще повторят класа, а на Елиезер - че той ще свърши училището с отличие. Станало така, както предрекъл на всеки.

Интересен е и случаят, който научих от дядо Стефан Камбуров. В първите години от живота на Братството Учителят бил в Стара Загора. Като се разхождал по главната улица с няколко приятели, видели отдалече на тротоара

един полицай да пази убит човек. Учителят само хвърлил бегъл поглед и казал на братята: „Този човек е убит, понеже е убил двама невинни хора.“ След седмица същите братя, без Учителя, минавали край кантората на едно застрахователно дружество. Агентът им бил приятел и ги повикал да пият по едно кафе. Там имало още няколко души, които чакали по работа при чиновника, нещо по застраховките си. В разговора им станало дума за убития, когото преди няколко дни братята и Учителят видели. Един от присъстващите казал: „Аз познавам този човек. По време на Балканската война, когато нашите войски обсадиха Одрин, ние с него бяхме в една рота. Влязохме в едно от предградията на града и там нашите войници намериха две млади турчета по на 15-16 години и ги доведоха при ротния. Той даде заповед да бъдат убити. Войниците се съпротивиха и никой не пожела да стреля, като казваха, че те са невинни деца и може да ги пленим, но не да ги убиваме. Тогава този, когото сте видели убит, излезе от редиците и каза, че той е готов да ги убие. Предадоха му ги и той ги застреля.“

Една година Учителят бил в село Койнаре, Белослатинско. Там на една улица срещнал селския свещеник. Учителят го заговорил и му казал, че изглежда твърде замислен. Свещеникът му отговорил, че е загубил 1000-левова банкнота, не се сеца къде може тя да бъде. Тогава 1000 лева бяха много нещо. Учителят му рекъл: „Не се безпокой. Иди си вкъщи. На твоята маса има една Библия. Отвори я на еди-коя си страница, там е твоята банкнота.“ Свещеникът отишъл бързо у дома си, отворил Библията и на страницата, която Учителят му посочил, намерл изгубената си банкнота.

От една сестра научих, че преди време мъжът ѝ се разболял и след като употребили всички познати средства, лекарите казали, че не могат да му помогнат. Когато една сутрин сестрата се събуждала от сън, видяла на стената надпис на френски език и чула гласа на Учителя: „Запомни този надпис - това е адресът на една фирма за лекарства. Пиши на адреса и ще ти изпратят лек за мъжа ти.“ Тя направила това и се оказало, че фирмата действително има-

ла едно ново лекарство, което още не било изпитано. Изпратили го и от него мъжът ѝ оздравял.

Димитър Чернев разправя: „Веднъж брат ми Тодор Чернев беше на Изгрева и аз отидох да го видя. Там имаше и други ръководители и Учителят беше изнесъл телескоп да гледат луната. И аз се наредих да погледна. Като разглеждах с телескопа луната, усетих, че някой ме бутна по рамото. Беше Учителят, който ми каза: „Чакай, брат, да нагласим лещата.“ Като ме докосна по ръката усетих, че с мен става нещо особено - сякаш електрически ток мина през главата ми, обхвана цялото ми тяло, съзнанието ми се промени и почнах да гледам на света с други очи. Всичко наоколо ми се виждаше хубаво, светло, красиво - просто не може да се опише. И когато брат ми ме изпрати към града, аз все още продължавах да виждам тази красота и съзнанието ми беше светло и хубаво. Това като ехо продължи цели месеци.“

„**Когато убиха Стефан Стамболов**, Учителят беше у нас в Търново - разказва сестра Елена. - Той ни съобщи: „Убиха Стамболов.“ Ние запитахме - във вестника ли пише? - „Не, сега се извърши престъплението.“ По същия начин ни каза и за смъртта на м-р Петков - в момента, когато бе станало деянието.“

При Учителя отишъл един брат и му разказал, че е намислил да напише книга за Хитлер, когото считал за гениален пълководец. Учителят го изгледал строго: „Хитлер е глупак, а ти си два пъти по-голям глупак, защото искаш да изкараш един глупак гений!“ Това се е случило, когато Хитлер беше на върха на славата си.

През 1936 г. по време на събора в София на Изгрева цялото Братство от 1000 и повече души обядваше на масите пред салона. Около Учителя бяха насядали Стоименов, д-р Жеков и други братя и сестри, около двацет души. Учителят седеше по средата на пейката. Насред обела скамейката ненадейно се счупи и до един изпопадахме на земята. Само Учителят успя мигновено да се изправи. Тогава си казахме: „Ето какво значи будно съзнание!“

МИСИЯТА

Някой казва, че много съм направил. Аз виждам, че много малко съм направил. Какво съм направил? Бих рекъл, че много съм направил, ако мога да туря ред и порядък в целия свят, всичките хора да бъдат щастливи. Сега хората се бият и аз седя и си казвам: много малко съм направил. Не съм убедил тия хора да не се бият. Толкоз съдии има, осъждат праведни хора. Казвам: не съм ги научил на тия закони. Много адвокати защитават кривото. И тях не съм научил. Много майки има, които не раждат и не отглеждат децата си както трябва - и тях не съм научил. Много братя и сестри има, които не се обичат. Аз не съм ги научил да обичат. Колко работа има да върша!

УЧИТЕЛЯТ

След седемгодишното следване в Америка Учителят се върнал в България и отседнал във Варна при женената си сестра Мария. За това време разказва дядо Петър: „Евангелистите от града оповестиха, че е пристигнал от Америка даровитият богослов Петър Дънов и ще бъде назначен за пастор при тях. Поканиха го в неделя да държи проповед в църквата им, но той не се яви, а отклони и предложението за платено назначение. Мина известно време в очакване за евангелистите, те се ядосаха и започнаха да говорят против Учителя - че го мързи и затова не иска да се назначи на работа. Подмамен от тези приказки и слухове, аз попитах сестра му Мария той още ли ще стои без работа, още ли ще го хранят наготово. Тя ме погледна: „Жалко, че и ти си

се подвел по тия клевети. Бъдещето ще покаже дали ние храним Петра или той храни нас! И всички ще разберете това.“

Един спомен на сестра Елена: „Отидох да запаля кандилото в горницата и да се помоля. Учителят свиреше на цигулката мелодии, които носеха душата във висините. Много братя и сестри със затаен дъх слушаха долу в беседката. Щом влязох в салона да премина в горницата той веднага остави цигулката, изправи се пред мене, погледна ме в очите и ме запита: „Кого ме мислят, че съм? Обикновен човек - ям, спя, имам същите нужди като тях...“ Разходи се из салона и три пъти ми зададе все същия въпрос. Аз не знаех какво да му отговоря и мълчах. Малко по-късно, като се молах, той влезе, застана пред мене, едно сияние озари стаята и аз видях Христа в неговото лице. Попита ме: „Какво виждаш?“ В този миг сякаш нямах думи да му отговоря. След време му казах, че тогава той се беше изгубил и видях сам Христос.“

Сестра Елена Иларионова от Търново разказва и за Димо - един войник, който веднъж видял Учителя в бели светли дрехи, коленичил, с вдигнати за молитва ръце. Образът му осветявал всичко наоколо. На сутринта Димо попитал: „Кой е и какъв е господин Андон? (така го наричал той). Аз дълго стоях на двора и наблюдавах прозореца му. Той не приличаше на човек, дрехите му блестяха като злато и светлината, която излизаше от него, осветяваше цялата стая.“

Веднъж една сестра била по работа при Учителя и четяла нещо. Той прекъснал четенето ѝ, като се обърнал към нея: „Виждаш ли този хаос в света, този хаос аз го създадох. Моята мисъл е мощна, моята мисъл е силна, тя ще преобрази света. Тя ще го преобрази и няма да остане човек в света да мисли криво, няма да остане човек в света да греши. Продължавайте четенето.“ Сестрата казва, че всичко било изречено с необикновено смирение. Това се случило през един от последните месеци на 1943 година.

Брат Васил Долапчиев разправя, че един път, кога-

то Учителят бил в Айтос, братя отишли при него на разговор. Между другото той им казал: „За да се уверите, че не съм като другите хора, като излезете вънка погледнете на изток и ще видите нещо, което ще ви обърне внимание.“ След малко те излезли, погледнали на изток и видели една лента във въздуха - като дъга, а нямало нито дъжд нито облаци, небето било съвършено чисто.

Райна Каназирева ми предаде записаните си спомени: „По едно време между Братството от нашия град се пусна слух, че на млади години Учителят се бил годявал за дъщерята на Петър Тихчев. През 1918-1919 г. дядо Петър Тихчев посещаваше Братството в провинцията със своите прекрасни и любвеобилни проповеди. Дойде и в нашия град. Гостува у нас. Казах му за слуха и го помолих да ми съобщи каква е истината по този въпрос. Дядо Петър започна да разправя: „Ще ти разкажа точно откъде е произлязъл този слух. Бях евангелистки пастор в Свищов. При мене на квартира дойде да живее Петър Дънов, ученик в гимназията. Ние имахме две момичета, също ученички. Петър беше силен в училището, ученолюбив, честен, но много скромен и смирен. От училище се прибираще право вкъщи, с часове четеше и свиреше на цигулка. Понякога общуваше и с дъщерите ми, като разговорите бяха изключително около науката, музиката и т.п. Той живя три учебни години при нас. През зимата на последната година един ден моята баба ми дума: „Петре, Петърчо завършва гимназията, приближава време да си излезе от нас и аз мисля, че Бог ни изпрати този ангел вкъщи и не бива да го изпускаме. Затова ти иди при него и му кажи да го сгодим за нашата дъщеря.“ - „Какво думаш, мари жено? - ъ рекох аз. - Момчето с нищо не е дало повод за такова нещо. Как ще му кажа, мен ме е срам? Не, не мога да му кажа, макар че и аз желая от сърце да стане това.“ От този момент бабата не ми даваше мира. Щом останехме сами и навива: „Дърто, ти не си добър баща, не мислиш за децата си. Ето че изтърваваш това прекрасно момче, де ще намериш като него?“ И това се повтаряше всеки ден и нощ. Аз изгубих търпение, станах нервен. Един ден ъ викам:

„Разбери, не мога, срам ме е, но и не мога да търпя повече твоите упреци, затова обещавам от днес нататък да търся момент да се реша да му кажа.“ Почнах често да посещавам стаята му, опитвах се да отворя разговор на желаната тема, а той - дали се сещаше или нарочно го правеше - все отклоняваше към друго. Създаде се една тежка, напрегната атмосфера. Точно в тези дни дъщерята, готвена за годеница, внезапно се разболя и за няколко дни почина. Петър не узна нашите разправии. След погребението ѝ с болка на сърце викнах: „Ожени ли я, бабо? Не разбра ли, че това момче не е дошло на Земята да се жени!“

От сестра Райна Каназирева са и следните редове:
„Един ден през 1922 г. при мене дойде известният старозагорски адвокат Ив. Желязков Сливков и ме запита: „Госпожо, Вие сте били от последователите на Петър Дънов, вярно ли е?“ Да - казах аз. Той ми рече: „Аз го познавам добре, с него бяхме студенти в Америка. Той беше много по-млад, но като българи общувахме всеки ден.“ Аз живо се заинтересувах от думите му: „Моля Ви, господин Желязков, разкажете ми нещо от неговата младост, какво е Вашето мнение за него?“ „Моето мнение - рече той - не е особено добро.“ Изненадана, аз широко отворих очи и възбудено попитах: „Но защо, моля Ви се, кажете ми нещо по-определено за него - младежки грешки, поведение?“ „Нищо подобно, госпожо. Той беше смирен, скромен, тих, силен в учението, ноето защо аз не го харесвам: той, госпожо, беше красноречив, имаше дар-слово и като почнеше да говори нещо, всички студенти млъкваха и го слушаха с внимание и уважение. А знаете ли какво значеше такъв оратор преди 40 години в Америка? Това значеше, че той можеше да стане не милионер, а милиардер, а беше беден. Освен това свиреше чудесно на цигулка. Знаете ли какво значеше в Америка това? Това значеше, че там той можеше да стане един от най-богатите хора, а той, въпреки че беше беден, свиреше без пари. Често студенти излизахме заедно на екскурзия и отивахме в просторните лесове. Студентите обичаха Дънов и при такива разходки често се събираха около него, когато сядяхме на

почивка също го наобикаляхме. Той започваше да говори за красотата и необятността на Вселената, за величието на Бога. „Погледнете, казваше той, звездното небе - каква премъдрост, каква хармония, каква велика разумност! Погледнете тези поточета, тези цветенца около нас! Кой поддържа тази красота, тази любов?“ Слушахме в мълчание и сякаш забравяхме себе си, отнесени в един по-красив свят. Дънов говореше отлично английски. Понякога неусетно се отделяше от нас и като не се върнеше дълго време, водени от любопитство, тръгвахме да го търсим. Често го намирахме отдалечен, седнал и вперил възхитен поглед в простора или затворил очи и вгълбен в мисъл. Често го виждахме коленичил, със скръстени за молитва ръце и така пренесен някъде далече, че не ни усещаше като приближавахме. И когато някой го побутваше леко, той трепваше, сякаш се пробужда от красив сън. “Като каза това адвокатът, аз не можах да се стърпя и заплаках. Той се зачуди и попита защо плача, а аз през сълзи продумах: „Благодаря Ви, господин Желязков, такъв искам да бъде моят Учител! По света има много милионери и милиардери, но като него няма. Затова ние толкова го ценим и обичаме.“ Адвокатът вдигна рамене в знак на недоумение, но се раздели с мен видимо доволен от ефекта на своите спомени.“

Сам Учителят разказваше, че студентите в Америка работели какво ли не, за да си изкарват прехраната. Веднъж, когато след работа получил известна сума, си купил нов костюм. Като се разхождал с него по улицата, срещнал един съвършено окъсан и беден човек. Учителят го спрял, поканил го у дома си, нагостил го добре и му подарил новия си костюм.

Брат Д. твърди: Учителят му казал, че е ходил в Тибет, където изучавал окултната медицина, като добавил, че в първия семестър се усвоявала самодисциплината и възпитанието на физическото тяло.

През 1923 г. в един холандски град се състоял голям конгрес на ордена „Звездата на Изток“, на който Кришна

Мурти трябвало да бъде провъзгласен за миров Учител. Тогава той бил на 26 години. Още при откриването на конгреса Кришна Мурти заявил: „Вие очаквате мировия Учител и искате да вярвате, че това съм аз. Но не е истина. Не се заблуждавайте. Аз не съм и не мога да бъда Учител. Аз съм човек като вас, имам слабости и работя над себе си, за да се освободя от тях. Истина е, че времето за идването на мировия Учител е дошло и той е вече в път на Земята. Но аз не съм, той е в България.“ Това е разказано от Софрони Ников, който е присъствал на този събор.

А от брат Петко Христов от Шумен е останало следното: „Когато Учителят беше интерниран във Варна и живееше в хотел „Лондон“, отидох от Шумен при него да го видя и да му занеса някои технически прибори, за които ми беше поръчал. Между другото Учителят спомена: „Интернираха ме тук, за да чуят и руските офицери за мене и за новото учение.“ И добави: „Петко, тази земя аз съм я пребродил.“

Сред многото разговори с Учителя брат С. А. си спомня неговите думи: „Може да правиш много грешки и глупости в живота. Всичко ти разрешавам, но не ти разрешавам да се съмняваш в мене!“ При друг случай Учителят му казал: „Вие мислите, че аз съм господин Петър Дънов? Не, отдавна, преди 20 години Петър Дънов напусна това тяло и сега аз, който ви говоря, съм Духът на истината.“

През месец май 1936 г. един ден следобед, към четири часа, в града на Изгрева дошъл някакъв човек, вероятно изпратен от враговете на Братството и търсел Учителя. През целия този ден Учителят бил сериозен, строг и напрегнат. Малко преди случката, при него имало сестри, но той ги изпратил да си отидат по домовете. По това време при Учителя дошъл брат Иван Кавалджиев. Двамата влезли в големия салон. Пред салона братя чистели масите от боята. Изпратеният човек потърсил Учителя в долната стая, намерил я заключена и като видял, че никой не му отваря започнал да удря по стъклото, счупил го и си наранил ръка-

та. После зърнал Учителя в салона, влязъл и започнал да го удря с юмруци по главата. Понеже ръцете на побойника били наранени от счупеното стъкло, дрехите на Учителя се напръскали с кръв. След доста удари нападателят избягал. На другия ден видяхме лицето на Учителя в синини. След време един полицаи довел побойника при Учителя, за да пита какво наказание да му наложи. Той отговорил: „Аз му прощавам.“ Побойникът се извинил и искал прошка. Тогава Учителят добавил: „Аз ти прощавам, но моли се Господ да ти прости.“ Това се случило през месец май. През юни се проявили последиците от побоя. Отначало Учителят се затруднявал при движение на дясната си ръка, после и на десния крак. По-късно се затруднил и говорът му. След Петровден се организирано летуването на Братството в Рила. Тръгнали на 4 юли. При пътуването Учителят с мъка се движел, влачел крака си, на места дори залитаал. Когато стигнали до Вадата и тръгнали нагоре, един брат на кон посрещнал групата, за да качи Учителя, но той отказал и продължил пеша. През дните на лагера Учителят трудно ходел и приказвал. Не се качил на молитвения връх и не държал беседи, но постоянно правел разходки, интересувал се от всички, които идвали на бивака, следял четенето на беседите, паневритмията, изобщо целия братски живот. На 12 август сутринта Учителят изведнъж се променил - болестта изчезнала, движел се свободно, говорел без затруднения. През деня спокойно отишъл на Изворчето, обиколил лагера, а вечерта присъствал на общия огън. В целия лагер било празник. Известно време след завръщането от бивака една сестра се обърнала към Учителя: „Вие ни учихте, че при болест трябва да се качваме на планината, дори ако сме в състояние само да лазим дотам. Вие направихте точно това.“ Учителят отговорил: „Трябваше да се даде пример.“ По повод този побой Учителят казал, че имало заговор да поставят адска машина под салона и по време на беседа да ликвидират Братството. Като научил за това, той се помолил на Бога да отмени зловещото събитие, а само той да понесе страданието. Ето от какво дошъл побоят.

ИДЕИ

Кои неща са верни? Аз считам в света три неща верни. Вярно е туй, което Любовта говори. Вярно е туй, което Мъдростта говори. Вярно е туй, което Истината говори. Другите неща не са верни.

Любов, която говори, носи радост. Животът сам по себе си трябва да носи радост. Че животът носи нещастия, причините са съвсем други. На този живот ние не даваме подходяща храна, не го храним с любов.

УЧИТЕЛЯТ

Едно преживяване на брат Крюгер: „Веднъж бях в София на Изгрева. Беше Нова година. По този случай имаше братска вечеря и преди полунощ Учителят каза всеки да си направи тайна молитва, да си помисли какво желае да постигне през идващата година. Аз като си направих тайната молитва, пожелах през тази година да позная и опитам Божията Любов, Божията Мъдрост и Божията Истина. След молитвата Учителят се качи на катедрата и започна беседа. Още в началото обърна погледа си към мене, гледаше ме право в очите и взорът му излъчваше светлина, която ме проникна. Каза на всеослушание: „Някои искат да познаят и опитат Божията Любов, Мъдрост и Истина, но това е голяма работа. За да опита някой Божията Любов, Мъдрост и Истина, той трябва да е готов да пожертва всичко.“

От записките на брат Т.Б.: „Трябваше да отида при Учителя и да му искам идея за клише на корицата на „Житно зърно“. Това беше някъде 1933-1934 година. Поговорихме по този въпрос и Учителят каза: „В квартирата ми на „Опълченска“ 66 има една картина, която показва четирите фази на живота на човека, представени чрез различни възрасти - детство, юношество, възмъжалост и старост.“ Аз бях забелязал тази картина. Като идея тя беше много хубава, но не беше добре изработена и изразих пред Учителя мнението, че е твърде старомодна и не е подходяща за клише. Тогава той извади един албум с картини на Щайнер, сред които бяха изобразени печатите на Откровението и други образи от него. Учителят ми показва картината на жена, облечена в слънце и ми рече: „Вземи тази, тя е хубава, само като се прерисува, да се огради със зодиакалния кръг, като Водолей бъде на зенита.“ По тази картина направихме клише и го използвахме за корицата на списанието.“ В един разговор в Мърчево с братя и сестри станало дума за Щайнер и Учителят казал: „Той е прероден Питагор.“ А веднъж сред младежкия клас, в разговор около печката, също за Щайнер Учителят отбелязал: „Той беше тук, на лекцията и даже водихме разговор с него. Между другото той ме попита с учудване: „Удивлявам се, Учителю, че в такива прости слова изразяваш толкова велики идеи и истини.“

Разказа ми една сестра: „Бях седнала на елипсовидната пейка в гората на Изгрева. Както си размишлявах, при мене дойде Учителят. От разговора ни запомних неговите думи: „Трябва да бъдеш цар в своята държава. Царят трябва да пази добре законите и да бъде справедлив към поданиците си. Преведено на друг език, това значи човек да владее себе си.“

А брат Д. С. е запомнил: „Бяхме на Бивака с Учителя и пеехме песента „Добър ден“. Той ни накара много пъти да я изпеем и все оставаше недоволен от нашето изпълнение. При всяко повторение казваше: „Мисъл давай, мисъл давай!“ Най-после рече: „Сега добре я изпълнихте.“ След това добави: „Знайте, че тази песен, както сега я изпълних-

те с мисъл, ще върви подир вас или с вас цели петстотин години. "Разбрахме, че всяко нещо, изпълнено с мисъл остава за дълго време с човека."

Дядо Благо водел разговор с Учителя и го запитал за произхода на названието „българи“. Учителят пояснил: „Имало едно време едно царство, в което хората много обичали Господа и го наричали с името Харния Бог. Оттам другите народи нарекли хората от това царство „богхари“. Така е произлязло името българи. Това царство е съществувало преди потопа."

Разказва брат Маню Славов: „Една година заборчлях и отидох при Учителя да го питам как да се справя с положението си. Той се заинтересува какво работя и като му казах, че се занимавам със земеделие ми заръча следното: „Още през август ще вземеш жито и ще го пресееш и очистиш хубаво - да няма никакви чуждици в него. Три дни ще го печеш на слънцето, после ще го прибереш и когато има хубава влага, ще го посееш. Като сееш ще пееш песента „Благославяй душа моя, Господи!“ След като го посееш, всяка заран ще отиваш на нивата и там ще правиш молитва. Едната утрин на единия ъгъл, другата - на другия, и така ще изреждаш всички ъгли, докато избуи житото. Докато го ожънеш, все ще правиш молитва по този начин.“ Бях посял 13 декара. Нивата стана много хубава, израсна буйно жито с едри класове и наля тежко зърно. Събрах много повече от съседните ниви, които бяха на стари земеделци. Казвах ми: „Ние уж сме опитни чифликчици, а ти изкара по-хубаво зърно от нас.“ Аз знаех, че е от съвета на Учителя и от молитвата."

Един брат споделил с Учителя, че по време на бомбардировките го било толкова страх, та не могъл да чете 91 псалом наред, а го забравил и го казвал разбъркано. Учителят му рекъл: „Няма нищо, 91 псалом е с толкова голяма сила, че една дума само да произнесеш от него, пак ще подейства."

През Втората световна война, по време на големите бомбардировки над София брат Д-ски бил при Учителя на

разговор и когато си тръгнал той му поръчал: „Ще ти дам окултни формули, написани на листчета, които ще поставиш на различни места в града, в къщи на твои познати.“ Братът не полюбопитствал да види и прочете формулите, но останал с впечатление, че са стихове от псалмите. Учителят му казал още: „Следи да видиш, че къщите, в които поставиш тези формули, няма да бъдат засегнати, дори около тях да падат много бомби и много други къщи да бъдат разрушени.“ Братът направил това, поставил листчетата с формулите в къщи от различни места на града и след бомбардировките сам проверил - нито една от тях не била пострадала, макар че около тях всичко било разрушено. Била доказана голямата магическа сила срещу зло и разрушенията, която притежавали окултните формули на Учителя.

През 1905 г. Учителят държал в Търново сказка по френология. На нея присъствала и сестра Елена Иларионова: „Читалищният салон беше препълнен. Средица картини Учителят доказваше, че с живота си човек гради бъдеще, събира капитали за строеж на тялото си и може да му даде форма според своите мисли и вътрешни духовни стремежи. Така че по външния вид може да се узнае животът на всеки един и да се определи неговият характер. Всички слушахме с внимание. След сказката само д-р Георгиев се опита малко да оспорва, но капитулира пред отговорите на Учителя. Тогава разбрах, че Учителят изнесе една велика истина, непозната дотогава и за мене, и за другите. Искях да му благодаря, но от многолюдното събрание не успях да се срещна с него. На другия ден дойде един от приятелите - Васил Узунов, гимназиален учител, и ни каза, че Учителят желае да дойде у дома и да ни измери черепите. Със съпруга ми се зарадвахме много и с готовност го посрещнахме. Учителят измери черепите ни и с най-големи подробности ни описа точно характерите. Разказа ни много неща за онова, което сме преживели през годините. Запитахме го откъде знае всичко това, а той ни отговори, че нищо не може да се скрие, защото не се губи. Всички постъпки на човека се отбелязват на лицето му, а също и в анализите на природата.

Отговорни сме за всички свои мисли, чувства и действия и ще плащаме за тях. Това той доказа тъй ясно и неоспоримо, че повярвахме в тази истина.

Една сестра, учителка, се връщала от провинцията и пристигнала на Изгрева към 12-1 часа през нощта. Приближила салона и видяла, че лампите на долната и горната стая на Учителя светят. Той слязъл отгоре, поканил я в долната стая, запалил печката, за да спи тя там. Пожелал лека нощ и се качил обратно. Сестрата не била вечеряла и била гладна. В стаята на Учителя имало много неща за ядене, но тя не посмяла да си вземе нищо. На другия ден Учителят я попитал как е спала. Тя казала, че от глад не е могла да спи добре. Учителят я попитал защо не си е взела нещо от храната в стаята. Тя отговорила: „Мина ми такава мисъл, но не исках да взема без позволение.“ По изражението на Учителя тя разбрала, че бил доволен от постъпката ѝ.

Млад момък се влюбил в бедна и красива мома. Той много я обичал и тя го обичала. Дошло до женитба, но по-големият му брат казал, че не му позволява, защото и двамата са бедни. Трябвало да намери мома от богато семейство. В младежа настъпило раздвоение. Той обичал момичето, но се съблазнявал от възможността да се ожени за богатата мома, за да живее по-леко. В това противоречие не знаел как да разреши въпроса. Момъкът познавал една наша сестра, с която споделил притеснението си. Тя му казала: „Ела с мене, ще те заведе на беседата на Учителя и докато той говори, мислено ще му зададем въпроса - как да постъпиш?“ Така и направили. Както Учителят говорел, в един момент погледнал към младежа и сестрата и казал: „Един млад момък обича една бедна девойка, но под чуждо влияние той се разколебава да се ожени за нея, защото му предлагат по-богатата мома. Но той обича първата и се намира в противоречие. Който си играе с онзи, когото обича, той сам ще пострада.“ След това Учителят продължил беседата. Младежът чул тези думи, но не си взел бележка от тях. Оставил бедната девойка и се оженил за богатата мома. През целия му живот тя била все болна, непрекъснато се

разправяли с лекари, а и децата им постоянно били болнави. Така и не видял бял ден.

На 27.XII.1960 г. брат Боев сред другите неща ми разправи и следното: „Един ден Учителят в частен разговор ми каза: „Христос като отиде при гроба на Лазаря изпрати към него една силна любовна струя. Тази струя събуди любовта в Лазаря, с което го възкреси.“

Брат Георги Радев Овчаров от Ямбол описва един случай, станал на събора в Търново през 1922 г.: „Група младежи бяхме събрани на едно място и разисквахме различни въпроси от идеите на Братството. Учителят беше на повече от 100-200 метра от нас и разговаряше с няколко възрастни братя. Забелязах, че той напусна групата изведнъж и се упъти към нас. Щом пристигна, без да е чул разговора ни, той започна да говори по темата, която обсъждахме. Разсъждаваше: „Аз мога да лекувам всички болести и мъртви да възкресявам, но това не го правя, защото няма никаква полза. Представете си, че застана сред София и започна да лекувам всички болни. Тогаз името ми ще се разчуе по целия свят и ще почнат да идват болни отвсякъде. Тогава няма да мога да си гледам работата. И ако излекувам всички болни хора, какво съм направил? Представете си, че взема едно прасенце, измия го, изкъпя го и го пусна. Какво ще направи то? Ще отиде пак, ще се потопи в гьола и пак ще се изкаля. Така е и с всички хора, които страдат от различни болести. Болестите са резултат от техните грехове и престъпления в миналото и ако аз ги излекувам, без в тях да се е пробудил стремеж към духовен живот, те ще продължат да си живеят в своите грехове и още по-лоши болести ще ги сполетят. Има ли тогава смисъл да лекувам такива хора? За да се лекуват хората, преди всичко трябва да стане пробуждане на тяхното съзнание и да изменят начина на живота си. Значи, в умовете на хората трябва да се внесат нови идеи, които да преобразят техния живот. Вие знаете, какво беше казал Архимед на времето си: „Дайте ми опорна точка и с лост ще изместя Земята от нейната орбита.“ Аз ви казвам: „Моето учение е този лост и ако ми дадете опорна

точка, аз ще изместя орбитата на живота и ще го въведа в друг път. Тази опорна точка сте вие - учениците. А моят лост, това е моето учение. Ако имам ученици, аз ще подпра моя лост и ще изместя орбитата на живота, като дам нова насока на човека и на човечеството.“

БРАТСТВОТО

Често питат: „Ами ти проповядваш ли нещо съобразно църквата?“ Отговарям: „Аз проповядвам неща, които са съобразени с великия Божествен закон; пред Господа не лъжа; дали моето учение е съгласно с вашите възгледи, за мене е безразлично. За мене е важно моите възгледи да бъдат съгласни с великия закон, да не бъда лъжец пред Бога, пред Небето, пред ангелите, пред светиите - то е важният въпрос за мене. Ако всички така схващат учението и така мислят, няма от какво да се плашим. Някои казват: „Ами ти имаш цел да образуваш някоя секта.“ Ония, които образуват секти, са според мене много дребнавихора. Секта всеки може да образува - вземи брадва, нацени дървото - ще направиш секта; или вземи чук и начукай камъка - ще направиш секта; влез междухората, скарай ги - ще образуваш секта. Секти лесно се правят. Ведна американска секта се скарали по един въпрос - когато се освещава причастието, дали да се вдигне чашата; но ония, които викали, че трябва да се вдигне, забравили да я вдигнат. Често и ние забравяме това, което проповядваме и оня принцип, който ни съединява. Нашата задача е да въдворяваме Царството Божие на Земята. Искam да образуваме една секта, но каква? Да станем проводници на Божия закон, който да завладее всички умове и сърца, да станат всички - и мъже, и жени, и деца - синове на Царството Божие, да заживеят на Земята живот, какъвто трябва.

УЧИТЕЛЯТ

Един ден Учителят казал на брат Боев на другата сутрин в четири часа да е готов, за да отидат двамата на Витоша. Тръгнали рано, в уреченото време. Когато били вече в планината и излезли край горичката над една поляна, настреща им се задал спретнат селянин, шоп, облечен в бели дрехи и с красив калпак. Те го поздравили, той им отвърнал и ги запитал: „Имате ли хляб и огън?“ Брат Боев отговорил, че имат. Двамата продължили нагоре, а селянинът слязъл в гората. След разходката Учителят попитал брат Боев: „Знаеш ли кой беше този човек? И какво искаше да каже с думите „Имате ли хляб и огън?“ Той беше един от странстващите адепти на Агартя и като питаше имаме ли хляб и огън, искаше да ни каже: „Имате ли Словото и Любовта със себе си?“

На Учителя един брат казал за това, което се говорело - че той управлява България. Учителят допълнил: „Ние, Братството, ръководим не само България, а и целия свят.“ Той нямал предвид, че влияе пряко на управниците чрез личен контакт, а че по духовен път, съобразно с Божествения план, ръководи и направлява събитията на България и в света.

По времето, когато се прокарваше планът Мусман за София, един брат казал, че в него се засяга Изгрева и селището ще бъде унищожено. Учителят реагирал така: „Че какво общо има Мусман с нас? Каквото кажем ние, това ще бъде.“ Така и станало - планът Мусман бил отменен.

Брат Георги Куртев е запомнил първата си среща с Учителя. Двама души от Айтос се занимавали със спиритизъм в една групичка, която работела в тази област. Когато Учителят бил в Айтос, спиритичната група се събрала и го поканили. Там бил и брат Георги. Почнали да разиграват масичката. След малко Учителят им казал да я оставят, той да поработи с нея. Учителят почукал по масичката и на други места из стаята започнало да се чука. Тогавя Учителят им рекъл: „Угасете лампата и каквото всеки види, да не го казва.“ Всички видели червената чашка да се движи из цялата стая. Двамата спиритисти извикали: „Червената чаш-

ка се движи из стаята!“ А брат Георги забелязал над главата на Учителя нещо като слънце и вътре в него образа му. На другия ден, когато Учителят и брат Георги били сами, той го попитал „Как се казваше този, който седеше до мене?“ Брат Георги му рекъл, че се казва Михаил. Учителят отсякъл: „Той все Михаил ще си остане.“ А за другия, който седял с кръстосани крака до Учителя, той определил: „Този е просяк и последните два лева ще вземе от тебе.“ След това дал на брат Георги една бележка със свещения подпис и му казал: „Ти ще станеш ръководител на Братството в Айтос.“ Брат Георги възразил, че други са в Братството преди него и е редно те да бъдат ръководители. Но Учителят повторил, че оставя него за ръководител на Братството в града. Случило се, че брат Георги загубил бележката, но скоро я намерил пред вратата си чиста и запазена.

От цигулара Петър Камбуров научих следната история: „Близо година и половина-две си пишех с една есперантистка от Рига - разказва той. - За да осмисля тази кореспонденция, аз започнах да изпращам резюмета от беседите на Учителя на Есперанто. Тя ги преписваше и изпращаше в 17 държави. Американците много ги харесали, та ѝ изпратили 29 долара, за да си купи циклостилна машина и да улесни работата. В едно писмо сестрата ми съобщи, че иска да дойде в България и молеше да попитам за това Учителя. Запитах го и той ми каза: „Ще ѝ пишеш да не идва в България, защото тук няма условия за нея. Ако дойде при нас, работата с превеждането на беседите, която сте започнали за Бога, ще спре веднъж завинаги.“ Едно лято Учителят беше на Седемте езера, аз отидох там и му показах снимка, която бях получил от Рига. На нея бяха петдесетте души от курса на П. Пампоров, между които моята кореспондентка бе отбелязана с No 13. Помолух го да каже нещо за нейната личност. Той посочи: „Тя има една мисъл, едно желание, което не е постигнала на младини и иска сега да го постигне.“ За нея не каза нищо повече, а се спря на момичето, отбелязано с No 12: „Тя произхожда от един старинен род, съществуващ от 1000 години“ - и започна да описва нейните положителни

душевни качества. Но аз пак му обърнах внимание на No 13 - на моята кореспондентка. Той рече същото: „Тя има някои младежки чувства и възжеления, които не е постигнала на младини и сега иска да постигне.“ Отново се обърна към No 12 и продължи най-подробно да описва характера ѝ. Аз за трети път насочих вниманието към моята позната, но тогава Учителят ме напусна и си отиде, без да ми каже повече нито дума. Останах сконфузен, с чувството на човек, който не го разбира. По-късно тази сестра дойде в България, а с нея и момичетата от снимката - No 12 и No 11. Моята кореспондентка се върна в Латвия разочарована и работата, която бяхме почнали, се прекъсна завинаги, както Учителят беше предрекъл. Другите две продължиха своето дело, като момичето с No 12 от снимката - Амелия Вайланд, стана ръководителка на Братството в Рига.

През 1919 г. брат Стефан Тошев бил председател на един стопански комитет и получавал голяма заплата. От това време той ми разказа: „Работата не ме натоварваше и реших да напусна, за да стана съдия. Казах това на Учителя и го помолих да ми посочи в кой град няма Братство, за да отида там и да работя за Братството. Бях му приготвил и списък на различни селища, но той не го погледна. Върна ми го с думите: „Вземи си списъка, колкото до назначението, небето е решило къде трябва да отидеш.“ Подадох молба в Министерството и бях назначен в Свищов, където нямаше Братство. С течение на времето образувахме голямо Братство и Учителят дойде да ме види. След това и брат Боев беше назначен там за учител.

Един брат постоянно си мислел, че ако Братството има много пари, работите по-добре ще се наредят. По време на беседа кроял наум различни планове как да придобие повече пари, за да се замогне Братството. Тогава в беседата Учителят вмъкнал: „Ако искате да направите най-голямото зло на едно духовно движение, дайте му пари.“ Така той отговорил на мисълта на брата.

Учителят бил в Айтос и по време на Петровденския

събор отишъл с приятелите на Петров връх край града. На връщане брат Г. Куртев вървял с него и му казал, че искат да направят една братска градина в Айтос. Учителят го попитал с каква цел искат да сторят това, а брат Георги му отвърнал, че ще създадат градината с идейна цел. Тогава Учителят го посъветвал: „Помолете се и градината ще дойде.“ Така и станало. Сестра Василка Иванова от Айтос при подялба с брат си получила мястото, където сега е градината, и го подарила на Братството.

„Трябваше на Великден да посетя майка си в Цариброд, в Югославия - разказва сестра Олга Славчева. - Пътувах с открит лист. Беше 1921 година. Отидох при Учителя и му казах: „Учителю, Вие говорите, че в новата култура волът сам ще отиде при господаря си да бъде впрегнат и да тръгне към нивата, без да чака да го теглят насила. Ето, аз уда сама при Вас и моля да ми кажете какво мога да направя за моите братя българи оттатък границата.“ Учителят сложи на масата една раница, напълни я с беседи. Знаех, че листче българска литература не можеше да се пренесе, беше много строго. Слязох на Царибродската гара и прегледващата ме вкара в една стая. Изгледа и мене, и раницата, без да я отвори, и само ми рече: „Хайде, иди кот матер.“ Българските младежи ме посрещнаха с радост, взеха книгите и заплашиха всичко с динари за Братството.“

Един брат ми разправяше, че написал статия за хора, които той не признава за гениални. Между тях бил и Наполеон. В статията си братът писал за него, че е престъпник, а не гений. Веднъж на поляната край Изгрева Учителят го срещнал и го попитал: „Ти какво мислиш за Наполеон, престъпник ли е или гений?“ Братът отговорил, че смята Наполеон за престъпник. Тогава Учителят му казал, че Наполеон не е бил престъпник, а ученик на Бялото Братство, изпратен от Братството в Европа да събори феодализма. В това отношение той изпълнил мисията си, но направил грешка, когато се обявил против Русия. Понеже руският цар не го признавал, той решил да го застави да направи това. Учителят казал на брата също, че Наполеон имал един

астролог, който го ръководел, и че когато обявил войната на Русия, астрологът му изчезнал. Наполеон дълго време се колебаел, но тръгнал на поход. Когато англичаните го затворили на остров Света Елена, Наполеон казал, че не са англичаните, които ще го съдят, а неговите прадеди.

Редове от сестра Мария Райчева: „В салона се събирахме за беседа. Естествено трябваше да имаме добри и красиви мисли. Вместо това в главата ми се породил негодувание към едно лице, чиито действия излагаха Учителя и Братството. Казах си наум: „Тези глупаци, тези идиоти само излагат Учителя и отблъскват външния свят от Братството.“ Както винаги Учителят дойде за беседата точно в 5 часа. Пяхме, казахме молитвата и седнахме. Учителят ни изгледа и започна: „Тези глупаци, тези идиоти - не се говори така за братята!“ Той разтърси неодобрително главата си. Тонът му беше сериозен, строг, но не сърдит. Засрамах се от мислите си и пожелах да си взема урок завинаги. Аз бях може би единствената в салона, която разбра защо Учителят започна беседата си с тези думи.“

Сестра Куна П. Христова е запомнила един разговор с Учителя: „Един път когато бях в София живеях на квартира в града и за беседите сутрин ставах рано и отивах на Изгрева. Учителят, като чу за сутрешните ми страхове, каза: „Не се плашете, когато идвате от града към Изгрева, вървете по средата на пътя.“ И добави: „Всякога, когато има беседа, аз бдя върху пътя и го почитвам, за да няма никаква опасност за тези, които идват.“

ЧОВЕКОЛЮБИЕ

Като се намираш пред някое слабо същество, ти изпитваш известна приятност и колкото и да си силен, ти си готов веднага да помогнеш на това слабо същество. Ти си готов доброволно да му помогнеш. И като помогнеш, изпитваш в себе си едно вътрешно разположение. Бог постъпваше така. Бог мине край някого и му казва: „Всичко ще се оправи!“

УЧИТЕЛЯТ

Записал съм един подробен разговор на брат Михаил Ангелов от Варна. Ето го: „Бях чул за Братството и познавах някои от братята, но още не знаех нищо за идеите му и за живота в него. Един ден братята Араджиеви ми казаха: „В Търново ще има събор. Ще те заведем и ще те срещнем с Учителя. Точно по това време аз бях изпаднал в една душевна безпътница, чувствах вътрешно смущение и търсех смисъл в живота. Бях голям християнин. Стреснах се да отида в Търново на събора, понеже не познавах нито Учителя, нито братята. Но по настояване на Араджиеви, реших да отида - те ми казаха, че всичко ще се уреди. А имах и нужда от някаква опора, защото бях в такова състояние, че търсех начин да туря край на живота си. Като отидох в Търново, видях на събора много хора, облечени в бяло, но мене ми беше черно на душата. В града пристигнахме в петък, а съборът щеше да се открие в неделя. Брат Иванов, който беше ръководител на Братството във Варна, беше отишъл в

Търново преди нас. Като ме видя, каза на братята Араджиеви: „Защо сте довели тоя човек, той е още нов, а тука идват улегнали братя?“ Мен ми стана много мъчно и исках да си отида, но Араджиеви ме задържаха. Иванов повдигна въпроса за мене пред ръководителите от цяла България и те казаха, че аз не мога да остана на събора. Рекоха ми да си взема веднага багажа и да замина за Варна. Аз не им отвърнах нищо, но си помислих, че няма да се върна във Варна, а ще отида на моста на Янтра и ще се хвърля в реката. Така си мислех аз в себе си. В това време дойде брат Савов от София и като му разправих за състоянието си, без да го познавам, той ме посъветва: „Брат, не ги слушай ръководителите, а иди лично при Учителя и той ще те приеме.“ Започна да ми говори за него и аз си казах: „Ако този Учител е Христос, той ще познае моето вътрешно състояние, ще види силното ми желание да остана тук, ще разбере душевното ми противоречие и ще ми помогне. Ако не ме приеме и не ми помогне, моята работа е свършена.“ Савов ми каза: „Днес ще постиш и вечерта ще отидеш при Учителя.“ Аз се съгласих. В себе си отново помислих: „Ако Учителят е Христос, той ще ме разбере и ще ме приеме.“ Отидох на лозето, не ядох цял ден и прекарах в размишление и молитва, макар че още не знаех да се моля. Надвечер тръгнах да се срещна с Учителя и като наближих колибата го видях да идва срещу мене. Като го гледах, съзрях в лицето му такова бащинско изражение, сякаш то сияеше в светлина. Аз бързо се отправих към него, целунах му ръка и почти проплаках: „Учителю, братята ме пъдят оттук, а аз искам да остана.“ Той ме погледна кротко и ми рече: „Остани, съборът ще се открие в неделя.“ Повече не добави никакви думи за утешение, но щом ми каза това, аз вече се успокоих. Отидох при братя Араджиеви и им съобщих, че Учителят ми разреши да остана. Те се зарадваха. В това време сърдито ме срещна Иванов: „Кой ти позволи да отиваш при Учителя! При него се ходи само с разрешение!“ И пак ми нареди веднага да си отивам. Повечето братя от Варна бяха на моята страна. След като Учителят ме беше приел, аз не послушах Иванов и останах. Сега бях вече спокоен. Сутринта преди събора станах рано и всичко ми се

видя много тържествено. Заедно с братята и сестрите посрещнах току-що изгряващото слънце. Прочетохме общо молитвата. След това насядахме на тревата. Аз седнах до брат Христо Араджиев и все се криех зад него, за да не ме види Учителят. Беседата беше на тема „Ученикът, който чакал пред вратата на училището, за да бъде приет за ученик. Чака да чуе думата на професора, приет ли е или не е приет.“ Това беше първата беседа от „Свещения огън“. Учителят започна: „Вчера дойде един млад брат от Варна и ме пита: „Учителю, искам да уча при тебе, да следвам твоето учение.“ Аз го изслушах и помислих: „Чакай да видя какво ще рече Господ за този брат?“ Господ ми каза: „Щом аз съм го пратил при тебе, ти го приеми.“ Кои съм аз да не го приема?“ След това Учителят продължи беседата. Аз се срамувах и се криех зад гърба на брат Христо, но вътрешно ми беше радостно и весело, че съм приет в школата на Учителя. Като свърши беседата, всички се втурнаха към мене и почнаха да ме прегръщат.“

Един брат направил малко прегрешение и всички го укорили - това било на лагера в Търново. Когато Учителят отново отишъл в града на събор, лично поканил обвинения брат да дойде и той. На събора се провеждали наряди за молитва, но никой не искал този брат да бъде в неговата група. Тогава Учителят го повикал и сам отишъл с него в градината да си направят молитвата.

На Изгрева една сестра казала на Учителя, че ще отиде на Витоша, за да може да се уедини в съзерцание сред природата и да размишлява. Качила се до Черни връх, но като се връщала паднала гъста мъгла и тя изгубила пътя в гората. Лутала се насам-натам и се объркала още повече. Решила да се помоли на Учителя да ѝ покаже пътя. Направила молитвата и изведнъж видяла Учителя пред себе си. Тя много се зарадвала и го попитала откъде е дошъл и как я намерил. Той я превел през мъглата в гората, извел я на пътя, показал ѝ посоката, в която трябва да върви. Още когато Учителят дошъл при нея, тя му целунала ръка, което показва, че той не бил видение, а е бил материализиран. Сестрата си

помислила, че Учителят ще върви с нея през целия път. Но за нейна изненада след малко той изчезнал. Когато се върнала на Изгрева, отишла при Учителя и му разправила случая. Той се усмихнал и казал: „Винаги когато се намирате в затруднение, обаждайте ми се с молитва и аз ще ви помогна.“ Има много такива примери в живота на Учителя.

Друга сестра изпаднала в много тежко положение от неразрешени лични въпроси, срещала непреодолими спънки и противоречия в себе си. В това състояние тя отишла на полянката на Изгрева и седнала под навеса. Било късно вечерта. Тя се чувствала изоставена и самотна, страдала, че никой не мисли за нея и не влиза в положението ѝ. Така прекарала повече от час и половина в скръб и плач. Към 11 часа вечерта откъм чешмата със зодиака, която беше на входа на полянката, се задала светлина от електрическо фенерче. Сестрата познала фенерчето на Учителя по осветяването, но не допускала, че самият той идва към нея. Изненадала се, когато светлината се отправила право към нея и видяла, че е дошъл Учителят. Той приближил до нея, осветил я с фенерчето и без да ѝ продума си отишъл. Тогава състоянието ѝ се променило и тя се упрекнала за заблудението си, че никой не мисли за нея. Тя разбрала, че Учителят вижда страданията на хората и на всички помага. Учителят виждаше нуждите на всички същества и често по невидими пътища помагаше, без дори те да разберат.

Бедна жена с няколко деца и без работа била много измъчена и като не намирала изход от положението, решила да изпие сода каустик, за да умре и да се отърве от неволите си. Тя наляла отровата в една паница и тъкмо се готвела да я изпие, при нея влязъл човек, взел съдината от ръката ѝ и попитал: „Какво искаш да правиш? Защо искаш да умреш?“ Тя му отговорила, че е без работа и без средства, че няма как да изхранва децата си, отчаяна е от всичко и затова е решила да сложи край на живота си. Човекът ѝ казал: „Твоята работа ще се оправи и положението ти ще се измени.“ И действително след тази тайнствена среща тя си намерила работа и се спасила. Един ден случайно дошла на Изгрева и

видяла Учителя. Веднага разбрала, че той е бил човекът, който я спасил и е помогнал да се оправят работите ѝ.

Друг подобен случай. Един брат от София изпаднал в голяма мъка и вътрешна борба от неразрешени свои въпроси. Той отишъл на Витоша, към Драгалевския манастир, където имало гора, да си поплаче насаме и чрез молитви и размишления да потърси начин да излезе от мъчнотите, в които е попаднал. Така и направил. В гората се уединил, отдал се на мъката си далеч от хората, като си мислел, че не го разбират. По едно време, за негово голямо учудване, видял, че Учителят идва при него. Стреснал се и го запитал: „Учителю, как ме намерихте? Аз се скрих тук далеч от хората, за да опитам да се справя с мъката си.“ Учителят му рекъл: „Това е задача, която ти сам трябва да разрешиш.“ И добавил: „Еди-кога си, каквото ти се случи, аз ти го създадох пак като задача.“ Припомнил му ред противоречия от живота му, които е трябвало да разрешава, като му казал, че все той му ги е създал. Накрая пояснил: „Трябваше да ти дам урок, за да научиш известни неща, които трябва да знаеш. И това мъчение, което сега преживяваш, аз ти го създадох.“

„Една година с двете от децата си бях при Учителя - разказва един брат. - По това време голямото ми момче беше войник в Русе. Като си вземах сбогом, той ми каза: „Няма да си отиваш в село, а ще заминеш веднага в Русе. Там ще искаш да преместят момчето ти на друго място.“ Аз отначало упорствах и отказвах да замина, като обяснявах на Учителя: „Как с жена и две малки деца ще отида в Русе?“ Но той ми повтори строго и категорично, че трябва да тръгна. Каза ми също, че там ще намеря брат Георги Димитров и той ще ми помогне. Послушах думите на Учителя и заминах за Русе с жената и децата си. Отидох веднага в казармата. Помолех часовоя, който стоеше на вратата, да извика моето момче Иванчо и той го повика. Иван пристигна със сълзи на очи. Попитах: „Какво има и защо плачеш?“ Той ми разказа, че бил намислил тази нощ да се убие, защото вършил някаква нелегална работа и като го хванат, може да издаде другарите си. Аз му се скарах и му рекох да не му минават

такива мисли, че нещата ще се оправят. След това отидох при брат Георги Димитров и му разказах всичко. Оказа се, че друг брат бил полковник в този полк. Г. Димитров отиде при него и му разказал, че Учителят е поръчал да изведе това момче от казармата. Полковникът бил в дома си и по телефона наредил в казармата да му доведат сина ни. Няколко войници го докарали под стража. Полковникът пуснал войниците да си отидат в казармата, а Иванчо задържал при себе си като ординарец. По такъв начин го спаси. "Това било преди 9.IX.1944 година. След 9.IX. този брат, полковникът, изпаднал в немилост и военен съд го осъдил на смърт. Тогава брат Руси и Иван се застъпили за него, като казали, че е помогнал, когато Иван бил обвинен в нелегална работа. Успели да оставят полковника на доживотен затвор. След известно време бил помилван и освободен. Така Учителят спасил два живота.

При Учителя дошла една обяна в сълзи студентка. Той я оставил половин час да поплаче и като се успокоила я попитал: „Какво има, защо плачеш?“ Тя обяснила: „Бях нещо разстроена, заведоха ме в болницата и лекарите ме обявиха за луда. След известно време ме пуснаха и сега ме е срам от хората, защото ще ми кажат, че съм луда, а аз не съм!“ Учителят ѝ рекъл: „Не се безпокой, всички хора, които са във от рая, са луди. Ако ти каже някой, че си луда, ти му отговори: „И ти си като мен!“

По време на бомбардировките през 1943 г. един брат бил наблюдател в метеорологичната служба в София. Понеже бил много ревностен при изпълнение на службата си, когато трябвало да прави наблюдения не се съобразявал с това, че имало въздушна тревога и не гасял лампите. Германците забелязали, че свети по време на тревога и взели това за сигнал за противниците. Арестували го и се готвели веднага да го разстрелят. В този момент притичал един български майор и застанал между германците и Игнат - така се казвал братът-наблюдател. Майорът им казал, че има български съдилища, които ще го съдят и го закарал в един участък. Братът обяснил, че не е давал сигнали, а си е гледал

служебните задължения и го освободили. По същото време Учителят е бил в Марчево и точно в този час започнал да пъта къде е брат Игнат и какво прави. В продължение на два-сет минути говорел все за него и насочвал мислите на всички към брата-метеоролог.

Записал съм разказа на цигуларя Петър Камбуров: „През 1919 г. пътувах от провинцията за София, за да си заверя студентския семестър. Това беше през месец февруари, в една тежка зима с дълбок сняг и студ под минус 20 градуса. Влакът пристигна на софийската гара към 4 часа след полунощ. Имаше още няколко часа, докато се съмне. Всичко беше сковано в мраз и лед. Отидох на улица „Опълченска“, където живееше Учителят, като си правех сметка, че там все още може да има някой буден. Но когато пристигнах, всичко беше тъмно и аз не посмях да почукам на вратата. Реших да чакам, докато светне някоя лампа. Но студът беше толкова голям, че поседях едва половин час и почувствах, че замръзвам. Тръгнах да почукам, но се притесних, че ще събудя Учителя и само допях дръжката на вратата. Щом я докоснах лампата на Учителя светна и след малко той тихо дойде до пътната врата и ми каза: „Не бива да стоите навън, ще замръзнете.“ Аз изживях един върховен момент, в който видях как великият човек се отзова на един нищо и никакъв и го прие в студената нощ. Помислих си: „Кой друг велик човек би направил това?“ Учителят ме заведе долу в столовата, събуди сестрите и им поръча да направят чай да се стопля. Беше неделя и в 10 часа имаше беседа. След нея останах на обяд при Учителя, където се събраха двацетина души приятели. Трапезата му винаги беше пълна с гости. Вечерта при него също имаше много хора, които си отидоха към девет часа. Учителят се прибра в стаята си, а аз останах да спя на една кушетка в сутерена. В кухнята една възрастна сестра миеше съдовете от вечерята и тананикаше някаква мелодия от Идилията на Учителя. Аз седнах на едно малко столче до печката, взех в ръката си кълмюрената лопата и машата и си представих, че свиря на цигулка. Казах на сестрата: „Ако имам цигулка, щях да

изсвирия това, което тананикаш.“ В това време се чуха стъпки от стаята на Учителя и той заслужи по стълбата. Аз съобразих, че може да влезе при нас и хвърлих лопатката и машата в кофата за кюмюр, за да не ме свари с тях в ръце. Той застана на вратата и без да влиза ме загледа право в ръцете и каза: „Искаш ли цигулка?“ Аз не можех да дишам от възнание, но сестра Янакиева му рече: „Той беше взел лопатката и машата и си представяше, че свири.“ Учителят каза: „Сестра, ела да ти дам една цигулка, да я дадеш на брата да си посвири.“ Тя отиде горе с Учителя и ми донесе цигулка. Аз я взех и се чудех как ще свиря, понеже е късно и ще безпокоя Училището. Но докато проверявах струните той слезе и ме успокои - да не се притеснявам. Свирих от 9 до 11 часа вечерта. През това време Учителят ми изсвири на няколко части своята Идилия и аз я научих. След това ме накара да му изпълня народни хора и ръченици. На другия ден на обяда го запитах: „Учителю, бях убеден, че Вие знаете за стоенето ми пред вратата онази сутрин. Но защо не дойдохте да ми отворите, преди да допра ръка до вратата?“ - „Такъв е законът на Земята - каза Учителят. - Трябва един да поиска и друг да му даде, трябва един да похлопа, за да му се отвори. Детето трябва да проплаче, за да дойде майка му. Между вземането и даването има хармония. Само когато единият поиска и другият му даде, тогава се проявява любовта. Ако единият не иска, а другият не му дава, тогава любовта не може да се прояви. Това е своего рода насилие. Затова трябва да почукаш, за да ти отвори.“

Жената на един брат от провинцията, пощенски служител, заболяла тежко. Връщайки се вечерта от работа, той видял това и веднага написал писмо на Учителя, в което разказал за болестта и искал съвет за лекуването. Сложил писмото в джоба си, та сутринта да го прати препоръчано, за да замине бързо. На другия ден като отишъл в пощата на работа, преди още да е пуснал писмото, пристигнала телеграма за него. С голяма изненада видял, че телеграмата е от Учителя и в нея той му дава съвет какво да правят с болестта. Денешата била отговор на писмото, което още лежало в

джоба му. Братът благодарил мислено на Учителя, веднага отишъл у дома си, приложил лечението, което той му дал, и в скоро време жена му се подобрила.

На събора през 1921 г. през месец август сестра Тереза Керемедчиева внезапно паднала и изгубила съзнание. Туй се случило на двора, пред колибата в Търново. Тя лежала на тревата. Учителят дошъл, направил няколко кръга около нея, като гледал нагоре към небето. След това повикал сестра Иванова и ѝ казал: „Аз ѝ помогнах. Стой тук, никой да не идва при нея, след един час ще се върне.“ След час Тереза проявила признаци на живот и се събудила.

Брат Петко Христов от Шумен бил с трудоваци в Шуменско и след работа замръкнали в едно село. Всички войници и офицери били разквартирувани, само за него не останала квартира. Той отишъл в близката гора да се помоли. Било през зимата. По време на молитвата му се явил Учителят и му казал в коя точно къща да отиде и да пренощува, защото там ще го приемат. Той отишъл в посочената къща, където действително го приели много любезно, като очакван гост.

Учителят гостувал у една сестра, чийто син не бил в Братството. Синът се връщал от града и бил с цигара в ръка. Като излязла и го посрещнала, сестрата му казала да не пуши, защото Учителят е в къщата. Но Учителят се обърнал към майката и я помолил: „Не му се сърди, нека си пуши, той ми е приятел“, извадил кутия цигари и ги подарил на сина. Учителят беше за свободата, за това, човек по убеждение да дойде до една идея, а не да му се налага.

Сестра Елена от Търново помни една история от своето семейство: „Като правехме къщата, бяхме задлъжнели на една наша сестра, която беше добра сама да ни предложи пари. Притеснявахме се, че не можем да ги върнем в срока, защото имахме дългове и към други. Току-що бяхме изпратили Учителя на път за София. Аз си поплаках, а Костадин, мъжът ми, от честолюбие сякаш заболя. Учителят схванал нашето положение и се върна от Горна Оряхови-

ца. Свари ни смутени и натъжени. Зачудени го попитахме защо се връща, влак ли няма? Той ни отговори: „Не, но вие се смутихте, че сестрата си иска парите.“ На сутринта сестрата дойде и каза, че сме задлъжнели и на банката и парите ѝ може да пропаднат. Тогава Учителят ѝ рече: „Аз ще ти ги платя.“ Тя се засрами и се отказа да иска парите сега. След няколко дни Илия Стойчев повика Костадин да работи в Русе и с първата заплата върнахме дълга си преди срока.“

Сестра Славка Кайрекова си спомня: „Бях в София да купувам стока за амбулантната си търговия. Една сутрин отидох рано на Изгрева, на полянката за паневритмия, но нямаше още никой. Повъртях се и тръгнах да си отивам. На връщане при чешмата ме срещна Учителят и ми каза: „Ти си дошла за стока в София и понеже не ти стигат 4000 лева аз ще ти ги дам и след шест дни ще ми ги върнеш.“ Съгласих се, защото бях ангажирала стока точно за толкова пари. Платих я и заминах за някакъв панаур. За три-четири дни продадох всичко и направих оборот за около 100 000 лева, какъвто не съм правила през цялата си търговия дотогава и след това. Успях да изплатя дълговете, които имах, и да върна навреме парите на Учителя. Разбрах, че с даването на парите той ми е дал и своята благословия за търговията.“

По времето, когато преследваха евреите и бяха започнали да изселват някои от тях, Учителят извикал брат Лулчев и му заръчал: „Ще отидеш при царя и ще му кажеш да не позволи нито един евреин да бъде изселен вън от границите на България.“ Брат Лулчев отишъл в двореца, търсил царя, но никой не знаел къде се намира той. Върнал се при Учителя и му обяснил, че не може да намери царя. Учителят настоял: „Ще отидеш при царя и ще му кажеш каквото ти заръчах.“ Брат Лулчев заминал втори път и пак никой не го осведомил къде е царят. Върнал се при Учителя и разказал, че отново не успял да го намери. Учителят влязъл в долната стая, останал там пет минути, излязъл и посочил: „Иди в Кричим.“ Брат Лулчев отишъл там и наистина намерил царя, който много се изненадал как са го открили. Лулчев му предал, че Учителят го пратил с поръчение царят да не

позволява да изселват евреите вън от България.

Веднъж, когато Учителят бил в Сливен, Братството направило екскурзия до Сините камъни. Майката на Мария М., която била в Братството, много искала да отиде на екскурзията и ѝ било мъчно, че не може, защото била болнава и много слаба. Учителят я поощрил: „Ще вземеш едно магаре и ще дойдеш.“ Тя намерила магаре, качила се на него и вървяла лека-полека подир другите. Животното се изморило, почнало да изостава, уморила се и тя, станало ѝ мъчно, че е изоставена след другите. В това време чула някакъв шум зад гърба си, като от вятър, обърнала се и видяла зад себе си Учителя, който минал покрай нея и продължил напред. А до този момент той бил някъде в началото на групата. Сестрата окуражена продължила пътя. След известно време отново изостанала и пак изпаднала в мрачно настроение. Повторило се същото: чула зад себе си шум като от вятър, обърнала се и видяла Учителя, който правел движения, сякаш тласка нещо напред, бързо минал покрай нея, без да ѝ продума нищо. Така тя стигнала до Сините камъни заедно с другите. По-късно, в трудни моменти от живота, винаги си спомняла за Учителя, който с жеста си я насърчавал: „Върви напред, аз съм с тебе!“

СКЕПТИЦИТЕ

Казвам, който и да се опита днес да изнесе истината, той всякога ще бъде подозиран. Във вярващите има едно подозрение. Като те чуят да говориш, веднага ще те попитат: „Ти какъв си?“ Ако отидеш в една православна църква, ще те попитат православен ли си. Ако си православен, ще те приемат. Ако отидеш в една евангелистка църква, ще те попитат евангелист ли си. Ако си евангелист, ще те приемат. Ако отидеш в една католическа църква, ще те попитат католик ли си. Ако си католик, ще те приемат. Все таки човек трябва да има някакво име, но името не създава човека. Човекът създава името.

УЧИТЕЛЯТ

Такава беше по характер сестра Веселка, че мъчно вярваше. Тя често казваше, дори и пред Учителя: „Аз съм Тома неверни.“ Съмняваше се и в него. Но дълбоко в себе си имаше желание да се случи нещо, което да я убеди да вярва в Учителя. Тя споделяше, че сама пращала такава мисъл на Учителя с думите:

„Ти си Учител и разполагаш с възможности, можеш да ми дадеш някаква опитност да повярвам.“ Една година, като била на Изгрева по време на събора, присъствала на беседа. Учителят стоял зад катедрата и говорел. Сестрата си казала наум: „Много хубаво приказваш, но аз все пак се съмнявам.“ В този момент изведнъж от очите ѝ сякаш паднало перде и тя видяла Учителя в огнено кълбо, самият

той целият греел като слънце. Косите му били като слънчеви лъчи, брадата му излъчвала сияние, обагрено в най-различни цветове. От лицето и цялото му тяло избликвала и вибрирала светлина. Сестрата си помислила, че това е някаква халюцинация, потъркала си очите, да не е задрямала, дори се оципала, за да се събуди. Но картината не се променяла. През цялото време Учителят кротко я гледал, без да спира беседата си. Сестрата огледала другите около себе си, но разбрала, че те не виждат същото. Колко време е продължило това тя не може да определи. После картината се изгубила и сестрата видяла Учителя така, както всички го виждали. Помислила си: „Това е някаква халюцинация.“ В този миг Учителят погледнал право към нея и леко се усмихнал. Когато сестра Веселка отишла при него и му разказала преживяването си, той се засмял: „Още ли си неверни Тома?“

На една друга беседа, докато Учителят говорел, човек от публиката си помислил: „Ама че шарлатанин, а!“ Понеже Учителят минавал от въпрос на въпрос, думите му се сторили шарлатанство. Учителят го погледнал право в очите и казал на всеослушание: „Аз не съм шарлатанин и мошеник, а отговарям на въпросите на присъстващите.“ Човекът, който си помислил това, потънал в земята от срам. Той сам му е разправял този случай.

Един брат от провинцията, който не бил виждал Учителя, много искал да го срещне, но нямал пари, за да дойде в София. Той имал богат съсед, чието момче се разболяло тежко и според лекарите било обречено на умира-не. Съседът поискал от нашия приятел, който тогава бил и кръстниковист, да го заведе при Учителя. Приятелят ни отговорил, че няма пари. Богатият човек му обещал да плати всички разноски. По това време Кръстников беше издал една книга, в която беше подредил по класове всички духовни хора и на първо място беше поставил себе си, а Учителят - по-долу. Братът взел тази книга със себе си и си помислил със съмнение: „Ако Дънов е действително Учител, аз ще държа книгата в ръката си, той ще ми я поиска, ще отвори

точно на мястото, където пише за него, и ще прочете.“ Тръгнал от Хасково и с богатия си съсед дошъл при Учителя. Когато влезли в двора на „Опълченска“ 66, където живееше Учителят, имало голяма опашка от хора, които чакали да бъдат приети. Двамата си казали: „При толкова много хора кога ли ще дойде нашият ред?“ Малко след като разменили тези думи, Учителят се показал на вратата и за тяхна почуда наредил: „Нека двамата от Хасково дойдат при мене.“ Влезли крайно учудени. Учителят посъветвал бащата на болното момче какво да прави, за да го излекува. След това се обърнал към нашия приятел и смеейки се го запитал: „Ти какво искаш?“ Посегнал, взел книгата от ръцете му, отворил точно на страницата, на която пишело за него. Прочел, пак се засмял и му върнал книгата. От този момент хасковецът стана наш ревностен брат.

Някакъв студент, който чул за Учителя, решил да отиде на Изгрева, за да се подиграе с него. Със своята скрита мисъл влязъл в салона по време на беседа, но изпаднал в паника като усетил, че една мощна сила го подела сякаш на ръце и го изхвърлила навън. Нямав време да разбере как станало това.

В първите години от дейността на Учителя, тъкмо да започне лекцията в един провинциален град, на вратата на салона се изправил някакъв човек и се разкрещял: „Ей, ти там на сцената, защо заблуждаваш хората, че има някакъв Господ? Никакъв Бог не съществува, ти си въобразяваш!“ Учителят спокойно отговорил: „Аз ще ти докажа, че има Господ!“ - и започнала сказката. Докато говорел, не се случило нищо особено. През нощта, като си легнал човекът заспал, но се събудил от ужас - леглото му се движело из стаята заедно с него. Той си разтъркал очите, да не е сън, но се убедил, че е буден и веднага се сетил за думите на Учителя: „Аз ще ти докажа, че има Господ!“ Мъжът започнал да се моли: „Моля ти се, господин Дънов, вярвам, че има Господ!“ След тези думи креватът се прибрал на мястото си. Човекът не могъл да заспи до сутринта и още рано отишъл в хотела, където бил отседнал Учителят, за да му каже:

„Извинете, г-н Дънов, вече повярвах в Господа.“ После му разказал какво е преживял през нощта.

Слави Камбуров е брат на Никола и Стефан Камбурови. Никола и Стефан бяха в Братството, а Слави беше широк социалист и материалист по убеждение. Един ден той се закарал пред братята си: „Само да се срещна с вашия Учител и на бърза ръка ще го оборя.“ Той мислел, че Учителят е някакъв книжник като него и с диалектически спорове можел да го обори. Един ден, когато Учителят отишъл в Стара Загора, там били и тримата братя. Отишли при него и Слави влязъл с надутостта на учен, който има амбицията да опровергае Учителя. Учителят го приел и повел с него научно-философски разговор за четирите степени на съзнанието и за четвъртото измерение. Слави Камбуров не бил чувал за тези работи и се объркал, не успял на нищо да възрази. Учителят му говорил повече от два часа. От този момент Слави влязъл в Братството и даже е държал сказки и писал статии за Учителя и окултната наука.

Като офицер брат Т. Б. бил на фронта и трябвало по важна работа да си дойде в София. Историята ми разказа самият той. Отишъл при генерала да му разреши отпуск, за да си дойде. Генералът щом го видял му казал: „Ти си добър офицер, известен си в цялата артилерия, но не мога да ти се начудя как си се увлякъл по тоя Дънов?“ След това генералът отправил няколко закарнителни думи срещу Учителя, като добавил, че ще се справи с него... Надсмял се: „Нима мислиш, че той знае какво говоря аз?“ Братът отговорил: „Да, аз вярвам, че той знае какво Вие говорите сега.“ „Аз ти се чудя на ума - казал генералът, - но хайде, върви на добър път!“ Братът дошъл в София и се срещнал с Учителя. След като говорили дълго по свои работи, братът тръгнал да си отива, но бил изненадан, че Учителят - дотогава весел и добре разположен - изведнъж станал сериозен и дори строг: „Кажи на твоя генерал, че аз зная всичко, каквото говори, и да си затваря устата, защото може да му се случи нещо.“ Като се върнал на фронта, братът се представил на генерала. Той най-напред го попитал: „Е, ходи ли при твоя Учител?“

Братът отговорил: „Да, ходих и без да му кажа нищо, той ми рече да Ви предам, че знае всичко, което сте ми говорили, и да Ви предупредя друг път да не се отнасяте така, защото можело да Ви се случи нещо лошо.“ В този миг генералът се сепнал, отдръпнал се някак си и поискал потвърждение: „Нима наистина знаеше какво съм ти говорил?“ „Да - повторил братът, - без да му кажа нищо, той ми заговори с много строг тон за Вас.“ Оттогава генералът никога не говорил пред брата против Учителя. След една година умрял от сърдечен удар.

Цигуларят Петър Камбуров имал едно вълнуващо преживяване: „Беше през 1921 година. Получих съобщение от пловдивските братя да отида в града им, където Учителят ще изнесе във военния клуб лекция за гражданите. Във влака се срещнах с ямболци и с бургазлии, а в Пловдив ни разквартируваха по къщите на братя. На другия ден салонът беше претъпкан с хора. Аз бях с няколко приятели в средата на редовете. Беседата си, която беше на тема „Влиянието на светлината върху телата“, Учителят започна с думите: „Когато някои материални предмети стоят в изба, където слънчевата светлина не влиза и температурата е под нула градуса, те са в замръзнало състояние и в тях няма никакъв разлагащ процес. Но ако се пусне слънчевата светлина да проникне в тази изба, тогава предметите почват да се разлагат и да миришат. Същото може да се каже и за човешките мозъци. Когато проникне в тях Божествената светлина и топлина, те отначало почват да се разлагат и миришат, докато туй, което в тях се разлага, изчезне и остане онуй, върху което може да гради Божественото.“ Като каза Учителят това, млад мъж скочи, стъпи на един стол и извика: „Господа, човекът, който стои на сцената, е черен магьосник. Той умори майка ми, не го слушайте!“ След това си седна - беше през два реда пред мене. Учителят продължи да говори. Аз забелязах, че след като каза тези думи и седна, лицето на човека се измени, ръцете му се изкривиха, започна да прави гримаси и изпадна в конвулсии. След това пак се изправи на стола и се провикна: „Господа, аз дълбоко

съжалявам за думите си, които казах преди малко. Човекът, който е на сцената, не е черен магьосник, а е светия. Не мога повече да остана в салона, защото Христос ме пъди оттук! Дълбоко съжалявам за думите си и искам прошка!“ Човекът слезе от стола и излезе. В салона настана смут, чуваха се думи за и против Учителя. Редакторът на вестник „Юг“ също се качи на стол и извика: „Господин Дънов, тези теории ги проповядвайте в Патагония, а не между нас!“ Друг се обади за друго, подвикнаха трети и четвърти, в салона се вдигна голяма врява. Учителят стоеше на сцената и спокойно слушаше. По едно време си вдигна ръцете, публиката се умири и той продължи. Беше вече към края на беседата. В един момент се чу глас откъм задната врата на салона - беше същият мъж, когото Христос изпъди. Той извика: „Господа, ако ние приемем и приложим учението на този човек, на този Учител, светът и животът на Земята в 24 часа ще се променят!“ След думите му Учителят продължи: „Аз мога на всеки от вас да кажа кой какво мисли и какво чувства в дадения момент.“ Тогава един поп скочи: „Аз искам да ми кажеш какво мисля!“ С думите му целият салон се развика, вдигна се голяма врява и вече нищо не можеше да се чуе. Настана пълен безпорядък, а вътре сигурно имаше 2000 души. Една сестра се втурна напред, за да защитава Учителя, но други я блъснаха и тя залетя. Аз се обадих да кажа нещо за Учителя, но една голяма ръка се стовари върху главата ми, събори шапката ми и чух: „И ти ли си от тях!“ Най-после Учителят успя да вземе думата: „Приятели, мога да кажа всичко на попа, мога да кажа всичко на всички ви, къде е вашето благоденствие мога да ви кажа. Вие постъпихте ли по правилата на благоразумието? Аз приемам всички хули, които изсипвате върху мен и благодаря за тях. С тях аз ще наторя моите ниви и градини, а на вас оставям моята Любов.“ Като каза това, Учителят си тръгна.

ЗЛОЖЕЛАТЕЛИТЕ

Христос казва: „Блажени сте, когато ви гонят, защото голяма е вашата заплата на Небесата.“ Ще ви обясня дълбокия смисъл на тези думи: като посеее едно житно зрънце, то започва да гние - нападат го много врагове-микроби, но щом излезе нагоре, към светлината, огрее го слънцето, враговете му се разбягват. Следователно и вас трябва да ви гонят, за да излезете нагоре. Христос като казва: „Блажени гонените!“, подразбира, че блажени са онези, които израстват, пуцат коренчета, листа, цветове, плодове, защото голяма е тяхната заплата, когато дойде Господ и намери узрели техните плодове.

УЧИТЕЛЯТ

Било по време на един от съборите в Търново. Появили се много оси, които смущавали братята и сестрите по време на храна. Един ден Учителят като гледал как осите нападат хората по масите и из двора на вилата, направил някакви движения и произнесъл думи и формули. За минути всички оси от масите и двора се събрали на едно място и застанали като мъртви. Учителят ги побутнал, но те сякаш не проявявали признаци на живот. След това той направил други движения и изрекъл други думи, от което осите се размърдали, хвъркнали, избягали и повече не се появили през цялото лято. След тази случка Учителят заявил: „Мога да направя същото с всички врагове на Братството, но не искам.“

В последните дни на друг събор, през 1922 г. Учителят се беше приготвил и трябваше да си тръгваме към 10 часа сутринта. Но малко преди това той спря и се обърна към нас: „Идете си, аз ще дойда сам.“ После седна под беседката, подпрян на чадъра, който почти всякога носеше със себе си. До дома му трябваше да го придружат други хора, които искаха да го почакаме. Но като разбрахме, че това не е по желанието на Учителя, си тръгнахме. Учителят остана сам под беседката. Повикал брат Ватев, който щеше да ношува в колибата, и го предупредил: „Като дойдат, не се противи, отвори им навсякъде да разгледат.“ Братът не разбрал кои ще идват и защо така му говори Учителят, но след няколко минути видял, че войска огражда колибата. В двора влязъл офицерът Харлаков с няколко войника и попитал: „Къде е Дънов?“ Братята нищо не отговорили, а Учителят седял на мястото си. Офицерът грубо поискал да види тайната стаичка, за която поповете били разгласили, че там се вършат безобразни работи. Братята Ватев и Ковачев отворили стаичката, в която влизахме със свещен трепет само за молитва. Пред офицера се разкрила духовната мистична обстановка, подредена с изтънчен вкус. Осветена от седем кандила, които денонощно горяха, пред него сякаш засияла голямата величествена картина с образа на Бога. При тази гледка офицерът се почувствал недостоеен да прекрачи прага. Надникнал от вратата, навел глава и си излязъл. Приблизил беседката, изправил се пред Учителя и го попитал: „Ти кой си?“ „Аз съм Дънов“ - му отговорил Учителят. „Ти си арестуван! - му рекъл офицерът и го повел с войниците към казармата. Ние се бяхме прибрали и вече се събличахме за лягане, когато братята от колибата дотичаха изплашени и съобщиха: „Учителят е арестуван!“ Костадин се облече набързо, повика брат Иван Деветаков и Костадин Петков и отидоха в казармата. Успели да влязат в канцеларията безпрепятствено и видели Учителя седнал на едно кресло, а до него братята Ковачев и Ватев. Костадин казал на адютанта Харлаков: „Господин Дънов ми е гостенин и вие нямате право да го арестувате.“ Какво друго са разговаряли не зная, но Учителят и братята си дойдоха веднага. На другия ден

някои от братята си заминаваха по домовете, понеже съборът беше свършил, и идваха да се сбогуват с Учителя. Ние с Величка Ватева и Величка Стойчева бяхме приготвили хубав обяд за всички. Тъкмо бяхме насядали край масата и по обичая си казвахме молитвата, брат Деню Цанев дойде задъхан от бързана и предупреди: „Учителю, веднага трябва да си заминете от Търново, иначе ще Ви изпратят по етапен ред.“ Без да е взел една хапка от обедата, Учителят събра багажа си и бързо се приготви за тръгване. Предаде ми тефтерчетата и други неща, които винаги носеше със себе си, и ми каза да му ги върна, когато отново се срещнем. На тръгване аз и сестрите се разплакахме от притеснение. Учителят се изправи пред нас и ни запита: „Защо плачете? Запазете вътрешния си мир и за нищо на света не го нарушавайте и на парчета да ви късат.“ След като го изпратихме, никой вече нямаше желание да се храни. До вечерта прекарахме в разговор за Учителя. На другия ден разбрахме, че той си е заминал за София спокоен и весел. Но оттогава правеше съборите в столицата и нямаше желание да идва в Търново. „Споменът е на сестра Елена.

В разговор с Учителя един брат го запитал: „Можеш ли да излекуваш болни, за които лекарите са определили, че са неизлечими и обречени на смърт?“ Учителят му казал, че може. Това станало също в Търново. Тогава братът отишъл в Търновската болница и обяснил на лекарите, че иска да му посочат един болен, обречен на смърт, според тях. Уверил ги, че Учителят обещал да го излекува, какъвто и да е случаят. Имало едно момче, което според лекарите след два часа щяло да умре. Но когато братът се приготвил да откара момчето при Учителя, един от лекарите се намесил с тънката сметка: „Ами ако той действително излекува болното момче, какво ще стане с нас, с нашия авторитет, след като определихме, че болестта му е неизлечима?“ Лекарите се замислили и отказали да дадат момчето, което след два часа умряло.

Свещениците непрекъснато създаваха неприятности на Учителя. Под техният натиск на един събор дошъл офи-

цер и му казал, че властите забраняват да говори на открито - можело, но само в салона. А хората били много и салонът не ги побирал. Учителят държал беседата на една поляна и говорел на тема „На открито и закрито“, като доказал, че са били на закрито. Изпратеният офицер останал доволен от беседата и дори му благодарил.

Когато започнаха да излизат новите книги на Мория под общо заглавие „Агни йога“, някои приятели попитали Учителя какво представлява това учение. Той отговорил накратко, че това е старо учение и не е пригодно за съвременния свят. Брат Лулчев беше във връзка с Мория. Казвал го е лично на мене, казваше ми още, че Мория го е посещавал, и че Мория и приятелите му били във война с Учителя. Въпреки това Лулчев продължавал да поддържа връзка с него. Веднъж Мория му дал ред окултни символи, които Лулчев начертал по вратата на бараката си на Изгрева. Учителят извикал една сестра и ѝ възложил: „Иди да кажеш на Лулчев да махне тези символи от вратата си, защото - Изгрева ли иска да разруши!“ Сестрата му предала, Лулчев послушал и ги махнал. Така Мория опитал да направи пакост на Братството и на делото на Учителя.

Учителят бил във Варна и една сутрин излязъл с група приятели да посрещнат слънцето на Ташлъ тепе. Като се връщали към града, двама полицаи, подтикнати от свещениците, поискали да го арестуват заедно с цялата група. Повечето от хората се разбягали. В това време се намесил един наш приятел, офицер - Н. Гръблев, който искал да спаси положението, но станало така, че отклонил Учителя и се наложило да минат направо през лозята. Там стражарите арестували Учителя и го повели към градоначалството. По пътя минали покрай къщата, където Учителят бил на квартира, и той помолил стражарите да му разрешат да се отбие и да си вземе друга шапка, понеже бил със старата. Но полицаят не му позволил, а го ударил с приклада на пушката по гърба и му извикал да върви напред. Като научил това, Гръблев поръчал на адютанта на началник-гарнизона да следи какво ще се случи с този полицаи в

продължение на един месец. Не минали и трийсет дни и адютантът му съобщил по телефона в граничната застава, където служел Гръблев, че същият този стражар бил убит на един селски събор - опитвал се да разтърве двама биещи се. Когато Учителят се явил при началника, той му казал, че иска само да го види, бил много любезен и го освободил веднага.

През 1920 г. Учителят с група братя отишли на Сините камъни над Сливен на лагер с палатки. Една сутрин, след като направили молитвата и посрещнали изгрева на слънцето, Учителят обявил пред всички: „Днес ще пристигне една важна делегация от София.“ Приятелите го запитали каква е тази делегация и откъде има известие за нея. Той им рекъл: „Аз разбрах по облаците, че ще има такава делегация.“ Няколко часа по-късно сестра Паша тръгнала от лагера на Сините камъни да си дойде в София. Когато стигнала на гарата, спрял софийският влак и от него слезли трима души. Те отивали при Учителя на лагера на Сините камъни. Сестрата им съобщила, че Учителят ги чака, а те се учудили откъде знае, че идват, понеже на никого не били казали. Сестрата отпътувала, а те поели пътя към лагера. Пристигнали там и един от тримата - гимназиален учител, час и половина говорил на Учителя в палатката му, в присъствието на другите двама. Мисията им се състояла в това, да го убедят да не се връща вече в квартирата си на „Опълченска“ 66, защото хазиянът на къщата бил обвинен в неморални деяния. След като ги изслушал, Учителят само с няколко думи разбил на пух и прах цялото им красноречие. После добавил: „Затова, че си позволихте да коригирате Божественото, вие и тримата ще пострадате: единият от вас ще си замине до година, другият ще изгуби богатството си, а третият ще остане на старини в самота и ще умре изоставен от всички.“ Станало точно така, както предрекъл Учителят. Единият в течение на една година си заминал, другият не удържал богатството си и се превърнал в последен бедняк, а третият останал самотник и почти изоставен от всички до края на живота си. Още докато били в палатката на Учителя, той им

казал, че и тримата ще боледуват най-малко една седмица. Действително до вечерта и тримата се разболели от силна треска.

Когато по време на бомбардировките през 1944 г. Учителят беше в Мърчево, свещеникът в селото, заедно с група враждебно настроени хора, подел кампания срещу него. Подготвяло се да бъде пуснато електрическото осветление в селото. По този повод се събрало импровизирано събрание в кръчмата, на което присъствали и попът, и зле настроените към Учителя хора. Там бил и кметът на селото, който беше наш приятел. Разгорещен от виното, попът заявил тържествено на събранието, че обявява война на г-н Дънов и се заканвал да му отреже брадата и да го изгони от селото. Тогава кметът се обърнал към него и го поучил: „Недей се занимава с Дънов, той е добър човек и нищо лошо не е направил.“ Но свещеникът още повече се разярил и настоявал на своето. Кметът останал огорчен от това и като се разотишли се отбил при Учителя и му съобщил за заканите на попа. Учителят си замълчал и само казал на брата да не се безпокои, и че всичко ще се уреди. След няколко дни се чуло, че свещеникът е тежко болен от някаква пневмония. След седмица си заминал за другия свят. Подир тази случка разгорещените глави, които подтиквали попа да поема кампания срещу Учителя, се смълчали и не се чули вече.

Веднъж Учителят бил повикан в Обществена безопасност на разследване. Следователят покрай другото му казал: „Вие господин Дънов, отмъщавате на Вашите противници, така пишат вестниците. Които са се закачили с Вас, са умирали ненадейно.“ Учителят спокойно му отговорил: „Аз не отмъщавам, а благославям. Но какво съм виновен аз, ако една малка пеперудка иска да изгаси с крилцата си един голям огън? Аз съм един голям Божествен огън и който се опита да го изгаси, сам ще изгори в него. Аз нямам никаква вина!“ Следователят подскочил от стола: „Ама Вие се заканвате, господин Дънов, и аз ще Ви арестувам!“ Учителят спокойно му отговорил, че не се заканва и му обяснил, че всеки, който отива против Божественото, ще пострада.

Привел му още един пример: „Представете си, че едно шише се удря в една канара, нали ще се счули? Аз съм канарата, Вие сте шишето. Ако се ударите в мене, ще се счупите. Какво съм виновен аз за това?“ Тогава следователят се нахвърлил остро срещу Учителя, а той само му отговорил: „Ако не внимавате, след два месеца ще бъдете убит!“ След два месеца така и станало, сбъднало се това, което казал Учителят.

Следващия пример посочва брат Георги Куртев от Айтос. В първите години от живота на Братството в града местният свещеник говорел много против братята, сестрите и Учителя. По-младите, буйни и неулегнали, едва-що влезли в Братството, решили да набият попа, за да му дадат урок и да ги остави на мира. Точно когато намислили това, брат Георги получил писмо от Учителя, в което той ги предупреждавал: „Вие искате да биете попа. Ако направите това, Небето ще вдигне благословението си от вас, но ако претърпите, Небето ще си вземе бележка от вашето търпение и ще уреди работата.“ Те се отказали от решението си и се случило следното. Големците в града, които познавали брат Георги, чули, че попът постоянно говори против него. Без Георги да им каже нищо, извикали попа и му рекли: „Попе, ти едва вчера си дошъл в нашия град, а си подел кампания против Георги Куртев и неговите приятели. Ние от деца сме израсли с Георги и го познаваме по-добре от тебе. Затова те предупреждаваме повече да не се занимаваш с него, или си вземай шапката и си отивай.“ От този момент попът престанал да напада братята.

Често викаха Учителя на следствие в Дирекцията на полицията. Един път, след като го разпитал някакъв началник, го завели пред горящата пещ и го заплашили: „Ако не се откажеш от учението си, ще те хвърлим в огъня!“ Учителят спокойно му отговорил: „Ако е волята Божия, ще ме хвърлите. А от учението си не се отказвам!“ След още ред закани и въпроси го пуснали, защото нямало за какво да се хванат.

ПРИРОДАТА

Сега всички религиозни системи и науки имат толкова фалшиви работи, толкова лъжливи работи! Природата обаче преследва фалшивите работи. Тя обича онова, което е нейно. Ние страдаме, защото сме вметнали много неща, които не са произлезли от законите на природата, които не са произлезли от фактите на природата. Фактите на природата се различават от един наш факт. Законите на природата се различават от нашите закони. И принципите на природата се различават от нашите закони, от това, което ние разбираме.

УЧИТЕЛЯТ

Брат Евгени разправя, че един ден като бил при Учителя на разговор, го помолил: „Учителю, Вие имате голяма и хубава библиотека. Може ли да ми дадете нещо да прочета и ще Ви го върна.“ Учителят се усмихнал: „Да, имам грамадна библиотека и цялата ти е на разположение.“ Брат Евгени полюбопитствал веднага: „Сигурно библиотеката Ви е в горната стая или на друго място?“ Вече смеейки се, Учителят посочил навън и пояснил: „Цялата природа е моята библиотека, всеки лист от дървото крие цяла история и цяла наука. Трябва само да се научиш да четеш от тази велика книга на природата.“

Друг случай е впечатлил дядо Благо: „Една година заедно с Учителя и двацет и двама души братя отидохме в Родопите на екскурзия. На една хубава поляна, до която

имаше силно, дебело и високо борово дърво, Учителят реши: „Тук ще спрем, под това дърво ще ни бъде главният лагер. Но ще имате предвид - на бора няма да забивате нито пирони, нито ще режете някакъв клон, изобищо няма да го пипате.“ Два дни след пристигането ни Учителят предложи да отидем на разходка, тръгнахме, а двама братя останаха да приготвят обед. Те решили да направят маса за всички ни, като я изплетат от клони и пръчки, та да бъде удобна. За тази цел отрязали клони от околните дървета, но харесали и от бора, под който бяхме се разположили на бивак. Един от тях се покатерил на 6-7 метра по дървото, за да отсече клони. Долу под бора били вече набити коловите за масата. Когато братът отрязал няколко клона, клонът под краката му се счупил и той полетял с гръб към земята. За секунда си спомнил предупреждението на Учителя и извикал: „Учителю, спасявай ме.“ Неочаквано както за този, който гледал отдолу, така и за падащия, като че някаква невидима сила го подела, залепила го с гърди към дънера на дървото и братът прегърнал ствола. Като слязъл отново си спомнил предупреждението на Учителя, разбрал грешката си, за която скъпо щял да плати.“

Брат Костадин често ходел на лозето си в местността „Марманлия“, край Търново. Гостували му много познати, понякога идвал и Учителят. Той бил там, когато Костадин отсякъл една зарзала с плод. Учителят се скрил в стаята на къщичката и три дни не ял. После казал: „Не знаете ли, че отсичането на едно дърво може да ви причини пакост. Имайте уважение към всичко живо, което Бог е създал.“ Учителят постил, за да ги предпази от нещастие.

„Привечер, тъкмо посрещах Здравка и Драган Попови, Учителят излезе от стаята си и каза: „Много престъпления се вършат. Някои трябва веднага да бъдат изкупени. Знаете ли, че на протосингела Абаджиев жената ще си замине. Тя пометна заченатото дете, а да пометнеш един дух, това е голямо престъпление. Зачатието на детето изкупва греховете на родителите. И наистина след няколко

дни научихме, че госпожа Абаджиева починала.“ Разказа сестра Е.И.

На един брат работите се объркали и изпаднал в тежко финансово положение. Отишъл при Учителя и се оплакал. Разговаряли пред долната стая. Било през лятото. Външната врата била отворена и на прага ѝ кацнало птиченце, което подскачало и чуруликало. Учителят се развеселил, посочил птичето и погледнал брата: „Е, брат, твоите работи ще се оправят. Това е живият език на Небето.“ И действително в скоро време всичко с брата се подредило на добро.

Друг брат, Паню, бил ковач, подковавал коне и волове. Случвали се и лоши животни и често трябвало да ги бие, за да кротуват. Затова един ден споделил с Учителя, че иска да се откаже от този занаят. Учителят го посъветвал: „Няма да се отказваш, аз ще те науча как да се отнасяш с животните, те ще бъдат доволни от тебе и ще работиш спокойно.“ И го научил: „Като доведат някой кон или вол, с дясната си ръка ще го помилваш, ще го погалиш и ще прекараш дланта си от главата към опашката през целия гръб. Като стигнеш до опашката, ще духнеш, сякаш издухваш нещо от ръката си. Като направиш това няколко пъти животното ще се успокои и ти ще можеш свободно да работиш.“ Брат Паню почнал да прави така с животните и привлякъл много нови клиенти, защото хората не искали да бият животните им. Всички се чудели как ковачът укротявал и най-злонравните коне и волове.

Бяхме на екскурзия на Витоша. В ранна утрин се качихме в планината, а тя беше още заснежена в края на зимата. Учителят ми посочи: „Виждаш ли тази синева отгоре по повърхността на земята и отгоре по снега? Това е праната, която сега е в голямо изобилие. От слънцето идват големи приливи на енергия и прана, която тече по повърхността на земята. Понеже растенията не са събудени, за да я приемат, и няма животни в планината, то тя е свободна. Затова, ако искате да бъдете здрави, правете често екскурзии в късната зима и ранна пролет, докато

растенията не са развити и докато няма животни по планината, за да се ползват от праната, която е в изобилие.“

Запомнил съм разказа на една сестра: „Детето ми беше болно и нещо отвътре ми казваше да пиша на Учителя и да го питам какво да правя. Аз послушах този глас и писах на сестра Балтова с молба да каже на Учителя за състоянието на моето дете. Дали му е дала писмото и му е казала, не знаех. Очаквах да получа отговор, а детето ми ставаше още по-зле. Лекарите определиха да лежи неподвижно. Чаках непрестанно отговор от Учителя, но не го получих. Един ден отворих негова беседа и зачетох: „Лекарите сега казват, че болните трябва да лежат на легло, но според мене болните трябва да излизат навън, да се пекат на слънцето, да се свържат със слънцето, което е проводник на Божията любов и болестта ще мине.“ Аз послушах този съвет, изнесох детето навън и в скоро време то започна да се оправя, а после оздравя окончателно.

Брат Боев се сеца за една от многото екскурзии с Братството и Учителя: „В планината посрещнахме слънцето и направихме гимнастика. Докато играехме, една синя светлина ни обля отвсякъде и ние с почуда се огледахме един друг. Това явление продължи няколко минути. Един от братята попита: „Какво беше това, Учителю?“ Той отговори: „Доведох ви тази сутрин тук, за да се окъпете в ултравиолетовите лъчи.“

По време на друга екскурзия - до Бивака на Витоша - денят бил много горещ и сух. След беседата Учителят се обърнал към всички и казал: „Никой да не бърза да си отива до четири часа.“ Един от братята се запътил да си тръгне, но Учителят накарал други да го спрат и да го върнат. Към три и половина часа всички се приготвили за път, направили обща молитва и поели. Като стигнали голямата поляна под Бивака, спрели и по нареждане на Учителя отново направили обща молитва. Дотогава по небето само тук-там се мяркали облачета, но изневиделица те се съгъстили и почнали да падат едри капки дъжд. Към края на молитвата дъж-

дът почнал да се усилва и продължил да вали така, докато стигнали до Изгрева. Преди да се разделят Учителят поясnil: „Една такава дъждовна баня през лятото струва повече от 100 обикновени бани.“ Значи той е видял, че ще има дъжд и ги е предупредил да останат, за да използват енергията на водната баня.

С пост решил да се лекува един брат, който бил изпаднал в голямо вътрешно противоречие. Почнал да пости по време на нова луна, без да каже това на Учителя. След ден-два отишъл при него и споделил, че е почнал постене, за да оправи напрегнатото си състояние. Учителят го поучил: „Щом си почнал поста на нова луна, не само че не ще си помогнеш, но и ще си навредиш още повече. Когато искаш да се оправиш с един недъг, с един порок, почни пост на разсип на луна. А когато искаш да придобиеш някоя добродетел, нещо положително в себе си, почни поста на нова луна.“ Братът се замислил, че човек трябва да знае как да прилага окултните закони, за да има резултат и да не си вреди. Много хора, които се занимават с окултизъм, без да знаят как да използват природните сили, се осакатяват и спират своето развитие. Затова човек трябва да има будно съзнание, да има светлина и знание, да има опитен ръководител и учител, когато иска да работи с окултните закони.

ИЗЦЕЛЕНИЯ

Дойде някой болен, казва: Можеш ли да ме излекуваш? Казвам: „Стани!“ Аз само веднъж казах на едного да стане. Много пъти не съм казвал. Само един път. Пишат ми от Търново, че един брат се вцепенил. Лекарите го оставили за оня свят. Не може да стане, краката му се вцепенили и лежи на леглото. Пращам двамата братя и казвам да го излекуват. И двамата много вярващи, обаче, като отиват, и двамата заболяват: единия го заболява кръста, другия - корема. Пишат ми: тази работа не е за нас, ела да си гледаш работата. Ставам, отивам. Гледам, братът лежи и ми казва: „Аз съм готов за оня свят. Като е дошло времето, ще си вървя.“ Смел брат. Рекох: „Какво има?“ „Не мога да стана, краката ми се вцепениха.“ Казвам: „Това е духовно вцепенение.“ Като му говорих двайсет минути, казвам: „Стани!“ Той стана на леглото. Пак му говорих, казвам: „Ти вярваш ли в болестите?“ „Не вярвам.“ „Я стани от леглото!“ Стана от леглото. Пак му говорих и му казвам: „Я се поразходи в стаята!“ И той се поразходи в стаята. След два-три дни човекът оздравя. Той беше адвокат и отиде да си гледа работата. След това лекарят го пита: „Какъв цяр ти даде?“ „Каза ми да стана на леглото.“ „После?“ „Пак ми каза да стана от леглото. После ми каза да ходя из стаята.“ Лекарят казва: „Не може така, има нещо друго, ти го криеш!“ „Не го зная скритото, каквото има!“

За мен това е детинска работа. Влизам и виждам, че дяволът го е вързал. Вързал краката с конци, вързал

ръцете, вързал гръбнака му. На три места го вързал дяволът и не може да мърда. Изваждам ножчето и прерязвам конците на дявола на гръбнака и човекът става на леглото. Като му приказвам, без той да знае, развързвам конците, с които са завързани краката и ръцете му, и казвам „Стани!“ Как оздравя? - развързах конците. А за това трябва да имаш остро ножче...

УЧИТЕЛЯТ

През 1918 г. сестра Олга Славчева заболяла тежко от испанска болест. Ето какво се случило с нея: „Един роднина дойде да ме заведе в родния ми град, за да умра там. При пътуването се чувствах много зле, положението ми се влоши, не можех нито да седна, нито да стана, задушавах се. По това време камбаната често биеше на умряло. Забраниха на сестра ми да ми казва кои мои другарки са умрели от болестта. Приготвиха и моите дрехи и всички плачеха около мене. Идваха лекари, но бързо си отиваха, като не можеха с нищо да ми помогнат. Извиках сестра си и ѝ казах да напише писмо на Учителя, че съм на смъртно легло. Сестра ми веднага го написа и го изпрати. Когато близките ми отидоха в кухнята да вечерят и ме оставиха сама в стаята, изведнъж усетих някаква сила в себе си. Казах си: „Умирам, но за тебе, Господи, още не съм живяла. Искam да живея за тебе!“ Смъкнах се на колене до леглото и пламенно се помолих да получа възможност да му служа. Втората ми молитва беше ридание. Бях едва на 24 години. Тогава сестра ми и майка ми влязоха и се уплашиха, като ме видяха простряна пред леглото. Изпитвах безкрайно блаженство. Те искаха да ме облекат в приготвените дрехи, но аз им прошепнах: „Аз няма да умра.“ В същия ден ми се привида една детска люлка, гергьовска люлка, която се приближаваше към мене. В нея седеше малко момиченце с усмихнато лице - това бях аз, на 4-5 години, облечена в бяла рокличка. Детето и люлката се сляха с мене и аз седнах на леглото за първи път след 20 дни. Изпих чашка мляко и спях непробудно до сутринта. На другия ден станах от леглото и отидох до прозореца. Първа-

та поща ми донесе писмо от Учителя: „Аз зная, ти си вече здрава, любовта е по-силна от смъртта. Пий горещо краве мляко и яж варени картофи. Природата най-добре лекува, а лекарите са само милосърдни сестри.“ Скоро се завърнах в София, целунах ръка на Учителя, а той многозначително ми каза: „Добре дошла!“

В една от школните лекции Учителят посочи начин за постене, като се яде само по сто грама неварено жито, потопено във вода. Това се прави през февруари и началото на месец март и има за цел пречистването на организма преди настъпването на пролетта. Към житото някои прибавят ябълки и орехи. По този повод Учителят разясняваше какво е значението на тези три храни: „Ябълките влияят за тонизиране на нервната система, орехите влияят добре на мозъка като храна, а житото влияе добре на сърцето.“

Като малко дете брат Хр. Карауванов имал зъбобол и баща му го завел при Учителя. Братът си спомня: „Учителят ме погледна, позасмя се и ме успокои: „Зъбите сега те болят, но ще ти минат. Ще вземете орехови листа, ще ги измиете, ще ги сварите и с тази вода ще нажабуркаш зъбите си - от това болката ще ти мине.“ Помислих си: „Тази работа без лекар няма да премине.“ Но за мое голямо учудване, като се върнахме вкъщи, още преди да сме сварили ореховите листа, зъбите престанаха да ме болят.“

Друг брат боледувал от сливици. Лекарите казвали, че непременно трябва да се извадят, защото са гнойни. Братът не искал да му вадят сливиците и отишъл за съвет при Учителя. Той му дал наставление в никакъв случай да не се съгласява да ги вадят. Препоръчал му да намери старо 4-5-годишно вино и като го постопли, да прави с него гаргара няколко пъти на ден. Братът намерил такова вино, правел гаргара, сливиците му минали и никога повече не го заболяли.

Още един брат бил болен от сливици и отишъл при Учителя за съвет. Той определил: „Ще мине.“ „Ами какво

лекарство да взема?“ Учителят казал, че трябва някой да му духне в гърлото с цев чисто мляно кафе. Докато се върнал в дома си, сливиците му спаднали и нямало вече нужда от този цяр.

Едно от децата на брат Гръблев го заболяло ухо. Местният лекар го лекувал цял месец, но с нищо не помогнал. За станалото след това братът разказва: „Най-после лекарят ми рече: „Господин Гръблев, аз не мога да направя нищо повече и ви съветвам да заведете детето в София и да му направите трапанация.“ Отговорих му, че предпочитам момчето ми да си отиде, отколкото да направят трапанация и то да остане идиот. Още на другия ден взех влака и отидох в София, за да питам Учителя какво да правя. Казах му, че лекарят препоръчва да се направи трапанация, но аз не съм съгласен. Учителят ми вдъхна вяра: „Ще му мине. Ще вземеш едно памуче, ще го натопиш в зехтин и ще го сложиш в ухото - това ще направиш няколко пъти и ще му мине. Ще трябва малко да затоплиш зехтина.“ Благодарих му, сбогувах се и си заминах. Още на другия ден направих каквото той ми препоръча и след седмица момчето ми беше съвършено здраво. Повиках лекаря и му показвах оздравялото дете. Той само се почуди, без да може да каже нищо.“

Когато била малко дете една сестра се разболяла така, че се схванала и не можела да се движи. Всички лекари смятали, че е неизлечимо и така останала няколко години. Посъветвали майката да я заведе при Учителя. Жената се съгласила, отишли при него и той казал: „Ще я мажете със зехтин по цялото тяло и ще я заведете на височина над 1000 метра. Там ще почне да прави разходки първо на няколко метра, после на по-далечно разстояние, докато постепенно се раздвижи и оздравее. Приложили този метод и момичето напълно се излекувало. Когато лекарите видели резултата казали само, че това е невъзможно.

От минали години един брат си спомня: „Аз бях учител в провинциален град, а родителите ми живееха в друго градче. Един ден получих телеграма, че майка ми е тежко

болна от рак, според лекарската диагноза. Докторите заключили, че не може да се изцери и тя скоро щяла да си замине. На път за родния си град се отбих в София при Учителя и му казах, че майка ми е болна и в скоро време ще умре. Учителят беше категоричен: „Не, тя не е болна от рак, а има язва и ще оздравее. Нека се откаже от месото и да пости по един ден от седмицата, като не яде нищо, а да взема по една кафена чашка зехтин и ще ѝ мине.“ Като си отидох, разказах на майка си, че съм говорил с един много прочут лекар, предадох ѝ неговите думи. Тя приложи този метод и действително оздравя. Дотогава майка ми беше настроена враждебно към Учителя и Братството, а после повярва и започна да чете беседите му.“

Още един интересен случай научих от сестра Елена: „Учителят се беше съсредоточил в мислите си под беседката на лозето, когато изведнъж ни извика с мъжа ми и ни рече: „Кажете на снаха си, че ще си замине.“ Ние се умълчахме за миг, а после продумахме: „Нали обещахте, че ще ѝ помогнете да оздравее?“ „Да, но тя не изпълни съветите ми и яде скришом месо!“ Веднага отидох да видя какво прави снаха ми Митка, която ме посрещна весело, но изненадана от моето пристигане. Сякаш предчувстваше нещо лошо и попита: „Как се намери да дойдеш? Аз толкова пъти те виках, а ти не идваш. Да не е казал Учителят, че няма да оздравеея? Бате ти ме убеди да хапвам месо, да не отслабна. И сега готвя.“ Казах ѝ да не се безпокои, а на брат си открих самата истина: „Учителят ми рече, че сте имали да минете река без мост. Той ви поставил едно въже да минете по него, но вие сте го скъсали и сега друго не може да ви даде.“ Брат ми я заведе в София, направиха ѝ операция, но Митка се поминна. Учителят изрично им беше забранил операцията, като гарантира, че ако спазва диета ще оздравее.“

За оздравяване на ръка разказва Богдана Николова. По време на Владайските събития ранили най-малката дъщеря на Никола Ковачев, който живее в Княжево. Раненото дете се казвало Верка и било на 10 години. В

Александровската болница го лекували девет месеца, четири пъти правили операция, но все несполучливи. Най-после изписали детето, защото родителите му не се съгласили да му отрежат ръката, което лекарите намирали за наложително. Развила се гангрена и момичето вдигало температура. Като излязло от болницата, завели детето при италианската военна лекарска мисия, която тогава била в Княжево. Там също настояли ръката да бъде незабавно отрязана, за да не умре детето. Семейството било вярващо и всички се молели усилено на Бога да помогне за спасението му. В това време дошла лелята на момичето и казала, че има един човек, който може да спаси дъщеря им. Това е господин Дънов. Учителят ги приел и когато искали да развържат ръката, за да види раната, той ги спрял: „Няма нужда, вашата вяра е силна. Печете ръката на слънце всяка сутрин до 11 часа, промивайте я с калиев хиперманганат, правете баня на ръката с водата от варени корени на бърз, докато оздравее напълно.“ Учителят помилвал момиченцето и любезно ги изпратил. Те излезли окрилени от надежда и с вяра във Всевишния. С вяра и любов майката се заела да лекува детето. След известно време от раната започнали да падат парченца кости, после се появила кръв и една сутрин при превръзването изпаднало парче желязо, дълго и дебело около половин пръст. Малката Верка оздравяла напълно, пораснала, оженила се, работи в детски дом, има син и се радва на добро здраве.

Много тежко болен бил брат Койчо от Казанлък, лекарите вдигнали ръце и казали, че не могат да помогнат. Тогава той още не бил наш брат, но жена му била в Братството. Тя го молела да отиде при Учителя, като го убеждавала, че той ще му помогне, но Койчо бил настроен зле към учението и не искал да иде. Когато разбрал, че вече никой не може да му помогне, решил да се обърне към Учителя. Сестрата му разказала за тежкото положение на мъжа си и той заръчал: „Нека да си мие краката до над коленете по три пъти на ден с много топла вода, да пие топла вода и да яде

лимон. " След известно време от това болестта му минала и той станал ревностен брат.

Олга Славчева разказва, че дъщерята на една сестра заболяла от отравяне на кръвта. Имала чести и нетърпими болки. Лекарите я подложили на строга диета от сокове на зеленчуци, домати и плодове, но положението се влошавало, кризите ставали все по-чести. Тогава майката отишла при Учителя, който ѝ казал да дава на дъщеря си горещо мляко и варена царевица. Болната пила горещо мляко и яла варена царевица и за три дни напълно оздравяла. След месец лекарят плахо позвънил у тях и попитал как е дъщерята. Майката радостно отговорила, че е оздравяла напълно и преди няколко дни се е сгодила.

Жена била болна от рак в белите дробове. Заради нея сестра от Братството попитала: „Учителю, няма ли лекарство за тази болест?“ Той отговорил: „Само едно ухапване от кобра може да помогне.“ С това изразил мисълта: болестта е толкова силна отрова, че само подобен яд може да я неутрализира.

Последици от една небрежност описва Д-ски, наш брат: „С мой приятел пътувахме с лека кола, която беше открита. Времето беше студено. Когато се върнахме в София, бяхме настинали и някой беше препоръчал на приятеля ми да се намаже с бензин, за да сгрее тялото си. Той се натрил, но не съобrazil, че седи до горящата печка и пламнал, от което кожата му обгоряла. Извикаха най-видните лекари от София, но в края на краищата те казаха, че положението е безнадеждно, и че в най-скоро време може да умре. Тогава приятелят ми изпратил друг брат при Учителя да го запознае със случая и да го пита какво да се прави. Учителят му дал някакъв мехлем и заръчал да си намаже тялото няколко пъти и кожата ще се възстанови. Като направи това, приятелят ми почувства облекчение, а след седмица напълно оздравя. Лекарите, които предричаха, че ще умре, като го видяха здрав, се чудеа как е станало. Тогава братът казал на излекувания: „Понеже ти се спаси от явна смърт, трябва да

платиш. „Боледуваият беше богат човек. „Колко трябва да платя? - попитал той. - Пет-десет хиляди лева достатъчни ли са?“ „Не - казал нашият брат. - Понеже се спаси от явна смърт, а имаш пари, ще дадеш 30 хиляди за Братството.“ Взел парите и ги внесъл в братската каса.

Друг интересен случай за излекуване ми го разправя сестра Милева и се отнася до един брат, служител в някаква фабрика. Там той получавал голяма заплата, имал доста средства и семейството му живеело щастливо. Но се разболял, болестта му продължила цяла година и човекът отивал от 'зле към по-зле. Управата на фабриката го предупредила, че няма да му плащат повече от година и ще го уволнят. Като му съобщили това, той изпаднал в отчаяние. Много лекари го лекували в този промеждутък, но никой не могъл да му помогне. Тогава той помолил сестра Милева да пита Учителя какво да прави при това положение. Учителят поръчал на сестрата да се върне и да запита болния може ли да пожертва голяма сума за бедните, да купи за тях дрехи, обувца, брашно, дърва? Ако реши да стори това - да го направи и да съобщи на Учителя. Братът отделил доста пари и купил много неща за бедните. Тогава Учителят заръчал да му предадат: „Нека сега вземе черна ряпа, да я настърже на ренде и да изстиска сока. Количеството да е около една чаена чаша. Този сок от ряпата да се затопли добре и болният да го изпие.“ Всичко било направено както предписал Учителят. Болният изпил сока и на другия ден се почувствал по-добре, а след седмица окончателно оздравял. Тогава сестра Милева предложила на Учителя: „Щом това лекарство е толкова ефикасно, да го препоръчаме и на други.“ Учителят обяснил: „На други няма да хване. Пък и братът, ако не беше пожертвал такава сума за бедните, и на него нямаше да подейства.“ По този случай Учителят коментирал: „Ще знаете, че всяко благо на Земята, което искате да придобиете, трябва скъпо да заплатите за него.“

Студенти, последователи на Учителя, се връщали след ваканция от провинцията, от Айтос и Бургас. Те били с

по-дълги коси, което ги отличавало от другите младежи. В купето имало още студенти и един възрастен офицер. В разговор по пътя другите младежи с обидни думи започнали да се подиграват на последователите на Учителя. Тогава офицерът станал, отворил прозореца и извикал: „Само още една лоша дума да чуя от някого за господин Петър Дънов - Учителя - веднага ще го изхвърля през прозореца. После започнал да им говори за него, като разказал случай със собственото си дете. Офицерът имал единствено дете - момиченце, което заболяло от неизлечима болест. Той бил материално добре и го водил по разни лекари не само в България, а и в Париж, Виена и други големи европейски градове. Но отникъде полза не намерил. Болестта се влошавала от ден на ден. Някои го посъветвали да отиде при Учителя, който помага на всички хора, идващи с пълна вяра при него. Офицерът влязъл при Учителя, коленичил и с плач го помолил да излекува детето му. Учителят бил кратък: „Иди си, детето ти е вече здраво.“ Офицерът му благодарил, целунал ръка и си тръгнал. Още с влизането жена му казала, че точно когато бил при Учителя, детето се почувствало съвсем добре и бодро. От този ден то напълно оздравяло.

Още един от многобройните си спомени представя сестра Елена Иларионова от Търново: „Преместиха мъжа ми Костадин на служба в Цариград. При пристигането ни той заболя доста сериозно. Там нямахме никакъв познат, багажът ни още не беше дошъл, в хотела беше много неудобно. Съдържателят видя това и се погрижи да ни намери квартира, услужи ни с дрехи, докато пристигнат нашите. Обстановката беше мизерна, а зимата - студена. При това положението на болния ми мъж се влошаваше. Военният лекар Таджер полагаше големи грижи. Бяха се ангажирали и другарите му - офицери, но нищо не помагаше. Успокояваха ме, че поръчали за някакви специалисти, които ще му помогнат, а всъщност бяха решили, че ще мре. При това положение аз не знаех към кого да се обърна, от кого да поискам помощ. Пристигна ни багажът, нагласих на болния леглото, с войника го преместихме и му заговорих: „Направи

усилие, Костадине, да станеш. Сега никой не може да ни помогне, освен Бог!“ През нощта сънувах, че трябва да се отнеса за съвет към Учителя. Тогава знаех само, че живее в София, не го познавах, нямаше адреса му. Написах една отворена картичка - „До г-н Петър К. Дънов - София“, и я изпратих. Скоро получих отговор от него: „Г-н Иларионов не е болен, той има задължение в живота. Аз ще ви помогна.“ Написахме, че сме съгласни и вместо отговор пристигна сам Учителят. Може да си представите радостта и изненадата. „Господ ме прати - каза той - да ви помогна. Когато размествахте и нагласявахте леглото, госпожата каза на болния: „Направи усилие да станеш, сега освен Бог няма кой да ни помогне.“ Тогава Бог ми нареди: „Иди помогни на тези хора.“ Столямо удивление го запитавме как е чул разговора ни, като е бил толкова далече от нас. Учителят каза: „За тия, които чуват и виждат, няма разстояния и прегради.“ После той прати войника да донесе прясна вода от чешмата. Налях от нея една чаша и той с малка лъжичка подаде на Костадин да пие. След половин час му помогна да стане от леглото, а малко по-късно болният се поразходи из стаята. Костадин се почувства здрав, но беше още много слаб. Учителят го насърчи, че вече може да отиде в казармата, но Костадин не се решаваше. На другия ден той го изведе на разходка до един много висок връх. В това време пристигна лекарят да провери състоянието на болния и като не го намери на леглото възкликна: „Тук е станало някакво чудо!“ Остана, за да разбере какво се е случило и кой е гостенинът ни. Като се запозна с Учителя, разговаряха дълго и лекарят се убеди, че има и други сили, извън земните, които помагат. Тогава офицерите поканиха Учителя да им говори. Той държи няколко беседи, от които всички останаха доволни. На една от тях Учителят посочи един офицер: „Например госпожата на този офицер да не му се сърди и да не се заема да го изправя да бъде редовен домакин, защото неговите домашни чувства не са развити.“ Като се върнахме вкъщи добави: „Това семейство имат едно дете живо погребано. Човек може да е умрял повидимому, но на задния мозък има

един център, където е скрит животът. Там като се пипне, познава се дали човек действително е заминал или още е жив.“

Разказ на брат Г. Попов от с. Горна Поляна, Търновско: „Детето на родната сестра на един брат боледувало от „Свети вито хоро“, болест, при която треперят всички части на тялото, не може нито да се върви, нито да се държи нещо в ръце. Момиченцето било водено по всички лекари в Бургас и София, но помощ не получило. Най-после брат Г. Попов го взел и го довел в София, като от моста на „Граф Игнатиев“ до Изгрева го носил на гръб. Още с влизането им в двора на Изгрева Учителят отворил прозореца, поздравил ги и ги повикал веднага да влязат. Било през месец април, около Великден. Учителят слязъл от стаята си, поразговарял с тях и накарал брат Попов да отнесе детето у баба Мария и да го сложат на легло. После сам щял да отиде при него. Още когато детето било в двора на Учителя, той го заговорил и го питал как върви училището. То му казало, че е във второ отделение, че се учи добре, но вече няма да може да ходи в клас, защото е болно. Детето било много отчаяно. Тогава Учителят обещал на момичето, че ще му мине и даже утре ще отиде с тях на Витоша. Георги Попов не повярвал на ушите си, но Учителят само го погледнал и братът разбрал, че той е прочел недоверчивите му мисли. В квартирата на баба Мария Учителят накарал да стоплят вода, измил лицето на детето с топла водичка и му дал да пие от нея. Поговорили малко и си отишъл. Към полунощ детето събудило вуйчо си и му извикало: „Вуйчо, виж, виж, аз вече мога да държа. Помогни ми да стана и да походя малко.“ Г. Попов си спомня, че в този момент усетил силен трус на леглото си, но не казал нищо на детето, а му помогнал да повърви. Наистина до сутринта детето малко по малко възвърнало силите си и заедно с друг брат, изпратен от Учителя, тръгнало заранта към Витоша. За там вече били поели Учителят с други братя и сестри. Като поддържали от време на време детето за ръцете, то, Г. Попов и другият брат пристигнали към обед на Бивака на Витоша. Върху скалата с песни ги посрещнали

Учителят и други сестри и братя. Една от сестрите се затичала, прегърнала момичето и го занесла на Учителя. Той го погалил и казал да отидат до някой храст и да го изкъпят с топла вода. След това го преоблекли с чисти дрехи, които приготвили по нареждане на Учителя от вечерта. През целия ден детето играло паневритмия и скачало без умора. Вечерта само, неподкрепено от никого, слязло от Витоша. Това момиченце днес е вече омъжена жена, има деца, здрава е и спазва желанието на Учителя да не яде месо.“

Друг случай на излекуване със силата на Учителя е преживял брат Т. Стоименов. В Бургас той квартирувал в дома на един грък, а хазиянът му обитавал съседната къща. По това време Учителят посетил Бургас и Стоименов го поканил на вечеря заедно с други братя и сестри. Когато седели край масата, при тях пристигнал разтреперан хазиянът на брат Стоименов и с плач се обърнал към Учителя: „Учителю, детето ми е болно, на умиране. Всички лекари вдигнаха ръце. Ако не му се помогне, след няколко часа ще умре. Моля ти се, Учителю, помогни ми!“ Учителят извадил от джоба си една неупотребявана носна кърпа, подал я на разтревожения баща и му наредил: „Като си отидеш сложи кърпата на лицето на детето.“ Той я взел, благодарил му, бързо си отишъл у дома и я сложил на лицето на детето. То веднага заспало. Когато на другия ден се събудило, било съвършено здраво. Бащата отишъл при Учителя и през сълзи отново му благодарил.

Някаква позната на Елена Цочева имала тежко болно дете, което било вече на смъртно легло. Лекарите казали, че не могат да му помогнат и ще си замине. Бащата бил слушал от сестра Цочева за Учителя и я помолил да поиска помощ от него. Той вярвал, че Учителят може да помогне. Сестрата предала на Учителя и той определил ден и час, в който ще отиде при детето. По уговорката пристигнал със сестрата при болното дете и бащата разкрил вратата си: „Аз зная, че вие сте Учител и светия и можете да му помогнете!“ Детето било изгубило съзнание и лежало по-

лумъртво. Тогава Учителят предупредил: „Това, което видите, няма да го разправяте! Кажете на всички да излязат от стаята.“ Останали само Учителят и Елена Цочева. Той поискал паничка топла вода и една чиста кърпа. След това почнал да мокри кърпата и да я поставя на лицето на детето. После казал на Елена Цочева да излезе и останал сам с детето. То постепенно дошло на себе си и в течение на дватри дни се подобрило. Учителят дал наставления как да се храни и в скоро време детето окончателно оздравяло. Елена Цочева не изпълнила обещанието си да мълчи за този случай и го споделила с майка си. След известно време нейният рожден брат се разболял много тежко от туберкулоза и бил вече на умиране. Бил в болница, но лекарите го изписали като неизлечим - да се прибере вкъщи и там да си замине. Майката на Елена Цочева се сетила: „Ти нали ми разправи, че вашият Учител е излекувал някакво полумъртво дете. Помоли го да излекува и твоя брат.“ Цочева отишла при Учителя и му признала, че не могла да удържи обещанието, а разказала на майка си за случая с детето. Сега тя го молила да помогне и на тежко болния ѝ брат. Учителят ѝ обещал, че на другия ден ще отиде у тях. Там той накарал болния да стане и да започне да се движи. После Учителят им дал един адрес, откъдето да изпишат лекарство. Изпратили им го и братът на Елена Цочева окончателно се оправил.

От дядо Ст. Камбуров научих, че в Стара Загора една жена имала дъщеря, която след свършване на гимназията внезапно полудяла. Лудостта ѝ била толкова силна, че трябвало да я държат вързана, за да не буйства. Майката опитала всички начини за лекуване, но нищо не помогнало. Идвали лекари-специалисти, но безрезултатно. Викала и свещеници от разни църкви да четат на момичето молитви, но и те не могли да му помогнат. Най-после чула и за хората от Братството, повикала и тях. Няколко наши братя заедно с ръководителя Панайот Ковачев отишли при болното момиче, като смятали, че те ще могат да я излекуват. Влезли в къщата и прекрачили прага на стаята, но момичето

изпаднало в такава ярост и лудост, че скъсало веригата, с която било вързано, и се нахвърлило срещу тях. Едва успели да се спасят с бягство. Веднага след тази случка писали на Учителя и той им отговорил: „Когато ще правите такива работи, обадете ми се. Идете сега пак.“ Окуражени от писмото, нашите приятели отишли отново. За изненада на майката се случило следното: щом отворили вратата, с болното момиче станала внезапна промяна - то се преобразило, тихо и скромно се обърнало към майка си с думите: „Мамо, виж какви добри хора са ни дошли на гости. Ела ме развържи да ги посрещна и почерпя.“ Майката била изумена и освободила дъщеря си. От този момент лудостта се прекратила, въпреки че впоследствие се връщала от време на време в полека форма. Братята усетили намесата на Учителя в излекуването, знаели, че с невидимо присъствие той е прогонил беснеещите духове.

На друго едно лудо момиче лекарите също не могли да помогнат. Майката го завела при Учителя. Като отишли при него, той бил в горната стая. Жената се изкачила по стълбата, а момичето останало долу. Учителят я посрещнал на вратата и още с отварянето викнал: „Махнете се оттука, вън, вън!“ Стресната и разочарована сестрата заслизала по стълбите, като мислела, че Учителят ги пъди. Тръгнали си по посока на голямата чешма, в един момент детето се обърнало към майка си и започнало да ѝ говори съвсем нормално - било напълно променено. Тогава майката се сепнала и разбрала, че думите на Учителя не се отнасяли за тях, а за онези, които били в момичето. Тогава се обърнала назад и видяла, че Учителят стои на прозореца, смее се и им маха с ръка. Върнали се, жената целунала ръка и благодарила:

От В. Куртева научих една нейна преживелица: „Това беше през 1935 година. Живеех на Изгрева заедно с моята сестра Любка. Заболя ме зъб и ми се поду цялото лице - имах фистула на венеца. Чувствах вече, че кръвта ми се отравя. Брат Г. Радев ме видя и ме помоли да отида при Учителя, но аз отказах, защото не исках да го занимавам с

дребни работи. Радев беше купил два билета за концерта на Пишхода - голям полски цигулар, който щеше да свири същата вечер. Напомни ми, че в това състояние не може да ме заведе на концерта и продължи да ме придумва да се обадя на Учителя. След продължително настояване аз се съгласих и отидох при него. Учителят ме посрещна с усмивка и в добро разположение, изправи се, посочи ми стол да седна и попита: „Какво има, Верке?“ Аз стеснително му казах, че ме боли зъб и цялата страна ми е подута. Зад гърба на Учителя имаше рафтове с книги. Той леко се извърна към етажерката и рече: „Сега ще взема една губерка и ще го пробия.“ Още докато изкаже това, аз почувствах, че възпаленият ми зъб изведнъж се проби и в устата ми почна да изтича нещо. Казах му: „Учителю, проби се.“ А той ми кимна: „Бягай тогава!“ Излязох, изплакнах си устата и докато си отида вкъщи, страната ми спадна. Вечерта нямаше и помен от болката и отидохме с Г. Радев на концерта.“

Любопитен е случаят с един брат от Търново, който заболял от хълцане. Не можел да каже дума, без да изхълца. Бил адвокат и му станало невъзможно да излиза в съда да пледира. Събрали се на консулт търновските лекари-специалисти, но не могли да помогнат. Братът писал на Учителя и му обяснил случая. Учителят му отговорил телеграфически следното: „Веди-коя стая в твоята къща има едно шкафче, в което има една двойна чаша, останала от дядо ти. Ще вземеш тази чаша и в едната преградка ще сложиш вода за пиене, а в другата - лимонов сок, или ако нямаш лимон - лимонтозу. Ще ги пиеш така, че да се смесват в гърлото ти.“ Братът не знаел, че имало такава чаша и още по-малко - че била от дядо му, но я намерил. Направил всичко по предписанието и хълцането веднага му минало. Отишъл след това при лекарите да видят, че е вече здрав, а те се учудили и попитали как е станало това. Той им обяснил, а един от лекарите възкликнал: „Вярно, че така може!“ А братът отговорил: „Вярно, но преди няколко дни ти само вдигаше рамене и нищо не ми каза!“

Друг брат от София, заболял от апандисит в много тежка форма. Няколко дни бил между живота и смъртта. Баща му искал да го оперират, защото лекарите казали, че апандиситът е гноен и ще се пукне. Братът се съпротивил: „Не, Учителят ще ме спаси!“ Един петъчен ден, когато Учителят бил в клас, братът припаднал и посинял в къщата си. В един момент по време на беседата Учителят се загледал съсредоточено в пространството, прекъснал сказката и бързо излязъл от салона. Изкачил се в горната си стая, взел нещо в една чаша и почти тичешком се отправил към къщата на болния брат. Учителят му отворил устата, налял в нея някаква течност и си отишъл. Подир него дошли и двамата братя от класа - Борис Николов и Георги Радев. Точно те после разказаха тази история. Болният брат си спомня момента, когато Учителят му налял нещо в устата. Изпитал чувството, че изпива течен огън и в миг заспал. Събудил се цял изпотен, сякаш с дрехите си е бил в банята. До него стоял един брат, който по време на съня му го преобличал четиринайсет пъти и все текло пот от него. После болният се оправил окончателно и сега е жив и здрав. След време Учителят му казал: „Внимавай, вече два пъти ти спасявам живота!“

Разказва Колю Драгнев: „Испаднах в особено дисхармонично състояние, за което нямаше никаква явна причина. Нещо измъчваше душата ми, без да мога да си помогна. Тормозех се дълго време, но не исках да безпокоя Учителя. Най-после нещо вътре ме застави почти насила да отида при него. Подчиних се и отидох. Учителят слезе по стълбите от горната стая, дойде при мене и ме попита: „Какво има?“ Аз му обясних, че нещо ме мъчи, нещо ми е тежко, без да зная причината. Учителят ми каза, че това е кармично. После тръгна към големия салон, влезе вътре и се отправи към черната дъска. Влязох след него. На дъската имаше чертеж от предишната лекция. Учителят взе пергела и започна да измерва с него чертежа. Не ми продума нищо, а само ми подаде пергела. Аз го взех автоматично, без да зная защо ми

го дава. Щом хванах пергела в ръката си, тежестта, която изпитвах, изведнъж се стопи. В същата минута ми олекна, а от очите ми бликнаха буйни сълзи. Не знаех какво стана с мене, но мъката ми изчезна. Разбрах, че пергелът стана проводник, чрез който Учителят трансформира известни енергии, които са ме мъчили, кармично са идвали от миналото ми.“

През януари 1933 г. заболяло окото на един брат. Лекували го дълго, но не му помогнали. Окото му се зачервило, после отекло, затворило се и посиняло. Най-после, през месец май, братът се обърнал към Учителя: „Моля те, излекувай ме.“ Учителят му казал, че ако продължават да го лекуват с тези средства, ще ослепее с двете очи. Поканил го да влязат в големия салон. Там Учителят направил няколко паси на очите му и казал: „Ще видим сега дали законът е верен.“ След това заръчал на брата: „Иди на полянката, постой малко под заслона и си почини.“ Братът отишъл и като седнал - заспал. Събудил се и по часовника разбрал, че са минали около 10 минути. Сънят му бил толкова дълбок, че на разбуждане се чудел къде се намира, сякаш идвал от много далечно място. Извадил огледалцето си и видял, че болното око е отворено, отокът бил изчезнал, червенината и синините - също. Окото му било съвършено здраво. Той изтичал радостен при Учителя и му благодарил, че оздравял по този чуден начин. Учителят казал само: „Значи законът е верен!“

МОЩ

Природата е разумна, съзнателна и жива и аз нямам право да разкривам тайните ѝ, които ми е поверила, и да давам ключовете ѝ на хората, за да я ограбват. Туй, което ми позволи, ще го кажа, но ако не ми позволи, не казвам. Природата дава ключовете си само на тези, които са познали единството си с нея и са готови безвъзвратно да ѝ служат.

УЧИТЕЛЯТ

Учителят бил на гости на един брат в провинцията. В двора имало ябълка, която от дълго време не раждала, и братът се канел да я отсече. Учителят научил за това намерение и му казал: „Не, остави я още една година!“ Учителят отишъл при ябълката и нещо ѝ поговорил. Той знаеше езика както на животните, така и на растенията и можеше да общува с тях. Зад всяко животно и растение стоят разумни същества и той разговаряше с душите на растенията и животните. От него знаехме, че животните и растенията нямат като човека индивидуална душа, а групова. Цял един вид от растения или животни има обща душа, която живее в невидимия свят и ръководи всички индивиди от вида. На едно място Учителят казва: „Населяващите невидимия свят групови души на животните са много по-интелигентни и много по-силни от индивидуалния въплътен човек на Земята. Затова трябва да бъде внимателен както към растенията, така и към животните, заради тяхната душа. Ако човек им

напакости, техните души ще му отмъстят.“ Но, да се върнем към случая с ябълката. Учителят ѝ говорил нещо, помислял я и направил определени движения около нея. На другата година ябълката дала обилен плод и оттогава всеки път раждала богато. Така Учителят свързал дървото с плодonoсните течения в природата, благословил го и то възродило силите си.

Брат от Казанлък дошъл в София по работа и като минал през града решил да занесе нещо на Учителя, някакви плодове. На улицата видял продавач и чудесни праскови върху количката му. Братът се отбил при него и се пазарил: „Искам да ми дадеш един килограм праскови, но хубави. Искам да ги избира - ще ти платя двойно.“ Продавачът го погледнал внимателно и му казал: „Добре, избири си. За Учителя ли ги искаш?“ Братът за пръв път срещал този човек, останал изненадан, но отговорил: „Да, за Учителя са.“ Продавачът избрал най-примамливите праскови, претеглил ги и ги дал на брата, като му казал: „Хайде сега, много здраве на Учителя!“ Братът взел плодовете и като продължавал да се чуди на тази среща, се запътил към Изгрева. Когато занесъл прасковите на Учителя, той го попитал: „Откъде ги купи? От един количкар на еди-коя си улица ли?“ Братът потвърдил и още повече се изумил, че Учителят знае откъде са плодовете. След това Учителят дал на брата една обикновена дребничка праскова от нашите Изгревски плодове и му заръчал: „Като си отидеш в Казанлък, ще посадиш костилката в двора си и ще следиш какво ще стане.“ Братът изял плода, а костилката запазил и в Казанлък я посадил на двора. Тя израснала и когато след няколко години започнала да ражда, братът останал изненадан, че плодовете не били като прасковата, която Учителят му дал, а като онези, които купил в София и му занесъл. Братът разбрал, че Учителят е вложил в тази семка силите, които са действали в другите плодове.

Друг брат от село Любимец, имал нива край Марица, където гледал тикви. Но много често реката прииждала

и ги завличала. Понеже нивата била накрая на пътя, селските говеда я стъпквали и опасвали. Една година неговият син предложил: „Татко, да посадим един корен за Учителя.“ Бащата веднага се съгласил. За чудо на брата, през тази година се случило следното: Марица пак заляла нивата, но така, че тиквите не пострадали, а само били добре наторени. Растенията пораснали буйни и големи, както никога дотогава. Селските говеда също не влизали в нивата, като че била оградена. За чудо и коренът, наречен на Учителя, родил пет големи тикви по 10 килограма. Братът просто не знаел как да ги занесе на Учителя. Най-после турил две от тиквите в чувал, качил се на влака, пристигнал в София и отишъл на Изгрева. Още не приближил дома, Учителят отворил вратата и го посрещнал усмихнат на прага. Братът целунал ръка и преди да каже нещо, Учителят му рекъл: „Значи тази година тиквите станаха добри, Марица не ги завлече?“ Братът видял, че по някакъв начин той е повлиял на природата.

Под навеса на полянката разговаряли Учителят и брат Д-ски. Откъм гората, при чешмата се чувала някаква кукумявка или друга нощна птица, която смущавала приказката им. Учителят попитал брата: „Искаш ли да я накарам да спре?“ Братът отговорил: „Щом желаете - да.“ Учителят станал, пристъпил няколко крачки пред навеса и постоял така известно време. Братът не видял и не разбрал какво прави, защото било тъмно, но птицата вече не се чула.

Сестра Елена си припомня, че когато излизали в планината, тя и мъжът ѝ много се плашели от големите овчарски кучета, защото се спускали с отворени уста срещу тях. Но Учителят вървял спокойно и като стигали на метър от него, кучетата спирали, изскимтявали само и бързо се връщали назад.

Друга сестра ми разказва веднъж на чаша чай, че един ден тръгнали с Братството и Учителя към Витоша. Когато излезли от Изгрева, времето било дъждовно и мъгливо. До Бивака то никак не се променило. Един брат носел цигулка и като пристигнали, Учителят я взел и засвирил

някаква особена мелодия. Сестрата го попитала каква е тази музика, защото тоновете били особени. Учителят ѝ обяснил, че това е мелодия от четвърт тонове, непозната за съвременната музика. Като посвирил известно време, мъглата се разпръснала, облаците се вдигнали, постепенно небето се прояснило и през целия ден било слънчево. А отгоре се виждало, че градът тъне в непрогледна мъгла. Като слезли на Изгрева, приятелите ги посрещнали с думите: „Поне се настудувахте днеска.“ Но научили, че горе са имали хубаво слънчево време, след като Учителят изсвирил мелодия от четвърт тонове.

Една година Учителят извикал няколко млади приятели да отидат в Търново седмица преди събора, за да препокрият покрива на вилата, дето се събирахме. Братята почнали работа и били вече разкрили покрива, но се задал страшен черен облак. Всяка минута щял да ливне пороеен дъжд, а покривът бил разкрит и всичко щяло да се залее. Учителят отишъл при братята и ги попитал още колко време им трябва, за да завършат покриването. Те направили сметка, че ще свършат за около два часа. Учителят излязъл до портата, казал някакви думи и направил нарочни движения с ръката си. И ето какво станало: като дошъл над братската вила, облакът променил пътя си, разделил се надве, заобиколил тази част от града и поел в друга посока. Учителят се върнал при братята и им казал, че дъждът се отлага с два часа. След точно толкова време, когато покривът току-що бил завършен, облакът се върнал и изсипал страшен пороеен дъжд. Когато от небето се излели първите потоци вода, братята тъкмо слизали от покрива и се измокрили до кости.

В началните години от дейността на Учителя той бил във връзка с протестантските среди. Един ден гостувал на възрастен протестант. Човекът копаел в градината си, а Учителят стоял до него и разговаряли. Отдалече приближили тежки дъждовни облаци и се надвесили над тях. Протестантът подканил Учителя: „Петре, да се приберем у нас, защото дъждът ще ни намокри.“ Но той го успокоил: „Не

се безпокой, продължавай си работата, дъждът ще дойде близо, но няма да ни засегне.“ Дъждът приближавал като стена срещу тях, но като стигнал на десет метра, завил в друга посока, без да е имало никакъв вятър. Станало точно както казал Учителят.

През 1923 г. земетресение разтърси Пловдив и Чирпан. Тогава Учителят изнесе беседата „За съдба дойдох“, в която разкри: „И за София се готвеше страшно земетресение, но засега го отменихме. Съдействахме земетресението в Пловдив да стане през деня, за да могат хората да се спасят. Ако беше през нощта, както беше предвидено, катастрофата щеше да е още по-голяма.“

Брат Стефан Тошев се връща към времето на друго едно земетресение: „Когато през 1913 г. стана земетръсът в Търново и Горна Оряховица, се срещнах с Учителя, който беше дошъл да види разрушенията. С Драган Попов го придружавахме и след като Учителят разгледа пораженията в Горна Оряховица и Лясковец се върнахме в Търново у Иларионови. Седнахме на двора около една масичка. По време на разговора видяхме, че от запад се задава страшна буря. Учителят скочи и забърза към задния двор, постоя известно време срещу връхлитащия вятър, направи определени движения, после се върна при нас и каза: „Какво чудо щеше да стане с Търново, ако не бях тука!“ След това научихме, че ураганът изкоренил край града грамадни 40-50-годишни дървета. След земетръса резултатът от тази буря беше ужасен, но ако Учителят не беше я отклонил, можеше да унищожи Търново.“

ВЛИЯТЕЛНОСТ

Извън физическия свят има друг разумен свят, който взима участие във всичко, което хората вършат. Та понякога вие се обезсърчавате, като мислите, че никой не се грижи за вас, че сте изоставени като някой кораб в пространството и трябва сами да се грижите за себе си. Не, това не е вярно. Това е едно заблуждение!

УЧИТЕЛЯТ

Една сестра си спомня от детството: „Когато баща ми тръгваше за фронта, отиде при Учителя да си вземе сбогом и той му казал да сложи едно евангелие в джоба си, от лявата страна, до сърцето. На фронта куршум попаднал точно срещу сърцето му, но се ударил в евангелието и не проникнал в тялото. Така баща ми беше спасен от смърт.“

Брат Г. Овчаров е записал своите спомени от войната през 1917 г.: „Бяхме на южния фронт, на позиция край отвесни скали. Ние стояхме на високото, а неприятелят - долу. Излъчвахме постове да пазим и наблюдаваме врага. Една вечер бях на един от тези скрити постове. Подпрян до скалата виждах лагера на чуждите войници. По едно време ми се стори, че отдолу приближават хора. Помислих си, че ако не събудя другарите си, неприятелят ще дойде и ще ги плени. Ако ги събудя и се разшумят, отсреща ще стрелят бързо и може да ги убият. За момент си спомних за Учителя и си казах: „Зад мен стои целият полк, а аз съм в двоумение как да постъпя?“ В този миг във въздуха, през лъчите на луната видях Учителя и чух гласа му: „Няма нищо!“ Повтори

ми: „Няма нищо, не се безпокой!“ После образът му се изгуби. Събудих другарите си и те почнаха да пълнят пушките. Бяха готови да стрелят, но началниците ни ги спряха. Предложих да отида сам напред и да разузная какво е това придвижване. Слязох по стръмнината до мястото, където ми се стори, че има хора. Като наближих, видях, че ме е заблудила висока папрат, раздвижвана от вятъра. След няколко месеца ми дадоха отпуск и отидох в София при Учителя на „Опълченска“ 66. Първият му въпрос беше какво ново има на фронта. Много исках да го попитам за явяването му пред мене на поста, но не смеех. Той ме заразпитва за дома, за братята в Ямбол, за баща ми, а аз все исках да отворя дума за явяването му, но ми стана неудобно и се отказах. На тръгване му подадох ръка, а той ми каза: „В случай на нужда пак ме повикай.“ Тогава попитах Учителя истина ли е това, което ми се случи преди месеци. Той ми отговори: „Да, вярно е и при втори случай пак ме повикай!“

А брат Иларионов бил на фронта няколко години преди това, през 1913-а. Учителят бил в Търново и живеел в неговата къща. Един ден Учителят излязъл от стаята и съобщил на сестра му, че брат Иларионов нещо не е добре. Сестрата почнала да плаче и през сълзи нареждала на Учителя, че без брат си не би могла да живее. Учителят ѝ рекъл: „Нима не можеш без него?“ А голямата заплаха, която го застрашавала на фронта била в това, че заедно с войниците му били обградени от гърците. Брат Иларионов бил офицер. Тогава Учителят отишъл в стаята си, бавил се 10-15 минути и като се върнал се обърнал към сестрата: „Не се безпокой, всичко е оправено!“ Какво се случило на фронта? През нощта в обръча, който заграждал нашите войски, се отворил проход и войниците се изтеглили през него, без да ги забележат гърците. След това взели добра позиция в Кресненското дефиле и от своя страна обградили гърците. Щели да ги унищожат, но пристигнало съобщение, че е сключено примирие и е издадена заповед за спиране на битките.

Още една история от бойните полета. По време на

Балканската война брат Георги Куртев бил на фронта като фелдшер. По войската плъзнала холера и всички бягали от заразените. Тогава Г. Куртев призовал желаещите войници от дружината да се притекат с него на помощ на болните. Гарантирал им, че никой от тях няма да се разболеет от холера. Няколко войника отишли с него и обслужвали болните цели 7-8 месеца, без да се заразят. По това време от страх лекарите обикаляли с кон покрай болницата и отдалече давали наставления за лечението. Тогава брат Куртев получил писмо от Учителя, в което прочел: „Не се плаши от нищо, аз виждам всичко. Помагай на болните и ние ще ви подкрепяме.“ Без никой да му е съобщавал, Учителят виждал положението на брата и е помагал отдалече.

Брат Христо разправя, че като офицер отишъл при Учителя и му разказал, че иска да подаде оставка, понеже считал военната служба за несъвместима с Учението. Учителят му рекъл: „Ще си стоиш там на мястото, има да изпълняваш една важна задача!“ През септември 1923 г., когато стана въстанието на комунистите и земеделците, изпратили брат Христо в едно село да ръководи войскова част за потушаване на бунта. Мъже били наизлезли край селото с брадви, вили и колове и чакали войската да се бият с нея. Христо спрял войниците си на известно разстояние, отишъл при селяните и ги придумвал: „Защо сте излезли с тези брадви и сопи? Приберете се по къщите си, никой от вашето село няма да стане жертва, няма и да ви разпитвам. Иначе ще пусна войската и ще ви избием.“ Селяните послушали, прибрали се и никой не пострадал. Тогава братът разбрал, че това е задачата, която Учителят предвиждал да изпълни.

По време на една от войните приятел, който бил войник на фронта, си дошъл в София в отпуск и отишъл при Учителя да го види. Той бил музикант. Разговаряли и по едно време Учителят извадил текста на „Пред Теб припадаме, Господи“, написан от един брат, и му казал да съчини музика, за да стане песен. Изтекъл му отпускът и братът се върнал на фронта. Там се заловил по текста да пише музика. Бил

военен музикант. Докато работел в палатката си, се завързало сражение между българите и сърбите. При него връхлетял свещеникът на полка и извикал: „Сърбите настъпват и гранати хвърчат около нас, да бягаме!“ Но братът останал в палатката, продължил работата си и завършил нотирането на песента. Като се върнал в София и отишъл при Учителя да му занесе нотите, той му казал: „Ако не пишеше музиката на тази песен, когато падаха гранати около палатката, и ти щеше да пострадаш. Тази музика те спаси.“ Учителят изрекъл това, преди още братът да му е казал каквото и да било. Той е присъствал на полесражението и сам е предпазвал брата от опасност.

„През 1926 г. съборът стана в София - разказва Петър Ст. Камбуров. - Учителят предприе екскурзия с Братството до Мусала. Аз бях в София с брат си Марин и работехме с конете и каруцата. Поради голямото наводнение каруцарите бедстваха и бяхме доста задлъжнели. Марин реши да отиде с групата на Мусала. Обадох се на Учителя, че искам и аз да тръгна с тях. Той ми нареди: „Не, ти няма да дойдеш с нас! Ти трябва да останеш тука!“ След малко поднових молбата си, но Учителят повтори: „Не, ти трябва да останеш тука!“ Опитвах трети път, а той ми рече: „Ти ще останеш да пазиш квартирата на „Опълченска“ 66. Когато за четвърти път отидох да го питам, внезапно ме заболя десният крак и ми се поду ходилото. Учителят извади един галош и ми го даде. Махнах обувката, превързах крака и обух галоша. Автобусът с групата замина, а аз останах в София да вардя квартирата. През нощта сънувах някаква силна гръмотевица и се събудих, но разбрах, че не било гръм, а някой силно чукаше на пътната врата. Станах, отворих и гледам нашето чираче - чука на вратата и вика: „Бай Петре, конете се отвързали, отишли в една нива и я огазили! Стопанинът ги хванал и ги закарал у тях. Ако не отидеш до обяд да ги откупиш, ще ги продадат на търг.“ Аз веднага се облякох и тръгнах, а кракът вече не ме болеше. Чирачето ни Бончо ме заведе при човека. Конете бяха вързани в двора му и не бяха яли цяла нощ. Пойска ми 3000 лева, но аз успях да

го склоня за 500 да освободи конете. Тогава разбрах защо Учителят настояваше да остана в София. Той беше подействал на нещата, за да не загубя конете си.“

На Учителя се оплакала една жена от Варна, че мъжът ѝ много пие и не си гледа работата, а вкъщи само я ругае и бие. Животът ѝ станал невъзможен. Тя помолила Учителя да ѝ даде нещо, за да излекува мъжа си от пиенето. Учителят ѝ казал: „Няма нужда от никакво лекарство, досега той е пиел, отсега нататък няма да пие.“ Жената се върнала у дома, мъжът ѝ я посрещнал и казал: „Жено, досега пиех, но от днес решавам да не пия!“ И така станало.

През Балканската война мъжът на сестра Елена, Костадин, бил на фронта. Тя разказва: „Един ден Учителят ми рече: „Еленке, и без Костадин можеш да живееш.“ Аз го загледах учудено и уплашено го попитах: „Защо, Учителю, ми говорите така, да не би Костадин да е убит!“ „Не - отвърна той, - но Костадин е в голяма опасност.“ Тогава заплаках: „Искам Костадин да се върне жив и здрав, как ще живея сама в света?!“ Учителят помисли няколко минути и ми рече: „Добре тогава.“ В този момент влезе Драган Попов и повика Учителя настрана да му съобщи, че гърците са заградили няколко наши полка в Пирин планина, от които и Костадиновия. Учителят отново помисли и след малко каза: „Няма да падне и косъм от главата на Костадин и всички ще се освободят.“ Като се върна след време, Костадин разправя, че са били здравата заградени, но по едно чудо се спасили.

Най-малкият рожден брат на Петър Камбуров, Косьо, на петгодишна възраст се разболял от пневмония. Било към 1909-1910 година. „Много лекари идваха - разказва брат Камбуров, - но лекарствата им не помогнаха. Устата и носът на братчето ми се бяха разкъсали от температурата. Всеки момент очаквахме да си отиде. Тате написа писмо на Учителя, с когото току-що се бяха запознали чрез Ковачев. Един приятел занесе писмото на Учителя, а на другия ден се случи следното: поотделно на мама, тате и на свако им дошла една и съща мисъл - да повикат д-р Витанов.

Независимо един от друг, всеки тръгнал към къщата на доктора с мисълта да го извика да прегледа Косьо. По една случайност, може би се срещнали на улицата, където живеел лекарят. Той дойде и даде рецепта. Тате я взе и тръгна към аптеката да купува лекарството, което струвало един лев и двајсет стотинки. Но когато бръкнал в джоба си разбрал, че е забравил парите си. Излязъл от аптеката, без да купи лекарството. Като вървял по улицата, намерил една кесия, отворил я и видял в нея точно един лев и двајсет стотинки. Върнал се и взел лекарството, от което Косьо се излекува напълно.“

Още една история със заболяване. По времето, когато един млад брат, студент по математика, учил за изпит силно го боляла петата на крака. Тя се подула и забрала. При момчето пристигнала една сестра и му казала: „Учителят ме прати да ти предам, че сестра Дафинка си заминала и ти възлага да уредиш всичко по погребението.“ Братът ѝ обяснил, че учи за изпит и главата му е пламнала, а освен това кракът го боли. Зачудил се как ще изпълни поръчката на Учителя, но без да му мисли много, станал, облякъл се и тръгнал по възложената задача. От този момент забравил за крака си и по пътя не вървял, а тичал, за да отиде в общината и на гробищата и да свърши каквото трябва. По едно време се сетил с изненада, че кракът не го боли и забелязал, че отокът ѝ спаднал. Така свършил благополучно работата. На връщане минал през Борисовата градина и когато наближил обсерваторията изведнъж усетил, че силите му го напускат и не може да направи крачка повече. Седнал до едно дърво, отпаднал и отмалял. Така стоял половин час. По едно време усетил, че силите му се възвръщат и отново с бързина и лекота поел към Изгрева. Посрещнала го пак същата сестра и му казала, че Учителят заръчал да върнат катафалката и отложат погребението за другия ден, защото умрялата не била още излъчена. Братът разбрал, че ако не му е станало лошо в градината, щял да завари катафалката и да откара сестрата в гробищата. Досетил се и чии сили са го спрели.

През 1942 г. една вечер в квартирата на брат от

Изгрева станало нелегално събрание на комунисти. След като си разотишли, протоколите останали у брата. Когато си легнал да спи, едвам се бил унесъл и започнал да сънува, че Учителят идва при него, побутва го и му казва: „Ставай веднага и изгори тези книжа!“ Братът не обърнал никакво внимание на съня. Наново заспал и отново видял насън, че идва Учителят, разтърсва го още по-силно и още по-строго му нарежда: „Веднага ставай, нали ти казах, изгори книжата!“ Братът и този път отдал видяното на своя страх и пак не направил нищо. Заспал отново. Учителят дошъл трети път, смушкар го толкова силно, че братът усетил дори болка, и с много строг глас заповядал: „Ставай веднага, казах ти, изгори тези книжа!“ Тогава братът се вдигнал, събрал листовите с протоколите, натурял ги в печката и ги изгорил. Щом свършил това и тъкмо си легнал да спи, на вратата се чули силни удари, а отвън - шум и гласове. Била полицията. Полицаяте влезли и му казали, че имат съобщение за проведено нелегално събрание и нареждане за обиск. Обърнали цялата къща, заплашвали го да каже за събранието и да даде протоколите, но като не намерили никаква следа, си отишли. По такъв начин бил спасен животът му.

Като офицер брат Никола Гръблев служил в Търново. Един ден препускал на кон някъде над моста на Янтра. Конят бягал лудо и от буйство се насочил не към моста, а към едно място встрани, където имало дълбока пропаст. Братът видял опасността, нямал време нищо да направи, а само мислено извикал към Учителя: „Учителю, помогни ми!“ Мигом усетил, че някаква сила дръпнала юздите на коня и той се насочил към моста. В това време по него минавала жена и конят връхлитал право срещу нея. Но за чудо тя се навела, конят я прескочил и жената била спасена. По-късно Кольо Гръблев научил, че по време на премеждието Учителят бил на гости някъде по Изгрева и пиели чай. Изведнъж той си затворил очите за минута-две. После ги отворил и съобщил: „Кольо Гръблев беше в опасност, спасихме го.“ Присъстващите погледнали часа и записали деня. Когато Кольо Гръблев дошъл в София, попитали го какво е станало

в този ден и час и той разказал горната случка.

И една история с професор Стефан Консулов. Преди 9. IX. той бил мобилизиран и изпратен с войскава част в Беломорска Тракия. След Девети се готвел да замине с частта си за България и издал заповед да се стегнат за тръгване на другия ден. Когато вечерта си легнал да спи, още буден чул глас, без да има някой при него: „Ставай и веднага заминавай за България!“ Учуден станал, огледал цялата стая да няма никаква мистификация, но нищо не намерил. Бил силно разтревожен, но все още не искал да послуша неизвестния глас, а си легнал отново. Едва изгасил лампата и същият глас още по-строго и настойчиво го подканял да стане и да тръгне за България. Този път той решил да послуша гласа, облякъл се, излязъл, намерил шофьора си и му наредил да пригответи колата за път, защото веднага ще заминат за София. Предупредил и фелдфебела си, че тръгва незабавно, а частта трябва да поеме пътя сутринта в 8 часа, както бил наредил вече. Малко след заминаването на професор Консулов дошли части от народната войска, които искали да го арестуват, но останали изненадани, че не го намерили. На другия ден войсковата част поела за София и когато пристигнали, фелдфебелът намерил Консулов и му разказал какво се е случило. Така Учителят променил събитията и спасил живота му. Тази случка е помогнала за духовното пробуждане на професора и той започнал да се замисля върху проблеми, които дотогава отричал. От убеден материалист станал усърден спиритуалист. Консулов написал книга, в която въз основа на научни факти доказва съществуването на невидимия свят. Доколкото си спомням, тя носеше заглавието „Наука и религия“.

ЧУДОТВОРСТВО

Много неща има, които могат да се кажат на хората, но все таки е опасно. Колкото и да е опасно, те трябва да знаят, че не е само сегашното тяло, с което могат да се движат. Човек има друго едно тяло, с което вечер може да излиза от физическото си тяло и да се разхожда из пространството. Това всеки е проверил. Колко пъти вие сте сънували, че излизате вечер някъде и хвърчите. Гледате, тялото ви лежи на леглото, а вие с друго някакво тяло хвърчите из пространството. С кои очи виждате, че тялото ви лежи на леглото, а същевременно хвърчите някъде из въздуха? С кое тяло хвърчите? Ние чувстваме тия работи с духовното си тяло. Когато казвам, че някои работи не могат да станат лесно, имам предвид физическото тяло на човека. Значи, с физическото тяло на човека работите не могат да станат лесно, но с духовното тяло лесно стават. С духовното тяло много работи, които минават за невъзможни, стават моментално. Невъзможните работи стават с духовното тяло, което е устойчиво.

УЧИТЕЛЯТ

Един човек заминал за Америка, като оставил в България жена си и детето си. Там той се оженил за друга и не искал да се върне в родината. Жена му в България писала, молела го да се прибере, но той не се обаждал. Тя чула за Учителя и отишла при него да го пита какво да прави. Той я изслушал и казал: „Не се безпокой, мъжът ти ще се върне.“

От този ден при българина в Америка започнал да се явява един стар човек с брада, с дълга коса, хубаво облечен и настойчиво го убеждавал: „Жена ти и детето ти в България те чакат, ти трябва да се върнеш в България!“ Мъжът отначало упорствал, но човекът всеки ден отивал при него и му повтарял все същото с още по-голяма настойчивост. Най-после човекът решил да си дойде. Купил си билет за парахода и като се качил на палубата, срещнал там възрастния, който го карал да се върне в страната си. И по пътя продължавал да му напомня, че жена му и детето му в родината го чакат. Когато преминали българската граница, възрастният човек се изгубил някъде и мъжът не го виждал повече. Като си отишъл у дома, разказал всичко това на жена си. По описанието тя се сетила, че старият трябва да е бил Учителят. Един неделен ден казала на мъжа си да се разходят в боровата гора край София. Тя лека-полека го довела до Изгрева. Влезли в двора пред салона и видели Учителя. Мъжът възкликнал: „Ето, този човек беше, който ме накара да си дойда.“ Тя го запознала с Учителя, а мъжът попитал: „Не бяхте ли Вие в Америка сега, скоро, и не бяхте ли Вие, който ме заставихте да си дойда?“ Учителят спокойно му отговорил: „Аз отдавна бях в Америка. От дълги години не съм напускал София.“ На връщане от Изгрева жена му пояснила, че великите посветени имат способността едновременно да бъдат на различни места по Земята и даже извън нея.

Когато веднъж Учителят бил с Братството на летуване в Рила, приятелите ни преживели следното: както винаги на планината, вечерно време палели големи огньове, около тях се пеели песни, а понякога Учителят говорел. Учителят седял между двама братя, греел се на огъня и слушал песните. Изведнъж той наклонил главата си към един от тях, сякаш заспал. Всички забелязали това и стояли учудени. Един брат се сетил да види колко е часът - било към 10 вечерта. След три минути Учителят изправил главата си и наоколо облекчено въздъхнали, че не се е случило нищо лошо с него. Запели отново, Учителят продължил да разго-

варя, сякаш нищо не е било. Никой не посмял да попита за случилото се, но и никой не могъл да си го обясни. На другия ден към десет и половина преди обяд пристигнала група от 16 братя и сестри, които тръгнали предната вечер от град Дупница. Някой им показал нов, по-кратък път към езерата, но като вървели по него се стъмнило, те се объркали и изгубили посоката. След като се лутали в безизходица, най-после един брат предложил да спрат и да се помолят на Учителя, за да им помогне по някакъв начин да излязат от това положение. Всички се съгласили, спрели и започнали заедно да четат молитва, като отправяли силно мисълта си към Учителя да им помогне. Веднага след молитвата съзрели, че сред мрака блясва светлина и ясно видели Учителя, който с пръст им посочил къде трябва да вървят. Те поели натам и намерили пътя, по който стигнали до лагера. Още когато блеснала светлината, някой погледнал часовника и запомнил, че е 10 часа. Било точно времето, когато Учителят заспал край огъня на бивака.

Един брат, машинист, заспал докато карал влака. Изведнъж се събудил от рева на локомотивната свирка и видял, че Учителят натиска нейния лост, а композицията наближава следващата гара. Отворил уста да го заговори, но Учителят изчезнал.

В първите години от живота на Братството в София имало един спиритист, който много се занимавал с викане на духове, а същевременно бил във връзка и с Учителя. Един ден той му изпратил бележка по някой брат да му се обади. Спиритистът отишъл при Учителя, когато той държал беседа. Човекът пристигнал пред салона, но видял, че на вратата стоят много хора, изправил се и зачакал. След малко отвътре излязъл един брат и му предал, че Учителят го вика. Щом влязъл, Учителят строго го сгълчал: „Ти докога ще се занимаваш с твоя спиритизъм? Духовете си имат друга работа, трябва да ги оставиш на мира!“ Човекът останал изненадан и почнал да се оправдава, а после обещал, че ще престане и няма повече да прави сеанси. Но нали бил свик-

нал, не можал да удържи обещанието си и продължил сеансите с движение на молив върху букви. Една вечер след спиритическия сеанс заспа. В съня си видял, че при него идва Учителят и му казва строго: „Ти нали обеща да не правиш повече сеанси, защо не удържа обещанието си?“ Взел му молива от ръката и го счупил, след което си излязъл. От това мъжът се стреснал, събудил се, спомнил си съня, погледнал и видял, че моливът действително е счупен. Разбрал, че Учителят дошъл по време на съня му, материализирал се и счупил молива, като направил строга забележка. От този момент човекът престанал да прави сеанси.

Цигуларят Петър Камбуров ми разправи: „През 1921-1922 г., когато бях в Търново на колибата, Учителят ме поучи: „Имотът, който имате в Стара Загора, да си стои, не го продавайте!“ Но като останах сам през зимата на 1923 г., ме налегна носталгия, все си мислех за бъдещата комуна и си казах: Каква ще е тая комуна без пари? Реших да пиша на тате да продаде всичкия имот в Стара Загора - лозето, една нива, къщата и двора - и с тези пари да започнем комуната. Ще купим коне, каруци, инструменти и земя. Седнах на масата да пиша писмо на тате. Бях написал само обръщението и преди да почна първата дума, писецът се обърна в ръката ми, като че някой го грабна, вдигна се във въздуха и силно се заби в масата. Аз го извадих и реших да продължа. Но за втори път някаква сила го измъкна от ръката ми, завъртя го във въздуха и отново го забодя в масата. Случи се още веднъж и чак на четвъртия път аз успях да напиша писмото. През пролетта тате продаде всичко, аз отидох и взех парите - 100 000 лева. Купих имот, коне, каруца и започнах работа. Но през 1925 г. комуната се разпадна. Учителят сам я разтури. Нас ни изпрати в Казанлък, а другите се пръснаха на различни места. Чак тогава разбрах грешката си и се сетих за предупреждението с перото.

Една вечер Учителят гостувал на брат в София и останал там до дванайсет часа през нощта. По това време имаше полицейски час, след който никой не можеше свобод-

но да се движи из улиците. Братът, който бил военен, предложил на Учителя да го изпрати до дома му, за да не му се случи никаква неприятност. Но Учителят отвърнал, че няма нужда да го изпращат и си тръгнал сам. Като излязъл на улицата, при Учителя отнякъде дошло едно полицейско куче, завъртяло се около него, като край познат, и тръгнало пред краката му. По пътя кучето обикаляло всеки пост и продължавало с Учителя. Той не се спирал при постовете, а и никой не го питал какъв е, защото мислели, че щом е с полицейско куче, сигурно е някой от началниците, които проверяват. Само му отдавали чест и той отминавал. Като стигнал до „Опълченска“ 66 Учителят влязъл в двора си, а кучето изчезнало в нощта. Когато с братя обсъждахме този случай, виждахме две възможности - случайност това не може да бъде. Първата вероятност е Учителят да е извикал с мисълта си кучето да дойде и да го придружава. А втората - кучето просто да е една мисъл-форма, която Учителят е материализирал, за да бъде видяна от полицаите. Чували бяхме за такъв случай с Леонардо да Винчи, който се е разхождал по улиците на Рим с един лъв. Лъвът е бил материализирана негова мисъл-форма.

От спомените на една сестра: „Учителят беше дошъл в Търново да гостува на г-жа Казакова, моя бивша учителка от гимназията. Тя покани мен и съпруга ми, семейство майор Недялков, семейство д-р Лечеви, семейство Дойнови и някои госпожици да присъстваме на спиритичен сеанс, който господата Бъчваров и Голов ще проведат в нейния дом в присъствието на Учителя. Насядахме всички около една маса в кръг, заловени за ръце и очаквахме да се появи материализиран някой дух. Учителят стоеше настрана. После дойде и той, хванат се между мене и госпожица Милка Досева, но след минута ни пусна, като каза тихо, почти на себе си: „Нищо няма да стане.“ Ние продължихме. Другарката на д-р Лечев се прояви като медиум и ръката ѝ започна да се удря върху масата. Свали всички предмети от нея и започна да пише на един лист: „Баща ти, баща ти!“ Ръката ѝ продължи да удря, без да мо-

же да я спре някой. Тогава Учителят приближи и каза строго: „По-тихо, по-тихо, защото ще заповядам горе да те арестуват!“ Ръката спря веднага. Така и не разбрахме това и се чудехме кого ще арестуват, като никого не видяхме.“

Своите преживелици разказва брат Николай Гръблев: „През 1922-1923 г. като граничен офицер служех в Делиормана. През зимата бях за нещо в София и разпях на Учителя, че Дунавът е замръзнал, защото времето е страшно лъто, и от Румъния и Карпатите в България преминават много вълци, едри като магарета. Тогава Учителят ми предложи: „Ето една възможност да провериш и изпробваш смелостта си. Ще излезеш нощно време в 12 часа без никакво оръжие и ще отидеш там, където знаеш, че има вълци. По такъв начин ще опитах храбростта и вярата си.“ Отговорих: „Учителю, има толкова много вълци, че непременно ще ме изядат!“ Той ми отвърна кротко: „Няма да те изядат. Щом аз те пращам, няма да те изядат, стига да си достатъчно смел, да не се уплашиш, ще минеш сред вълците и нищо няма да ти направят.“ Аз се примирих: „Приемам задачата, която ми дадохте, Учителю.“ Но само като си помислех за нейното изпълнение, сърцето ми почваше лудо да бие. Ето какво се случи после в Делиормана. През една бурна зимна нощ бях при началника ми, който се намираше през няколко села от моя пункт. Реших да се прибера през нощта, за да изпълня задачата на Учителя. Началникът и жена му ме убеждаваха да остана да спя у тях, защото рискувам да ме разкъсат вълците, но аз упорито настоявах на своето, качих се на коня да поема в тъмнината. Началникът ми хвана юздата, за да ме спре и убеди да се върна. Но в един миг, когато той отпусна юздата, аз сритах коня и се понесох по пътя. Около 12 часа през нощта край мен беснееше страшна буря и виелица, а аз наближавах едно междинно село към моя пункт. Знаех, че около него има много вълци. Снежните вихри бяха толкова силни, че вместо за час, бях изминал пътя дотам за няколко часа. Край селото отдалече забелязах глутница от 10-15 вълка, която идваше право срещу мене. Още преди да тръгна, си бях направил

дълга молитва, бях изрекъл всички окултни формули, които знаех, и оттогава всякакъв страх беше изчезнал от сърцето ми. Когато видях тичащите насреща ми вълци, не се уплаших, но конят изцвили и се дръпна назад. Аз го пришпорих да върви напред. В този момент вълците ни наближиха и се нахвърлиха върху коня и мене. Но за почуда, сякаш нещо беше затворило устата им и те само мушкаха с муцуните си коня по корема и по врата. Сkochиха и върху мене, но нищо не можах да ми направят. Конят побягна в галоп и глутницата изостана зад нас. Влязох в селото и там вече се поколебах дали да продължа пътя си по-нататък или да остана да пренощувам в стаята на кметското наместничество. Дръпнах юздите на коня да го отправя към общината, но той упорито извиваше глава към пътя за моя пункт. Тогава го оставих, като си помислих: „Ти си по-умен, ти ме води по-нататък!“ Конят пое пътя към моя пункт и на разсъмване се озовахме в селото живи и здрави. После научих, че през същата нощ по този път се движил на кон един войник със сабя и пушка. Нападнали го вълци и въпреки съпротивата му, го разкъсали. След седмица една нощ трябваше да отида от моя пункт до границата, за да проверя постовете. На излизане от селото, войниците се загрижиха: „Господин капитан, не отивайте, защото около нас има много вълци и ще ви разкъсат.“ Но аз им заповядах: „Приберете се в поста и не мислете за мене!“ Тръгнах пеш през снега. Не бях изминал и стотина крачки и насреща ми се зададе вълча глутница. В този момент изпитах чувството, че се срещам с близки приятели и сякаш ми се искаше да се хвърля и да ги разцелувам. Минах невредим през глутницата, без да се обърне дори един вълк да ме погледне. Стигнах благополучно до границата. Имах и други подобни срещи с вълци, но тези са достатъчни, за да покажат как работи Божественото чрез Учителя.“

Учителят предложил една нива на Братството да се засее с жито. За тази цел той поканил брат от провинцията да я изоре и да посее. Братът дошъл и Учителят му заръчал: „Ето ти един чувал с жито, изори нивата и я посеи.“ Братът

изорал и започнал да сее, но по едно време видял, че житото се привършва, била останала още само половин крина, а имало доста незасято място. Учителят седял в средата на нивата и съсредоточено гледал на изток. Братът отишъл при него и му казал, че житото свършва и няма да стигне. Учителят сякаш не го чул и продължавал да стои така концентрирано. Братът повторил казаното, но Учителят не му обърнал внимание. На брата му станало неловко повече да настоява и си помислил: „Ще сея докъдето стигне.“ Продължил, но за голямо негово учудване житото в крината не намалявало и не се свършвало. Стигнало му за цялата нива. Той бил опитен земеделец и само като погледнел житото, знаел за колко земя ще стигне то. Невъзможно било при този случай да се излъже. Братът бил убеден, че в състояние на концентрация Учителят е умножил количеството на житото.

Една сестра често преживяваше случилото се с нея: „Баща ми беше в Турция, в Мала Азия, в една болница. Учителят знаеше, че е тежко болен. Една вечер дойде брат и ми предаде: „Учителят те вика.“ Веднага изтичах при него и още от вратата попитах: „Учителю, да не е станало нещо с баща ми?“ „Ще провериш“ - ми отвърна той спокойно. Аз отново: „Учителю, кажете ми какво е станало с баща ми, да няма писмо?“ Той повтори: „Ще провериш.“ И както седях срещу него на стола, видях над Учителя едно болнично легло и на него баща ми, който леко обърна главата си към мене, погледна ме и като че се поусмихна. Аз извиках: „Жив е, жив е!“ „Кой е жив?“ - ме попита Учителят. „Баща ми е жив!“ Учителят ме погледна: „Казах ти - ще провериш.“ Баща ми оздравя и живя дълги години след това.

Брат Н.Д. се връщал на Изгрева от града, минал през двора и се отбил в големия салон. Отнякъде се появил Учителят, весел и тържествен, приближил към него и с вдигнат пръст, в знак на внимание, му казал: „Ти знаеш ли, че днес е най-великият ден?!“ После Учителят се обърнал и излязъл. Учуден, братът започнал да мисли в какво може да

бъде величието на този ден. Питал се какво ли е станало в света, дали не е подписан мир или нещо друго се е случило? Било на 16 април 1942 година. Отишъл да търси вестници, но в тях нищо не открил. Дълго време след това, може би след 15 години, му попаднала една книга за атомната енергия. Като я чел, направило му впечатление, че на 16 април 1942 г. някакъв американски професор, който работел върху откриването на атомната енергия, получил първата верижна реакция, с което се доказвало, че може да се използва енергията на атома. Тогава братът си припомнил онзи случай и си казал: „Ето защо Учителят тогава ми рече, че днес е най-великият ден!“

С група братя и сестри Учителят бил на гости у една сестра на Изгрева. Както разговаряли и си пиел чая из един път Учителят, без да пуска чашата от ръката си, затворил очи за минута-две, сякаш заспал. След като ги отворил, рекъл: „Показах пътя на един заблуден кораб в океана.“

В Казанлък Учителят бил на гости у д-р Дуков. Домакинът предложил да отидат с файтон от града до Рилския манастир. Учителят се съгласил. Пътували дълго, но спокойно. Когато наближили манастира, на някакво много опасно място конете изведнъж спрели и се надигнали на задните си крака. Направили го няколко пъти и не искали да тръгнат. Доктор Дуков и жена му се изплашили, слезли от файтона и избягали настрана. Учителят обаче останал на седалката. Всички му викали да бяга, но той не слязъл. След малко конете се успокоили, пътниците се качили на файтона, потеглили и започнали да разпитват Учителя какво се е случило. Той им обяснил: „Свети Иван Рилски дойде да ме посрещне и конете като го видяха от радост започнаха да скачат.“

ПРОРИЦАТЕЛ

И в какво седи силата на едно предсказание? Според мене силата на пророчеството седи във верността на фактите. Аз наричам вярно предсказание това, което внася светлина в човешкия ум. Всяко нещо, което внася светлина, е вярно.

УЧИТЕЛЯТ

Родната сестра на Учителя била десетина години по-голяма от него. Когато станала на 18 години баща ѝ я сгодил за един богатски син, когото тя не обичала. Имала си друг избраник, но бащата казал, че ще бъде неговата дума. Вкъщи дошли годежарите и в една стая разговаряли с дядо поп и с момата. По едно време на нея съвсем ѝ домъчняло и отишла в другата стая, където си учел уроците малкият ѝ брат - Учителят. Тя се хвърлила на кревата и започнала да плаче. Той я запитал за какво се тревожи. Сестра му нищо не отговорила, понеже смятала, че е дете и не разбира тези неща. Тя трябвало да се върне при годежарите, избърсала лицето си и излязла, за да премине в другата стая през коридорчето. В него по гредите били закачени сплитове от царевича и когато минавала, един от тях се разкъсал и паднал зад гърба ѝ. Тя започнала да събира разпръснатите кочани, а в това време Учителят се показал на вратата и продумал: „Како, не се безпокой. Както се разпиляха тези царевичи, така и твоята работа ще се разпръсне.“ Тя не обърнала внимание на думите му, но си помислила: „Откъде знае той какво става с мене и че щяло да се разтури?“ Но още на

следния ден от Румъния пристигнал този, когото обичала, и тя избягала с него. Така годежът се развалил и думите на Учителя се сбъднали.

Още малко дете, в село Николаевка Учителят предсказвал какво ще е времето. Когато пред вършитба селяните се питали дали ще е добро, мнозина казвали „Поповото дете рече...“ Случвало се винаги така, както предсказвал Петърчо.

Когато беше най-голямата кампания във вестниците срещу Учителя и Братството, директорът на Обществена безопасност лично отишъл при него на „Опълченска“ 66 и с най-строг тон му заповядал да прекрати всякакви беседи и приеми, защото това се таксувало като заблуждение на обществото. Учителят го слушал спокойно в продължение на цял час. На тръгване директорът отново най-строго му поръчал да прекрати всякаква дейност. Учителят кротко го изгледал, усмихнал се и продумал: „Скоро ще имаш възможност да провериш, че и ти си от нашите.“ Директорът много се ядосал, отново му припомнил заповедта си и си отишъл. Скоро след това обаче този директор бил обвинен във всевъзможни престъпления и бил осъден на смърт. Впоследствие смъртното наказание било заменено с доживотен затвор. В затвора той се запознал подробно с беседите на Учителя и приел неговото учение. След седем и половина години го помилвали и освободили, а после станал редовен ученик на Учителя.

По време на един разговор между Учителя и един брат, по средата на думите си той му казал без всякаква връзка: „Борис ще покаже как ученикът трябва да държи изпита си.“ После Учителят продължил разговора, който водел. По-късно братът ни спомена: „Аз тогава не разбрах думите на Учителя, но когато изправиха Борис пред съда и чух неговите отговори в защита на Братството, аз разбрах, че Учителят още тогава е видял всичко и с кратките думи беше изразил каквото имаше да стане.“

Спомня си брат Д. С.: „Бяхме на Бивака на Витоша с Учителя и той предложи да направим нещо като лотария - всеки да си изтегли едно билетче, по което Учителят ще разкаже за живота му и неговото бъдеще. Аз подадох моето листче на Учителя и той ми каза: „Дръж музиката, не я оставяй.“ Зачудих се защо Учителят ми говори така. По това време бях директор на едно голямо предприятие и печелех добри пари. Но така се случи по-късно, че трябваше да напусна предприятието и да се препитавам с музика. Чак тогава разбрах думите на Учителя „Дръж музиката!“ При тази „игра“, когато една сестра подаде билетчето си на Учителя, той ѝ посочил: „В живота си ще разчиташ на себе си.“ Тя се изненадала, защото имала мъж, който се грижел за нея. Но след време мъжът ѝ умрял и тя останала сама. Тогава разбрала думите на Учителя.

Още като ученик в гимназията Е. Н. минавал веднъж покрай оградата на Изгрева и видял Учителя с ножица в ръка да обрязва дръвчетата. От двора Учителят го попитал закачливо: „Знаеш ли да кастриш и да режеш дръвчета с ножици?“ Е. Н. тогава не го познавал, но му отговорил: „Нищо не разбирам от тази работа.“ Тогава Учителят му казал: „Ти ще станеш добър градинар, много хубаво ще кастриш.“ Момчето нищо не проумяло от тези думи, а само се усмихнало. След години, когато започнал да се занимава с литература и с художествена критика, разбрал за какво се отнася предсказанието на Майстора - така наричал той Учителя.

Брат Д. С. разправя, че като отишъл в Париж да търси работа, бил в една руска музикална група. Дълго време никой не ги ангажирал и той започнал да се отчайва. Написал на жена си да попита Учителя дали да се върне в България. Учителят заръчал да му отговорят да стои там, защото един човек ще му подаде ръка и работата ще се нареди. Брат Д. С. послушал съвета и скоро след това бил ангажиран заедно с цялата група да свири в един курорт, където плащали добре. Това станало след като братът

случайно се запознал с един човек от този курорт, който му помогнал и уредил работата им.

Учителят бил на гости в едно село, у един наш приятел. Братът го помолил да му предскаже нещо. Тогава Учителят му казал: „Догодина на днешната дата да не излизаш от къщи! Ако излезеш, ще ти се случи някакво зло.“ След година на този ден завалял силен дъжд и къщата на брата прокапала. Той трябвало да се качи на покрива да поправи каквото може, горе се подхлъзнал, паднал и си счупил крака. Тогава си спомнил предупреждението на Учителя.

Станало някога с Верка Куртева, дъщерята на брат Г. Куртев: „На четиригодишна възраст съм се разболяла много тежко. Майка ми била приготвила дрешките за заминаването ми. По това време Учителят пристигнал в Айтос и понеже у нас имало болен човек, завели го на квартира при сестра Габровска, която живееше наблизо. Баща ми се срещнал с Учителя, но не му казал, че съм толкова болна. По едно време Учителят го запитал как е детето. Баща ми отговорил: „Детето е много болно, но сме го предоставили в ръцете на Бога, да бъде волята Божия!“ Тогава Учителят му рекъл: „Сега като си отидеш детето ще бъде на прозореца, ще ти почука по стъклото и още от пътната врата ще ти каже: „Татко, жива съм, здрава съм, бодра съм!“ Като чул това, баща ми веднага излязъл и се затичал към къщи. Наистина аз съм била на прозореца, почуквала съм по стъклото и съм викала: „Татко, жива съм, здрава съм, бодра съм.“ Баща ми се върнал веднага при Учителя и потвърдил, че всичко е станало по предричането.

Сестра Мария М. разказва, че нейната баба имала шест деца, едно от които била майката на Мария. Разболяла се една от големите дъщери на баба ѝ и след като д-р Миркович не успял да я излекува им предложил: „Аз имам един приятел в София, трябва да извикам него, той ще я излекува непременно.“ Думата била за Учителя. Извикали го и той пристигнал. Наредил в стаята да останат само той,

болната и майка ѝ. Майката по-късно разправяла, че Учителят правил различни движения над болната и тя се почувствала по-добре, а след десетина дни била съвсем здрава. Нататък живяла още 45 години. След сеанса на лекуването бабата на Мария повикала другите си дъщери да се запознаят с Учителя, в чието лице тя видяла един свят човек. Всички целунали ръка, а майката на Мария - една от сестрите - само се ръкувала и си казала името, както официално се запознават хората. Тя била светски настроена жена. Учителят я изгледал няколко пъти и ѝ казал: „След две години твоето положение, твоят живот ще се измени коренно.“ След две години умрял мъжът ѝ и тя изпаднала в меланхолия, която продължила много дълго. Оттогава животът ѝ се променил, почнала да се интересува от учението и станала последователка на Учителя.

Брат бил в София по работа и отишъл при Учителя да го види, преди да си замине за провинцията. Срецнали се малко време преди влакът на брата да тръгне, затова, разговаряйки с Учителя, той често поглеждал часовника си. Учителят го успокоил: „Не бързай, има време.“ Но братът виждал, че няма минутка повече, иначе ще изпусне влака. Учителят повторил: „Не бързай, има време.“ Братът се забавил около два часа и вече знаел, че е изтървал влака. Но въпреки това след сбогуването с Учителя отишъл на гарата. Като пристигнал на перона, видял, че влакът му се готвел да отпътува. Той бил последният човек, който се качил. Имало някакво закъснение.

Сестра Иларионова разказва за една екскурзия на братята и Учителя от Търново до Преображенския манастир: „На една полянка близо до манастира мъжът ми Костадин искаше да се отдели с децата по пътечка, която съкращавала пътя. Учителят твърде категорично го посъветва да не прави това, а на мене направо заповяда: „Еленке, ти върви с нас!“ Но Костадин и децата се засмяха и весело поеха по пътеката, а ние - по пътя, по който ни водеше Учителят. Стигнахме манастира преди Костадин,

чакахме ги доста време, но не идваха. Родителите на децата доста се обезпокоиха, защото калугерите ни казаха, че тези кратки пътища за манастира са доста опасни - до пътеките имало дълбоки пропасти. Тогава всички гости на манастира излязохме да ги търсим, но на нашите викове никой не отговаряше. На едно място под скалите намерихме захвърлени провизиите, които носеха. Тогава Учителят взе със себе си двама от братята, отдалечиха се от нас и приближиха една скала. Учителят посочи някъде далече надолу: „Те са там!“ Един от калугерите, добър катерач, тръгна към посоченото място, заедно с няколко ученика от Софийска гимназия, които също бяха дошли на екскурзия до манастира. Намерили ги в ниското, скупчени неподвижно до скалите - били попаднали на такова място, от което не открили изход. След като се върнахме благополучно в манастира, сетихме се за предупреждението на Учителя и за погледа му в това, което ще стане. В края на екскурзията сестра Недялкова искаше да се върне със семейството си с един файтон, но Учителят не им позволи, защото щяло да им се случи нещастие. Файтона наеха други хора, но още на излизане от манастира конете се устремиха към една пропаст, отделена от пътя с тел. Хората изпопадаха от файтона, а единият кон се нарани доста тежко в тела. Тогава Учителят ни разкри: „Още като излязохте от Търново, ви преследваше един дух, който искаше кръв. От горе го ограничиха с кръвта на коня, иначе всички щяха да паднат в пропастта.“

Една година братя и сестри тръгвали да слизат от Рила, но времето било много лошо - облачно и мрачно. Готвело се да вали. Те се сбогували с Учителя, без да изразят пред него тревогата си за лошото време. Но той ги успокоил: „Не се плашете за времето. Нито една капка няма да падне върху вас. Като се качите в автобуса, чак тогава ще завали поройният дъжд.“ И действително те слезли благополучно до автобуса и тъкмо се качили в него, завалял проливен дъжд.

И отново в планината - този път до Мусала -

Братството било на неколкодневна екскурзия. Устроили бивак при езерото до хижата. Един ден Учителят предупредил: „Днес никой да не излиза от бивака!“ Но трима от учениците - един брат и две сестри - не послушали, незабелязано се измъкнали от лагера и потеглили към Мусала, а оттам слезли чак до Маричините езера. Като стигнали до езерата, времето било много хубаво, слънчево и тихо. След малко започнали да се появяват черни облаци, които бързо се съгъстили, цялото небе станало тъмно и мрачно. След малко се изсипал град големината на яйце, който се изливал като из ръкав. Изпочукал главите на тримата приятели. Те успели с голяма мъка да се изкачат на Мусала и оттам да слязат на бивака, мокри като кокошки и гузни. Учителят през целия ден питал за тях.

Брат Георги Попов, бивш учител от с. Горска поляна, Елховско, ми предаде една история: „На събор в Търново Учителят държал беседа в читалището. Присъствали братя, сестри, граждани и свещеници от града. След беседата един от поповете станал и се обърнал към присъстващите: „Днес в два часа следобед тук в салона ще има публичен диспут между архимандрит едн-кой си и г-н Дънов.“ След него Учителят рекъл: „Днес в два часа тук няма да има никакъв диспут, защото, който излезе от салона няма да може да влезе, а който остане тук, няма да може да излезе!“ После слязъл от трибуната и напуснал салона, а след него всички братя и сестри. Братята били на палатки край лозята на Търново. Времето било чудно хубаво - горещо, ясно, без нито едно облаче на небето, както е обикновено в средата на август. Учителят наредил да стегнат и окопаят палатките, защото щял да вали дъжд. Братята погледнали безоблачното небе, зачудили се, но макар и формално, постегнали палатките. Към един следобед на хоризонта се появили малки бели облачета. Те нараствали, после потъмнели и покрили цялото небе. Изсипал се такъв проливен дъжд, че улиците на Търново се превърнали в реки. Това продължило докъм четири часа следобед. Разбира се, никакъв диспут не се състоял и пророкуването на Учителя излязло точно.

За преживяванията си разказва брат Г. Тодев от Варна: „Идвах си в отпуск от войската. Бяхме на Македонския фронт и пътят ми минаваше през Ниш за София. През цялото време усещах, че ще се случи нещо лошо. В Ниш спряхме за малко, другарите ми оставиха раниците си да ги пазя и отидоха в града. Но аз бях много изморен и съм заспал. Дошло едно куче и отмъкнало раниците. Хората се върнаха, а багажът им го няма. Качих се на влака, но по невнимание си счупих часовника. Пристигнах в София, отидох при Учителя и му разказах за своите преживелици по пътя и за неосъзнатите си страхове. Попитах го: „Учителю, какво ще се случи с мене?“ Той застана сериозен, погледна косо нагоре, по едно време трепна и аз си помислих: „С мене е свършено!“ Учителят ме попита: „Бил ли си в сражение на една полянка, оградена с букова гора, където много хора падат в някаква битка? Минал ли си такова сражение?“ Аз отвърнах: „Когато нашите войски настъпваха през Сърбия, полкът мина през Лясковец и се сражавахме в ръкопашен бой. Там паднаха много наши българи. Цели коли с убити и ранени минаха през тази поляна и аз ги видях, но в самото сражение на участвах.“ Учителят ми рече: „Ще идеш и ще се върнеш.“ И повтори: „Ще идеш и ще се върнеш.“ Каза ми го и трети път. Успокоен аз заминах за фронта. След месец стана пробив на Добро поле. На една полянка, обградена с букова гора, се бихме и нас ни плениха. Един сродник беше много уплашен и трепереше, но аз вярвах на Учителя и успокоих войника: „Не се безпокой, няма нищо да ни се случи!“ Войниците, които ни плениха, бяха много озлобени, но техните началници проявиха човечност и в края на краищата ние оцеляхме. При срещата ни в София Учителят беше видял бъдещата битка и благополучния изход за мене и другарите ми.“

Около седемдесет души присъстваха на събора през 1912 година. Там бил и брат Б. Боев. Съборът продължил три дни и когато на тръгване всеки си вземал сбогом с Учителя, той заръчвал: „Като си отидете вкъщи, първата ви работа е да си закупите дърва и брашно!“ Не спирал да

повтаря това и братята учудено питали: „Защо, Учителю, война ли ще има?“ Учителят им казвал: „Война ще има. Всички ще отидете и всички ще се върнете.“ След един месец била обявена войната, а никой до този момент не беше очаквал такова събитие. Само Учителят ги предупредил навреме. Всички братя от събора, които участвали във войната, се завърнали живи и здрави. На тръгване Учителят им препоръчвал да носят със себе си преписана „Добрата молитва“ и 91 псалом“.

На същия събор Учителят показал на няколко по-стари братя и сестри една рисунка и обяснил, че отгоре са му посочени събитията, които има да станат. Бил изобразен един малък огън - войната през 1913 г., до него по-голям - Европейската, а по-нататък - буен огън - Втората световна война. Отгоре слънцето пръскало лъчи над всичко - това показвало идването на Христа. Учителят ги убеждавал: „Следете и ще видите, ще се уверите, че това ще се сбъдне.“ После добавил: „Ще стане силен трус. Цяла Франция ще потъне, част от Русия и Турция и част от Германия.“

Брат Христо бил получил мобилизационно за война и почнал да се приготвява. А Учителят го окуражил: „Не се безпокой, сега война няма да има. Войната ще стане в 1913 г. и българите ще победят. Ако следват Божиите пътища, ще им дадат Енос-Мидия до Солун. Ако вървят по своя ум, ще минат големи изпитания. Те трябва да приложат закона на Любовта и правдата, да се обединят балканските държави и славянството. Това е Божият план. Иначе поотделно ще ги бият и пак ще се обединят.“

Сестра Елена си спомня времето на Първата световна война: „Когато румънците навлизаха в България, Драган Попов дойде у нас изплашен: „Учителю, румънците са влезли в Ловеч и нощес може би ще бъдат в Търново. Да изпратим Здравка и Еленка в Беброво.“ Учителят спокойно му казал: „Няма защо да ги пращаме в Беброво. Нито един румънски крак няма да стъпи тук. Отгоре не им е позволено. Те всички ще си отидат и за това навлизане ще платят скъпо.“

Действително румънските войници не дойдоха в Търново, а след няколко дни напуснаха България.“

Преди да стане голямото земетресение в Търново, при Учителя оттам дошла една сестра и му каза, че иска да остане няколко дни в София. Още с посрещането Учителят настоял: „Ти веднага трябва да се върнеш, да си отидеш в Търново.“ Тя го молела да остане, но Учителят бил категоричен. Послушала го и отпътувала. Още с пристигането ѝ в Търново станало земетресението, а като си отишла у дома намерила едно писмо от Учителя, изпратено още преди тя да отиде в София. В него прочела подробно описание на земетресението, коя част от града ще засегне най-силно, колко жертви ще има. Тогава разбрала защо Учителят я отпратил веднага да се върне.

Сестра Елена Иларионова била на гости на снаха си в София: „Поканена бях от сестра Гумнерова на вечеря и да ношувам у тях. Тогава Учителят живееше в нейния дом. Той беше на вечерята, имаше и още двајсетина души. Стана дума, че някой ще си тръгва за провинцията и аз също се одумах, че ще си вървя. А всъщност, никак не ми се искаше да се прибирам. Тогава Учителят ми каза: „Да, ти трябва да си отидеш! Защо стоиш в София, пушекът на каменните възлища ли ти харесва или що? Още утре да си заминеш!“ Аз му обясних, че стоя в София за по-лесна връзка с мъжа ми и брат ми, които бяха на фронта. „Ти ли ще ги пазиш? Аз бдя над тях и Костадин ще се върне невредим, косъм от главата му няма да падне. Още какво искаш?“ Тогава помолих Учителя да запази и брат ми, който беше на опасно място на фронта. Учителят помисли и каза: „Да, брат ти Асен има малко карма.“ Аз възкликнах: „Учителю, искам го да се върне!“ Учителят рече: „Добре, но брат ти ще се върне ранен в ръката.“ Наистина брат ми Иван дойде в Търново на лечение с други ранени войници, преди да свърши войната. Прострелян бе в ръката при Одрин. После Учителят продължи: „Одрин ще падне и ти трябва да си в Търново, там ще посрещнеш падането му.“ Тогава той сам ме заведе при

снаха ми, като ѝ съобщи, че още сутринта трябва да си замина. На нея ѝ стана мъчно, но Учителят я убеди, че се налага да си отида. На другия ден вече бях в Търново, а след още няколко дни получих писмо от Учителя, в което той беше поставил една задача. Питаше дали аз ще успея да я реша? Предложих задачата на много приятели, но нито един не се сети как да я разчете. После разбрахме, че в това писмо Учителят чрез загатката ни е обяснил в кой ден, час и година ще стане земетресението, колко време ще траят трусове и с каква сила ще бъдат.

След 9.IX. един брат бил мобилизиран като офицер и отишъл на фронта някъде към Бяла Паланка. По едно време войскови части се разбунтували и застрашавали с метеж. Тогава братът, който бил подполковник, помолил командира на дивизията да го освободят от първата линия, защото едната му ръка била нещо повредена. Командирът му отговорил, че не може да направи нищо, но ще му даде отпуск да отиде в София, в Главната квартира. Братът пристигнал в София и преди да отиде в Главната квартира на армията и във Военното министерство се отбил при Учителя. През целия ден Учителят бил в долната си стая и не приемал никого, даже не излязъл за обед. Една сестра посрещнала брата-подполковник и му казала, че днес Учителят не приема никого, но въпреки това му съобщила и той поканил брата да влезе. Разпитал го за положението на фронта и после се заинтересувал защо е дошъл в София. Братът разказал, че иска да отиде във Военното министерство и да помоли да го уволнят или поне да го изтеглят от първата линия. Учителят му рекъл: „Няма да ходиш в министерството! Ще се върнеш на фронта, там има да изпълняваш една важна задача.“ Братът се зачудил, но щом Учителят бил наредил, изпълнил заръката. Върнал се на фронта, а там броженето между войниците продължавало и заплашвало да се превърне в бунт. Началството му го попитало какво е направил в София и той отговорил, че се е отказал от своята молба и остава на поста си. По едно време се обадили по телефона от София от Главната квартира на армията и му възложили да се справи

с бунта на войниците. Той приел задачата, но поискал да бъде освободен да действа както намери за добре. Същата вечер излязъл сред разбунтуваните войници с няколко души охрана и започнал да ги убеждава да прекратят метежа, защото това ще значи разгром на фронта. Докато говорел, оттук-оттам се провиквали гласове: „Не го слушайте този предател! Теглете му куршума, забийте му ножа!“ Успял да убеди войниците да прекратят бунта, като им обещал да изпълни всички техни искания, а те били свързани с продоволствието. Предложил им да изберат делегация, която да иде в София, в Главната квартира и там ще им потвърдят неговите обещания. Така метежът бил прекратен. Чак когато конфликтът утихнал, братът си спомнил думите на Учителя.

СМЪРТТА

Аз в живота си два пъти имам нещо, за което съжалявам, че съм го казвал. Първото беше на един мой приятел - д-р Миркович. Той искаше да знае кога ще умре. Определих му деня и годината. Като му казах, като че ли го попарих с вряла вода. И умря точно когато му казах, замина за другия свят. Другият случай беше на 1914 година. Един ден беше дошла една млада дама и хлопна. Казва: „Нещо много сериозно искам да Ви питам.“ Казвам ѝ: „Нямам никакво време сега.“ Като нямам време, аз зная, че ще ме пита нещо, дето нито в нейната работа влиза, нито в мойта. Тя обаче настоява: „Моля пет минути само да отделите, защото туй нещо решава съдбата ми!“ Щом е за съдбата ѝ, приех я. Тя ме пита: „Кажете ми, ще бъда ли щастлива?“ Гледах, гледах, казвам: „Ти има да живееш още само две години. Има една много малка възможност да останеш на Земята. Случва се на 10 000 веднъж, може да ти се случи. Вземи Евангелието да четеш. След две години ще отидеш на другия свят, определено е. Ще похлопа ангелът. А ако те оставят, ела да ми кажеш.“ И досега тя не е дошла. Казвам: що ми трябваше да ѝ кажа, че след две години ще замине? Можеше да ѝ кажа, че нищо не зная. На д-р Миркович казах: по-добре е човек да не знае, то е най-хубаво. Невежеството в такива случаи е за предпочитане пред знанието. Да знаеш кога ще те обесят, да знаеш кога ще се удавиш, да знаеш кога ще си пукнеш главата, да знаеш кога жена ти ще умре, или кога децата ти ще умрат - това е

едната страна на нещата. Но има и друго нещо, което е по-важното: да знаеш защо именно става това.

УЧИТЕЛЯТ

Сестра Е. А. е била впечатлена от едно обяснение на Учителя. „Живеех в София при втората си майка, където имах отделна стая. По това време изпаднах в едно тягостно душевно напрежение, изпитвах някаква мъка и често плачех без причина. Когато веднъж бях при Учителя, без да съм му казвала за своето състояние, той ме запита: „Ти знаеш ли защо плачеш?“ Аз му отговорих, че чувствам тъга и от време на време плача, без да зная защо. Тогава Учителят ми разкри причината: „Чрез тебе плаче една мома, която е живяла преди време в твоята стая, а вече си е отишла от този свят.“ След разговора аз попитах втората си майка кой е живял в стаята ми. Тя ми разказа, че действително в стаята е живяла нейната зълва от първия ѝ мъж, младо момиче, което умряло на моето легло.“

Една селянка чувала някакви гласове да ѝ говорят и поповете ѝ казвали, че това е дяволът. Лекарите пък преценявали, че е луда. Тя научила за Учителя и отишла при него. Той попитал за какво е дошла и тя отговорила: „Ти знаеш.“ Учителят си затворил очите за миг, после отново погледнал и казал: „Ти нямаш мъж, нали?“ Тя отвърнала, че през 1916 г. по време на войната са го убили. Учителят ѝ рекъл: „Той много те обичаше, нали?“ Тя потвърдила: „Много, много ме обичаше!“ Учителят я запитал: „А ти обичаше ли го?“ Тя се смутила от въпроса и казала, че не може да отговори на глас. Учителят ѝ обяснил: „Когато беше при тебе мъжът ти пееше, защото много те обичаше. И сега, именно той е в тебе и пак ти пее.“ Лицето на жената просветнало и тя възкликнала: „Нима е той!“ Аз мислех, че е някакъв дявол и толкова години ходих по манастири - изхарчих всичко, каквото имах, за да се освободя от него.“ Учителят повторил: „Не е никакъв дявол, а е твойт мъж, който и сега те обича много и пее в тебе, както едно време ти е пял.“ След

тези думи жената се успокоила окончателно. До срещата с Учителя тя била яснослушаша, без да разбира какво става с нея.

Една година Учителят отишъл с група приятели в Батак и влезли в черквата, където е станало баташкото клане. Братята разглеждали черквата, а Учителят се отделил настрана и започнал да извършва някакви движения. Братята го попитали какво прави, а той им пояснил: „Душите на убитите са още тук и мислят, че турците ги обсаждат. Страхуват се, че ще ги избият. С тези движения, които направих, аз ги освободих от илюзията и им дадох възможност да си вървят по пътя на развитието.“

„Учителят се занимаваше с нещо, повика ме и ме попита: „Сестро, имаш ли някой роднина Иван?“ Казах, че брат ми е Иван, споменах и други с това име в рода ни. Той рече: „Бащата на майка ти как се казваше?“ „Иван - отговорих аз, - но той си е заминал, още когато майка ми е била дете и аз никога не съм се сещала за него. Защо ме питате, Учителю?“ „Защото иска разрешение да те види. Ти си му светнала, на духовете не им е позволено всякога и всичко да виждат.“ Това научих чрез сестра М. О.

Тежко болна била една сестра. Изгубила съзнание и изглеждала като мъртва. Съпругът ѝ - също наш брат - в тревога отишъл при Учителя и му съобщил, че жена му си заминала. Учителят станал сериозен, замислил се дълбоко и отправил поглед в пространството. Постоял така известно време, после се обърнал към брата и му казал: „Иди си, сестрата ще се оправи.“ Като се върнал у дома, братът действително намерил жена си в съзнание. Още тогава тя изглеждала по-добре, а след няколко дни окончателно оздравяла. Братът отишъл при Учителя и му разказал, че жена му се е оправила. Учителят попитал: „Как е настроението ѝ, има ли разлика в него преди и след боледуването?“ Братът отбелязал, че има промяна - сега е по-тъжна и замислена. Учителят не му дал обяснение за тази промяна, но после в разговор с други братя пояснил следното: „Кога-

то братът ми съобщи, че сестрата е мъртва, аз пребродих със съзнанието си страната и намерих една стара жена, която заминаваше в същото време със сестрата. Видях, че астралното тяло на старицата беше здраво и запазено, докато астралното тяло на сестрата беше изгоряло и повредено, вследствие на тежки преживявания. Взех астралното тяло на заминаващата стара жена, свързах го с душата на младата и го поселих отново в тялото на сестрата. Само по такъв начин сестрата можеше да остане жива. А песимистичното ѝ настроение сега се дължи на това чуждо астрално тяло.“

Сестрата на Учителя била болна и изпратила дъщеря си Люба Чакалова да отиде при него да иска помощ. Люба молила Учителя сам да дойде при болната, но той ѝ рекъл: „Поздрави я и ѝ предай, че ще ѝ мине.“ Дъщерята се върнала у дома и се учудила, като намерила майка си съвършено здрава. След време майката отново се разболяла и пак пратила да търсят Учителя, но не го открили. Намерили го чак след няколко дни, когато сестра му вече си била заминала от този свят. Той казал: „Тя искаше да се спаси и този път, но вече беше време да си замине.“

Ето и разказа за последния спиритичен сеанс на д-р Миркович. Събрали се той, Пеню Киров и Тодор Стоименов на сеанс да викат духове. След сеанса се заговорили по различни въпроси. Неочаквано при тях пристигнал Учителят. По време на разговора д-р Миркович го запитал: „Учителю, много работи сте ни казвали и всички са се сбъдвали. Едно нещо обаче съм имал желание да Ви питам, но не съм се решавал. Сега ще Ви го кажа. Искам да зная кога точно ще умра.“ Учителят го запитал: „Няма ли да се уплашиш, ако узнаеш?“ Той отговорил: „В никакъв случай няма да се уплаша.“ Тогава Учителят му казал: „Щом е така - пригответи се, след три дни ще си отидеш.“ Тримата останали като гръмнати. След това обаче Пеню Киров се обърнал към Миркович и го помолил: „Докторе, ти така и така си отиваш скоро, остави ми за спомен поне златния си часовник.“ Миркович извадил часовника си, погледнал го от двете

страни и му го подал. И Стоименов му предложил: „Докторе, ако искаш остави на мене пък пръстена си за спомен.“ Миркович измъкнал пръстена си и го дал на Стоименов. И наистина точно след три дни доктор Миркович си заминал, както предрекъл Учителят. Случая ми разправи дядо Благо, който беше близък с Тодор Стоименов.

Като научил, че Учителят предсказал кога ще си замине д-р Миркович, брат Захариев помолил и него да предупреди когато наближи времето за смъртта му. Но Учителят му отказал. След време при някакви обстоятелства Захариев загубил зрението си и около 30 години бил сляп. Когато през 1944 г. Учителят си замина, брат Захариев си помислил, че сега вече няма кой да му каже кога ще дойде времето за смъртта му. Няколко години след заминаването на Учителя през един септемврийски ден брат Захариев го видял пред себе си и чул, че той му казва: „Ти нали искаше да знаеш, когато наближи времето за твоето заминаване за другия свят. Ето, времето е дошло, пригответи се.“ Братът поканил приятели на обяд и им съобщил, че вече ще напуска Земята, че Учителят се явил и го предупредил. Учителят му казал и това, че оставя при него брат Голов и брат Пеню Киров, които ще го преведат през тъмната зона. На обедата брат Захариев пожелал да замине в началото на октомври, та неговите близки да вземат цялата му пенсия за тримесечие, както тогава изплащали. Това желание на брата било изпълнено и той си заминал в началото на октомври.

ВЕЧНОСТТА

Ние трябва да се откажем от временните лъжи. Казваме ще живеем. Отсега трябва да знаете - ще живеете или ще умрете. Аз ви казвам един начин да узнаете това: ако любите, ще живеете, ако обичате, ще живеете; ако не любите, ще умрете. Макар че живеете, ще умрете. Сега вие искате да ви се доказва. Посетете гробищата и прочетете тия надписи, които съществуват. Какви оплаквания! Но има ли нужда да се плаче за един паишул, че пеперудата е изскочила? Пеперудата е изскочила, аз я виждам - ходи като царица. А вие казвате: „Горкия паишул!“ Не се самозаблуждавайте с паишулите, които хората носят! Радвайте се на ония пеперуди, които са излезли от паишула!

УЧИТЕЛЯТ

Следващите думи са на сестра Е-ва: „На 26.XII.1944г. сънувах, че Учителят е дошъл у дома с много братя, но непознати. Братята се качиха на тавана в моята стая, а той влезе в стаята долу. Чух да се свири и пее тъй хубаво, вълшебно, че музиката унесе душата ми във висините. Искях да разбера текста, но останах учудена, като чувах да се повтаря само: „Тъга, тъга, тъга...“ След няколко дни научих, че Учителят си заминал от нашия свят. Той се помина на 27.XII.1944 година.“

Когато погребваха тялото на Учителя над ковчега бяха наслагали дебели дъски, за да не пада пръстта. След като насипаха земята върху дъските, братята и сестрите

постепенно се разотидоха. Накрая останали само няколко души, между които били Славка и Георги Кайракови. Двамата разправиха: „По едно време от гроба чухме трясък от дъски, които се чупят, и пръстта започна да пропада. Дъските бяха толкова дебели талпи, че не биха могли да се строшат под тежестта на пръстта. По-късно обсъдихме и решихме, че в този момент Учителят е дематериализирал тялото си и силата, която се е получила от това, е произвела звука.“ Братята и сестрите отишли към салона, където в разговор брат Боев им казал, че Учителят не е, в гроба, а е дематериализирал тялото си. Друга една сестра ми разказваше, че още когато тялото било в салона, тя видяла Учителя изправен на катедрата.

Един служител от пощите, който работел по предаването и приемането на телеграми между София и Москва, ми разказа: „Направи ми впечатление следният факт: от известно време, следствие на бури в Украйна, връзката между София и Москва беше прекъсната и се натрупаха много непредадени телеграми. В един момент неочаквано се обадиха от Москва, че връзката е възстановена и можем да предаваме. Аз посегнах към купа от телеграми и взех първата, която беше най-отгоре. Прочетох адреса и видях, че е до Георги Димитров в Москва. Телеграмата имаше следното съдържание: „Другарю Димитров, вероятно си спомняте името Петър Дънов, който Ви направи услуга, като Ви спаси от полицията, като Ви преоблече и пусна да минете през неговата стая. Той сега е починал. Молим Ви да разрешите да бъде погребан на Изгрева, където живееше.“ Отдолу прочетох подпис на д-р Ив. Жеков. Веднага след като предадох тази телеграма, връзката отново прекъсна и се възстанови чак след четири дни. Първата телеграма, която получих от Москва, беше от Георги Димитров, който съобщаваше, че разрешава погребението на г-н Дънов да стане на Изгрева. Като записах телеграмата, връзката отново прекъсна и цяла седмица не можа да се възстанови. Тези съвпадения ми направиха изключително впечатление.“

Млад човек се запознал с нашите идеи след заминаването на Учителя. По това време се оженил, но жена му не се отнасяла добре към учението и заниманията му с него. Братът за дълго време прекъснал връзката с Братството, за да не дразни жена си. Но вътре в себе си живеел с тези идеи. Въпреки че не дружел с нашите хора, жена му все го тормозела заради близостта с учението. Една нощ тя сънувала, че ѝ се явява един добре облечен стар човек с брада. Той почнал да я съветва да не се отнася с мъжа си така, да бъде по-внимателна с него, защото е добър човек и е на прав път. Говорил ѝ доста. На сутринта тя разказала съня на мъжа си. По описанието на възрастния човек, той веднага си помислил, че това е Учителят. Жената не познавала Учителя, нито някога го била виждала. Един ден излезли на разходка в боровата гора и братът я довел на Изгрева. Тя не знаела и не разбрала, че това е Изгревът. Като минавали покрай салона, братът ѝ предложил: „Я да се отбием тук - има хора, които пеят и свирят, да видим какво правят.“ Влезли вътре, тя видяла портрета на Учителя и възкликнала: „Ето, този беше човекът, който дойде при мене насън и ми говори!“ Оттогава тя изменила отношението си към идеите на мъжа си и към Братството.

Сестра Елена разказва един сън: „На 7.I.1947 г. срещу Коледа сънувах, че се събуждам рано и излизам на двора. Учителят, като ме чу, излезе от стаята си и каза: „Добро утро, Еленке.“ Хвана ме за ръката. Аз исках да му целуна ръка, но той не даде. На двора го чакаха много братя, събрани за някаква работа. Разбрах, че той е дошъл да я свърши, без да разберат управляващите, и в 6 часа ще си замине. Учителят разглеждаше внимателно небето и каза: „Мислеха, че съм си заминал, но аз ще остана.“ Заваля дъжд, а той все още се разхождаше из двора в хубави бели дрехи...”

Това се случило през 1957 или 1958 година. Една сестра от провинцията боледувала от някакви рани по крака, дошла в София и останала в болница на лечение. Там прекарала дълго време, но не могли да ѝ помогнат. Една

нощ сънувала, че Учителят идва при нея, а в същото време - че лекарите имат консулт около леглото ѝ. Учителят казал на един от тях: „Умийте раната с топла вода.“ След това посочил един буркан с бял прах и казал: „Посипете раната с този прах.“ После показал друго шише - с черен прах - и рекъл: „Посипете сега раната с този прах.“ В съня си сестрата видяла, че раната ѝ оздравява. На сутринта лекарят дошъл на визитация, придружен от свои колеги. Спрели се при нея и провели консулт по състоянието ѝ. Тя веднага си спомнила за нощта и решила да каже на лекарите какво е сънувала. Един от тях се позамислил и потвърдил: „Действително, имаме такива прахове“ - и посочил етажерката. Измили раната с топла вода, посипали я с белия прах от шишето, а после и с черния. В течение на две седмици раната постепенно заздравяла и сестрата напуснала болницата.

Сестра Кръстина Начо Петрова изпаднала в тежко душевно състояние. Имала редица проблеми и искала по някакъв начин да се посъветва с Учителя. Мислела си колко би било хубаво да го попита за болките си, но той вече си бил отишъл от този свят. Качила се на Изгрева и когато тръгнала по пътеката към голямата чешма видяла насреща си Учителя. Изумена тя приближила, поздравила го, но той изчезнал. Сестрата дълбоко се натъжила, че не може да го попита за това, което я смущавало. Отишла на гроба на Учителя и там се разплакала. Изведнъж видяла Учителя до себе си, започнала разговор и той отговорил на всички въпроси, които я вълнували.

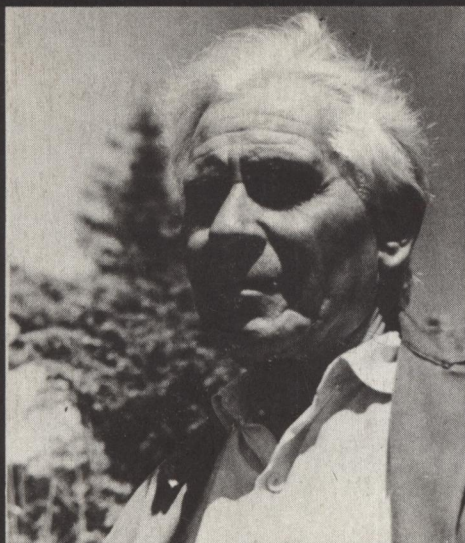
СЪДЪРЖАНИЕ

ПРЕДГОВОР	5
МАГ	10
МИСИЯТА	18
ИДЕИ	25
БРАТСТВОТО	32
ЧОВЕКОЛЮБИЕ	38
СКЕПТИЦИТЕ	49
ЗЛОЖЕЛАТЕЛИТЕ	55
ПРИРОДАТА	62
ИЗЦЕЛЕНИЯ	67
МОЩ	84
ВЛИЯТЕЛНОСТ	89
ЧУДОТВОРСТВО	97
ПРОРИЦАТЕЛ	106
СМЪРТТА	118
ВЕЧНОСТТА	123

© ВЛАД ПАШОВ
Необикновеният живот
на учителя Петър Дънов.
Свидетелства на очевидци
Първо издание
Редактор: Свилен Чорбаджиев
Художник на корицата:
Румен Драгостинов
Технически редактор: Атанас Димитров
Коректор: Василка Сарийска
Компютърно оформление: Жанета Димчева

Печатни коли: 8
Цена: 12 лв.
Печат: ДФ „Димитър Благоев“

Издателска къща „5Ф“
София 1301, бул. „Александър Стамболийски“ 27А
тел. 80 21 24

Влад Пашов (1902-1974) е ученик и последовател на Петър Дънов. Автор е на първата българска книга по астрология („Астрология“, 1943 г., печатница „Братство“). В продължение на десетилетия събира спомени за Петър Дънов от свидетели на неговия живот.

Предлаганата книга е необикновена, защото описаните събития в нея са чудотворни, магически, невероятни. За първи път се публикува жизнеописание на една от големите фигури в българския духовен живот, чиито идеи и дейност са оставили силен отпечатък в националното съзнание.

Цена: 12 лв.